

Напрямок 1. БОДІ-АРТ

- Всі твої скульптури нагадують сувенірні статуетки, якими масово торгують у підземних переходах.
- Макс, не треба цих передсмертних конвульсій, - зверхньо відповів Орест, до свого агента, - за останній рік ти продав лише дві моїх роботи. Я ціную нашу дружбу, але вибач, мушу з тобою розпрощатись.
- Та невже ти не розумієш, що я продавав тебе на впливових міжнародних аукціонах. А зараз твої скульптури годяться стояти лише у ванній кімнаті поряд з кошиком для білизни, це барахло, а не мистецтво. Максим стояв з гордо піднятою головою, і дивився кудись крізь статного та харизматично скульптора.
- Серйозно?! – Орест почав скалитись як звір, показуючи свою матово-білу посмішку . На цій розмові в кабінет до двох чоловіків зайшла ефектна довгонога блондинка, - О до речі, знайомся це Віола, мій новий агент. Віола в своїй занадто короткій спідниці, присіла на край столу, і продемонструвала їм всю свою натуру, сексуально закинувши ногу на ногу, ще б трохи і вона б продемонструвала їм і свою спідню білизну.
- Вона за місяць продала 5 моїх скульптур. – на цих словах Орест поглянув з докором на Максима, і розчавив його як мізерного хробака.
- І кому ж вона їх продала? Тим в кого в гаманці більше ніж в мізках? І єдине що вони оцінили в твоїх роботах, це твоє розкручене ім`я? Вітаю, вітаю, це все що ти прагнув? – Максим емоційно захопив руками, а голос його був натягнутим як гітарна струна, що от-от має порватись. Віола із здирництвом надула свої й так занадто пухкі губки, і подивилась на Максима як на найбільшого невдачу в світі.
- А, це чергова твоя? – протягнув той. А як же Марина? Тобі вже начхати й на свою сім`ю?
- Давай ти не будеш лізти в мої особисті справи, критику моєї роботи я стерпів, а от дружину мою не чіпай, добре? І вали звідси, розрахунок забереш в бухгалтерії.

- Ти став сліпим як і твої скульптури, Оресте. – промовив Максим зібравши всю свою міць в голосі та люто вдарив ногою дверима, і скочив у них як прірву.

- Нарешті ми самі, цей твій колишній агент, такий придурок, - ніжно промовила Віола, намагаючись притиснути Ореста до себе, і почала ластитись до нього як приبلудна кішка.

Орест зневажливо відштовхнув її:

- Відстань, я зараз не хочу. Він поглядом обвів свій кабінет, з дорогим письмовим столом в центрі.

На стінах висіли його ескізи скульптур, які колись принесли йому тріумф і міжнародне визнання. Роздивляючись їх він засунув у кишені брюк руки, від чого його постать здавалась ще більше мужньою. Орест був у чудовій формі. Ось уже 25 років його щоденний план ніколи не змінювався. Він ставав о 6 годині ранку, пив свій трав'яний чай. Тоді збирався до спортзали. Далі їхав у свою творчу майстерню-студію, в центрі міста.

Він був переконаний що скульптор повинен бути із сильними руками, аби вміло виліплювати всі деталі задуманого, ну а якщо справа йде про мармур, то там без сили в руках ніяк. В його роботах було багато досконалих жіночих та чоловічих тіл. Він був творцем ідеальних пропорцій, у своєму розумінні. Потім часто закохувався у той чи інший жіночий стан із глини. І це були єдині світлі почуття у його житті. Любов до своїх скульптур. Орест відчував щось спільне між ними і собою. Такі як і він: холодні та штучні, ну і ідеально красиві.

Роздивляючись малюнки на стінах, він на мить заплющив свої темні очі. Його правильні риси обличчя скривило від болю. Він важко вдихнув, і вчепився рукою собі в скроню, його темне волосся сколихнулось від різкого руху.

- Що трапилось? – підбігла до нього Віола.

- Нічого, таке зі мною буває, звичайний головний біль, скоро мине.

- Може сходиш до лікаря? – промовила вона занадто театральну, намагаючись показати всю свою турботу та співпереживання, якого в неї не було.

- Після відкриття виставки, ще два дні, а тоді... - він здивовано поглянув на неї.

- А знаєш що, я передумав! – Орест жорстко обхопив її за талію і притиснув до стіни. Вп'явся в її худе тіло, як голодний звір. Відриваючи ґудзики на її сорочці, та розірвавши на ній тоненькі капронові колготи.

- Тобі боляче? – хрипівши він сказав їй на вухо. Все що вона могла видавити це глухий стогін. Ставши ще більш агресивнішим Орест знову повторив своє запитання.

- Так, так боляче! - тоненько закричала Віола.

Орест на мить зупинився, на його обличчі сяйнула посмішка задоволення собою.

- Потерпиш, - сухо відповів він, і продовжив ще більш грубо та безжалісно.

Коли все скінчилось Орест, безпристрасно застібнув металеву блискавку на брюках. Віола безпорадно роздивлялась свої колготи роздерті на шмаття. Він діловито заліз у внутрішню кишеню піджаку, дістав гаманець і простягнув їй пару крупних купюр:

- Візьми, - вона не розуміючи закліпала очима, - Купиш нові, - зверхньо відповів той на її мовчазливе питання. Віола трохи завагалась, але все таки прийняла цю моральну компенсацію, і справа була не в дорогих італійський колготах.

За ці три місяці як вона спить з ним, Віола звикла до його дивакуватості. Не вона перша, не вона остання, кого він зачаровує та затягує до себе в пащу. Жінки завжди були для нього здобиччю, він їх гіпнотизував як удав. Вони йшли не опираючись, знаючи що стануть для нього лише обідом, або вечерею. Кому як пощастить.

Віолі інколи навіть подобалась його внутрішня потворність, та в більшості випадках – ні. Вона часто помічала що він ніби й поруч, але десь зовсім далеко, глибоко в собі. Та їй було байдуже, бо сама лише вміло вдавала з себе його іграшку, їй було вигідно. Орест відчував це і його влаштовувало. Значить не буде істерик, звинувачень, ніяких пред'яв. Все чисто на взаємовигідних умовах, як у бізнесі. І це ті принципи які він

наслідував у всіх аспектах свого життя, навіть у власній родині. Шістнадцятирічна донька - вигідний проект для інвестицій. Дружина – його права рука, якій він не скупився на плату.

В двері кабінету Ореста хтось невпевнено постукав:

- Увійдіть, крикнув він. Через секунду в проїму дверей просунулась чорнява голова молодої дівчини. Її довге волосся було заплетене у тугу косичку, я з якої подекуди неслухняні завитки, вперто витинались із загальної купи.

- А це ти Оксано, що треба? – доволі суворо промовив він до своєї секретарки. Дівчина ніяковіло переступила поріг.

- Доброго дня, треба підписати накладні, для оплати. – із запинкою промовила Оксана, і її погляд впав на порвані жіночі колготи на письмовому столі. Орест засік її погляд, і швидко викинув їх смітник.

- Давай сюди! – люто гаркнув він. Оксана здригнулась від його тону, і не розуміючи сама, як так швидко опинилась у нього біля столу.

Доки він підписував папірці, дівчина роздивлялась по сторонах, і випадково зустрілась поглядом з Віолою, яка сиділа на шкіряному дивані біля вікна. Оксана ковзнула поглядом вниз і втупилась в її довгі і голі ноги:

- Як там просувається підготовка до виставки, відволік він Оксану від розглядання своєї коханки.

- Все за планом, сьогодні мають завершити виставляти світло в залі, так як ви просили. З правої сторони темне освітлення, з лівої світле.

- Що?! – він незадоволено поглянув на неї, таким поглядом від якого серце дівчини скочило в п`яти. І не від того що, вона його боялась, хоча і без цього ніяк. Вона злякалась що щось знову наплутала і не впоралась з його дорученням. Вона так сильно віддавалась цій роботі, тому що для неї це був єдиний шанс оплачувати навчання в Академії образотворчих мистецтв. Та завжди щось йшло не так. А може й тому, що віддалась роботі, а не одного разу йому.

- Скільки можна, може сьогодні ти занадто туго сплела свою косу? І тепер твій мозок не може повноцінно працювати? Дівчина від сорому почервоніла і опустила голову. Віола єхидно захіхікала збоку.

- Вибачте, а що не так? – запитала вона в Ореста.

- Все не так Оксано, як завжди все не так! Ще один ляп і будеш шукати іншу роботу. Невже так важко запам'ятати з лівої темне, з правої світле?

- Але я впевнена ви казали інакше, почуття власної гідності Оксани, було сильнішим за страх.

- Записувати треба, от це я точно тобі казав. Йди і все виправ. – Орест махнув рукою їй на двері.

Коли дівчина вийшла, в кабінеті знову запанувала мертва тиша. Хоча більше походила на порожнечу, яка поглинала все.

Платинова оправа, наручного годинника Ореста, відбила світло від настільної лампи. Він пильно вдивлявся на стильні чорні стрілочки, які ривками висікали час:

- Мені вже треба їхати додому, промовив він не повертаючись в сторону Віоли, - тебе підкинути?

- Ні, я на своїй, - так само нейтрально відповіла вона. Він мовчки зібрав речі і вийшов.

Його триповерховий будинок за містом, чимось нагадував свого власника: величний, огорожений великим парканом, зразок довершеної симетричності.

Гордістю Ореста була ванна кімната, на другому поверсі. Розроблена за власним дизайном. Ну і звичайно його власний витвір - мармурова раковина у формі пригорщі двох долонь. Вони виглядали так натуралістично, що ненароком Оресту здавалась що вони ворухнуться, коли вода з під-крану бурхливо стікала по кремовій посудині.

Незважаючи на всю свою казковість ззовні, всередині будівля була похмурою, мов зимовий ранок.

Темно, тихо, і моторошно. Штори всі щільно прикриті. Щоб не дай Боже, і шпаринка світла не проникла в цей примарний світ.

Орест не роззуваючись піднявся на третій поверх, там була спальня його дружини. Вони вже давно спали окремо. На третьому, в коридорі жалібно світили настінні матові плафони.

- Ти вже лягла, чи й не вставала? - зайшовши в кімнату до Марини, промовив Орест.

- Яке твоє діло? – з гидливістю відповіла вона.

- Просто питаю, що у нас на вечерю?

- В холодильнику, сам розігрієш, я Ніну Степанівну сьогодні раніше відпустила, - кволо пробубніла вона, ховаючи обличчя в шовковій подушці.

- Добре, - дав відповідь і заспішив до виходу.

- І все? Ти хоча б за дочку спитав? – істерично крикнула Марину йому навздогін.

- А що Злата щось знову утнула?

- Якби – гірко зреагувала та, - Я не можу до неї додзвонитись, вже 7 вечора, останній раз говорила з нею о третій перед заняттям з англійської. І до сих пір абонент не може прийняти мій дзвінок. – вона з надією глянула на чоловіка, очікуючи від нього якихось дій, чи бодай підтримки.

- А пусте, - Орест байдуже махнув рукою, - дівчисько десь завіялось, сім вечора - не друга ночі.

- Їй 16 Оресте! І її веде кудись не туди, невже ти не переживаєш!? – її очі тихо і повільно пустили дві солоні краплі.

- Послухай, — почав він.

- Ні це ти мене послухай! Вчора Злата сказала що ненавидить тебе! Пам'ятаєш її подругу Олену? Яку ти вигнав з нашого будинку.

- А та, що вкрала мене дорогу каблучку!

- Це не правда, ти навіть не розібрався, і вигнав її, як шкідливого пса!!! – голос Марини громом пролунав в кімнаті, А свою каблучку ти б краще пошукав у своїх численних коханок.

- Ми давно проїхали цю тему, - заперечив Орест.

- Яку з каблучкою чи з коханками? - насмішливо відповіла вона.

- Годі, я йду – він повторно ринувся до дверей, - Мені байдуже що відчуває до мене Злата, напевно не всім батькам дається пізнати вдячність від дітей, але я зробив ВСЕ, щоб Злата мала ВСЕ, і навіть більше!

- Знаєш чого в неї не має? – Марина подивилась на нього так, ніби зараз має нанести йому контрольний удар, - Можливості обійняти тебе, притулитись своїми тендітними ручками до твого підборіддя, і відчути себе потрібною. Саме це вона побачила в Олені вдома, як та спілкується зі своїм батьком. Вона тоді проридала на колінах в мене весь вечір, бо побачене її дуже збентежило. А мене те, що моя дочки яка побачила в цьому світі все, така дрібничка виявилась екзотичним делікатесом. Який нажаль не купиш.

Що відчував Орест в цей час, коли дружина ковтаючи сльози говорила йому це? Те що й завжди – нічого. А ці приступи Марини, він подумки називав рефлексією тупості. І коли дружина, правда зрідка, без прикрас відкривала перед ним найпотаємніше, переставала бути дружиною видатного скульптора, і ставала звичайної жінкою. Орест відчував презирство. Він зневажав її, і вважав це слабкістю, а слабких людей він ніколи не сприймав. Вони просто були для нічого нічим.

Напрямок 2. Сюрреалізм

Виставка була в самому розпалі, безліч гостей. Штучний апофеоз, який влаштувала купка місцевої еліти в перемішку і з тими, хто типу вміє «заробляти гроші». Всі одягали маски знавців, і емоційно обговорювали витвори.

Це дійство відбувалось в майстерні-студії Ореста, де для цього була відведена спеціальна зала. Показ був у стилі гротеск. З лівої сторони було темне освітлення, де розміщені були фігури обличьовані в чорний колір. Серед них розмістилась і страшно-красива Галицька відьма. Стояла у позі ледь зігнутої дуги, головою трохи вперед. Ніби хотіла роздивитись щось у темряві, та очей не мала. Тільки просто

впадини, ніби їх там й ніколи не було. Від цього ставало ще лячніше. Прямий довгий ніс, гостре підборіддя, круглі акуратні вилиці. Сама ж скульптура була в стилі ню. І з усіх, атрибутів якими наділив Орест свою відьму, був маленький мішечок, зажатий в кулаці. І цьому була деяка загадковість, яку розгадували присутні. Одні вважали що то був мішечок із приворотним зіллям, інші – що та були жаб'ячі лапки. Хай так, але в кожного воно включало фантазію.

З правої сторони там була світла частина білі фігури, де прототипом відьми виступала лісова мавка. Крейдяного кольору, одягнута в довгу простору сорочку, і з квітчастим вінком на голові.

Коли гості плавно з роздивляння скульптур перейшли до фуршету, Орест виступив із промовою:

- Над цими роботами я працював декілька років. Надихнула мене книга «Знадоби до української демонольоґії». Читаючи її, в мене малювались голові власні образи, які я втілив у своїх скульптурах. Було багато оплесків, жвавого обговорення. Спалаху фотокамер. Всі хотіли з ним сфотографуватись на фоні його творінь.

Головна біль як завжди застала його зненацька. Вибухнула у скроні і розтеклась по всій потилиці. Не затихаючи, а боляче пульсуючи і далячи на очі. Він підвів погляд, перед очима замерехтіла темна сітка. Орест кліпав очима, та вона не відступала. Відчуття ніби очі хтось пальцями вдавлював у всередину. Нестерпний біль, далі темрява, крики, метушня гостей. Все скінчилось раптово, і розпочалось у офтальмологічному відділенні приватної клініки:

- Відкрийте очі, ви мене бачите? – лікар нахилившись над ним світив маленьким ліхтариком, прямо в сітківку ока. Орест скривився від яскравих променів. Лікаря він не розгледів, бо все плило. Все виглядало так, ніби дивишся крізь запотіле скло.

- Все як в тумані,- спокійно і холодно промовив Орест. В його душі лиш на хвилику все перевернулось, і він втратив над собою контроль, та згодом кам'яна стійкість увійшла в свої права.

- Зараз ми проведемо ультразвукове дослідження очей, та виміряємо внутрішньочерепний тиск на комп'ютерному периметрі.

- Як скажете лікарю, головне щоб діагноз був правильний, а все інше мене не цікавить, - Орест усміхнувся.

- Ну знаєте я б на вашому місці не сміявся, причини можуть бути різні, і наслідки теж.

- Ой тільки не треба лякати, знаю я ваші ці лікарські звички.

Лікар нічого не відповів, бо усвідомив що пацієнт із непростих, із завихреннями, лиш осудливо подивився на Ореста.

Через декілька годин його покликали до кабінету, аби поставити вердикт, цьому хронічному болю, якому Орест ніколи не надавав значення.

- У вас сім'ї була в когось глаукома? - доволі стримано розпочав лікар.

- Ні, як ви сказали глау... що?

- Кома, глаукома, - повторив лікар.

- Перший раз чую. – Орест замахав головою.

- А травми голови? – завалював запитаннями чоловік.

- Лікарю, ми граємо в гру Що? Де? Коли? Може вже до суті перейдемо? – не витерпів він.

- Добре, перейдемо до суті, у вас були травми голови!? – промовив лікар підвищивши тон.

Орест, важко вдихнув, але промовив:

- Ну так була майже 25 років тому, струс мозку, невеличке ДТП, до чого це зараз?

- Щоб прояснити причини вашої глаукоми.

- Що?

- Розумієте Оресте, глаукома спричинена підвищеним тиском в голові, а підвищений внутрішньочерепний тиск міг бути наслідком вашої травми під час ДТП. Глаукома в свою чергу давить на зоровий нерв, і руйнує його. Вона може зачітись на роки і протікати майже без симптомів. Аж поки не перейде в

наступ. У вашому випадку вже зруйновано 40% відсотків зорового нерву. І нажаль, це незворотній процес. Ви втрачаєте зір. Одним словом сліпнете.

- Що? А лікування? - Орест не вірив у почуте.

- Ліки тільки трохи пригальмують хворобу, але не зупинять. Ви занадто пізно звернулись. Хірургічне втручання не допоможе. Ваша глаукома стрімко прогресує, максимум пів року.

- Пів року до чого? – тихо промовив він.

- До повної втрати зору.

- Це не правда, зараз я нормально бачу, ви щось наплутали! – крикнув Орест.

- Бо ми зробили вам ін'єкцію ліків. Зір може ставати гіршим ввечері та зранку. Може раптово покращуватись то погіршуватись. Ваш зоровий нерв руйнується, тому з перебоями передає картинку до вашого мозку. Ліки трохи будуть покращувати ситуацію, але хвороба візьме своє. Мені шкода. І за руль вам вже не можна сідати.

- І що мені робити? – розгублено запитав скульптор.

- Всі мої поради - це приймати ліки, дотримуватись повноцінного сну, вам не можна піднімати важкі предмети? Ви займаєтесь спортом?

- Так, щоранку ходжу до спортзали.

- Тепер не можна...

Орест їхав в таксі до дому, пильно вдивляючись у вікно. Вдивлявся у номери автовок і намагався розпізнати цифри. Радів сам собі коли в нього це виходило:

- Подивіться он на ту машину в третьому ряду з ліва від нас, там номер 4567? Так? – запитав він у свого водія?

- Ну наче, а що? – здивовано відповів таксист.

- Добре, це добре, я бачу – весело засміявся Орест, такі емоції приходили до нього нечасто.

Все почалось на світанку, він за звичкою встав о 6 ранку. Вдома нікого не було. Дружина поїхала на пару днів до своїх

батьків, разом із дочкою. Орест хотів заварити на кухні свій чай. Перед очима все пливло, і він гупнувся об скляні двері вітальні. Бо не побачив що вони закриті. Він дістав лід із холодильника і приклав до лоба. Явно усвідомлюючи, що все в його житті починає змінюватись, він таки дійсно занурюється у темряву:

- Я не інвалід! – крикнув він до себе і жбурнув лід по холодильнику.

Згадав про препарати, які йому виписали, почав швидко згадувати куди він їх вчора кинув. Будинок в три поверхи, місць багато, а очі підводять. Проста потреба знайти ліки перетворилась для нього на олімпійський марафон. Складно. Завжди себе відчував мужиком, завжди тримав планку, а зараз сновигав по темних коридорах житла, жалюгідний і безпомічний. Добре що нікого немає – подумав він. Ніхто не бачить, в принципі і він теж.

На першому поверсі спрацював відео-домофон. По звичці увімкнув аби подивитись хто. Чийсь жіночий силует.

- Що вам потрібно?

- Оресте це я, ти що, осліп? - не подумавши промовила Віола, навіть не підозрюючи яку лють в ньому викликала.

- Не впізнав, ти сьогодні що не нафарбована?! – ледве стримуючи себе від гніву, відповів він.

- Ти як завжди, хаха-ха, - сердито відповіла дівчина,- Може впустиш? Твої вдома чи що?

Орест завагався, не хотів щоб вона бачила його таким. Та згадав про ліки які треба прийняти, тому натиснув кнопку.

- Що з тобою, ти якийсь дивний? – вже в будинку Віола запитала його, коли побачила як невпевнено він ходить по кухні.

- Проблеми зі здоров'ям, треба знайти ліки, можеш пошукати більше всього в моїй спальні, на другому поверсі.

- А ти сам не можеш? – Віола округлила очі.

- Слухай роби як я кажу! – гаркнув він на неї.

- Та зараз, зараз – Віола направила до сходів.

- Не забула де? - крикнув він їй наздогін.

- Ні – віддаляючись вигукнула вона.

Через 15 хвилин повернулася з невеличким і пакунком.

- Ось ці?

- Так – полегшено відповів Орест. Хоч і погано бачив.

- Були біля тумби, мабуть впали. Може розкажеш що з тобою?

- Не лізь не в свої справи, - відповів він.

І Віола більш з цією темою до нього лізла. Орест закапав собі очі, випив якісь пігулки. Весь час сидів за барної стійкою і не вставав.

- Сьогодні прийшла відповідь від організаторів виставки у паризькому Гран -Пале, тобі відмовили в участі - згодом почала Віола.

Орест весь скипів.

- Що?! Вони завжди самі наполягали, а тепер відмовляють. Як вони це пояснили?

- Ніяк. – тихо промовила вона. - І це ще не все, на твоїй вчорашній виставці, виявляється був якийсь впливовий європейський мистецтвознавець і критик. І ось його стаття, - вона дістала свій айПод, і протягнула Оресту.

Він відштовхнув його від себе:

- Читай! – наказав він їй.

- Орест Білецький: пафосно, убого, недолуго.

Він опустил голову:

- Це заголовок?

- Так.

- Можеш далі не читати, - промовив Орест.

- Справи у нас кепські, на міжнародні виставки тебе не беруть, а після цієї статті, сьогодні три клієнти передумали купувати скульптури. Відмовились в останній момент.

Напрямок 3. «Авангардизм»

Скачано с сайта knigomania.org

Вона йшла у повній темряві, навпомацки, дуже обережно, обминаючи різні експонати: картини, бюсти, скульптури. Намагаючись розпізнати хоч щось.

- Дивно, я сто разів це все бачила, а на дотик вони зовсім мені чужі. Інші – подумала Меланія про себе.

Запрошення на виставку «Невидиме мистецтво», де все проходить у повній темряві, їй подарувала подруга. Меланія сумнівалась, що це справить на неї якесь сильне враження. Все ж таки картинами та іншими роботами мистецтва вона звикла милуватись, а не щупати.

- Але в цьому щось є! – сказала вона, торкаючись до скульптури яка їй нагадувала барельєф «Мадонна на сходах». Ця непролазна темінь розбурхувала її фантазію, та породжувала в уяві химерні образи. І її творчий норов почав прагнути нових ідей та вирішень. Меланія художниця. Та тільки вдома... у своїй майстерні. А так вона доволі успішний дизайнер одягу. Має свій невеличкий бізнес: мережу магазинів по місту, ну і власний виробничий цех. Все таки від свого покликання не зовсім відмовилась, адже щодня малює ескізи нових колекцій одягу. Та в душі вона завжди мріяла намалювати щось велике, що залишить свій слід у цьому світі. Та не склалось, бо закінчивши мистецький університет, швидко усвідомила, що художник завжди голодний. Тому хутко знайшла альтернативу, закінчила потрібні курси. З її талантом малювання і власним творчим стилем, швидко досягнула комфортного життя. Та свою пристрасть не полишала, леліяла її протягом всього свого життя.

- Дивно скільки разів бувала на виставках, і тільки зараз помітила, як всі голосно теревенять. У темряві все сприймається по-іншому. Найчастішим словом на цьому заході було слово : «Вибачте». Бо всі присутні час від часу, натикались в темряві один на одного, і постійно перепрошували. У темряві ти відчуваєш себе не чимось окремим, а перебуваєш з усіма на одній хвили, хоч і нікого не

бачиш. Все сприймається чисто на енергетичному рівні. Темрява - руйнує бар'єри. І між людьми, і між людьми і мистецтвом. Такий висновок зробила Меланія, зі своєї сьогоднішньої темної пригоди.

Наступний експонат на який вона надибала, була якась картина. Безперечно Меланія її знала, як свої 5 пальців, кожен відтінок, але чи б вона змогла вгадати її на дотик? Меланія стала ретельно мацати полотно, відтворюючи кожну випуклість та мазок у своїй голові, намагаючись все зібрати до купи. Та нічого не виходило.

- Я повинна її вгадати, я повинна, це ж моя стихія! - підбадьорювала себе Міла.

- Б`юсь об заклад, це Мона Ліза, - промовив чийсь чоловічий голос в темряві.

- Ви дуже помиляєтесь. – впевнено відповіла жінка. - Мона Ліза малювалась у техніці смуфато, що передбачає пом'якшення контурів затушованість, а тут відчувається рельєфність, густі мазки, схоже на техніку Ван Гога. У темряві Меланія відчула як її невидимий співрозмовник наблизився до неї, і став сам вивчати картину. Та вона й не думала трішки відійти щоб поступитись йому місцем. В одну мить ненароком доторкнувся до нею рукою. Вона різко відчахнулась. А незнайомець не зважав.

- Хм, - видав він, продовжуючи вивчати малюнок, ніяк не реагуючи на Меланію.

- Ви малюєте самі?

- За освітою художник, але за професією дизайнер - стримано відповіла вона.

Раптом голос із мікрофону повідомив що зараз ввімкнеться світло, і щоб всі присутні примружили або прикрили очі.

Через хвилину, музей загорівся світлодіодними лампами. Меланія скривилась і закрила очі рукою. Коли звикла до світла, поглянула на картину:

- Так і є: Ван Гог «Зоряна ніч» - Меланія переможно захитала головою.

- Браво!, - почула вона оплески і голос того незнайомця. Повернувшись побачила чоловіка у стильних сонцезахисних окулярах.

- Я вражений вашими здібностями, у вас неймовірне чуття - підійшовши до неї ближче, промовив чоловік.

- Дякую. – без емоцій відповіла вона. Він почав безцеремонно її роздивлятись не знімаючи окулярів. Вона внутрішньо напружилась, бо не бачила його очей, не могла зрозуміти про що він думає. А не від того, що їй стало ніяково, таку жінку як Меланія важко змусити бентежитись. Вона завжди знала собі ціну, і багато хто з чоловіків ламав об неї свої хтиві зубки. І не через те, що вона пережила багато невдач на особистому поприщі. Просто звикла вчитись на чужих помилках, на чужих трагедіях. Була в неї одна така трагедія, ніби й чужа, але дуже рідна. І відтоді пообіцяла собі нікого близько не підпускати, і не один чоловік не вартий бодай хоч однієї її сльози. А таких як цей, вона бачила наскрізь. Не одна в його ліжку побувала, відмітила про себе Меланія. І все таки його обличчя, їй когось нагадувало.

- Орест, - промовив він, підійшовши до неї ближче, - Ми з вами раніше десь зустрічались?

- Навряд чи, - відповіла вона, навіть і не думавши представлятись. Та й в принципі і йому було байдуже на це. Він простягнув їй свою візитку:

- Є до вас одна пропозиція, ось мої контакти, завтра можемо зустрітись у мене в майстерні.

- Ви що художник? – зацікавилась Меланія.

- Майже, я скульптор.

- Тоді не розумію, які у вас до мене можуть пропозиції, - сказала Меланія.

- Давайте, поговоримо про це завтра, я добре заплачу.

- Дякую, але й сама можу вам заплатити, якщо треба - холодним тоном відповіла йому.

У відповідь він тільки зжав губи і знову почав витріщатись на неї крізь призму темного скла.

- Якщо передумаєте телефонуйте, - відповів він і залишив її наодинці.

- Обов'язково – вигукнула йому Меланія, звикла щоб останнє слово залишалось за нею.

Вона дивилась йому услід, тримаючи в руках візитку: Орест Білецький.

- Орест Білецький, Орест Білецький, - промовляла вона до себе витягуючи із пам'яті уривки спогадів. Похолола. Згадала, те що й ніколи не забувала. Тільки його ім'я та прізвище, викинула із голови як сміття...

- Орест Білецький значить, ну-ну, подивимось, що за пропозицію ви мені підготували? – злорадно посміхнулась вона і направились до виходу.

Напрямок 4. Експресіонізм.

- Це твоя «дипломна робота»? – з усмішкою на обличчі запитав Максим.

- Так - з тим же тоном відповів Орест.

- І що вона прийде сьогодні на твоє день народження? – Максим з цікавістю розглядав скульптуру в стилі «ню» молодої дівчини. Облизуючи губи.

- Вона прекрасна. – промовив Орест.

- Хто Олена чи її скульптура? – зареготав Макс.

- Скульптура звичайно. – Орест прикрив рукою щелепу Максима, - Рот не роззявляй! І годі витріщатись! – Орест дбайливо накрив свою роботу білим простирадлом.

- Ой ти що ревнуєш? Чи ти закохався в свою натурницю? – глузував з нього Максим, Скільки ти вже з нею возишся?

- Три місяці, - суворо відповів Орест.

- Ого, ти побив всі рекорди, - присвиснув Максим у відповідь, - Хоча груди в неї те що треба, - не вгамовувався ніяк товариш.

- Слухай поціновувач жіночих принад, ти ж наче з Мариною? У вас кохання чи не так? – іронічно відповів Орест.

- Так й то так, але одне іншому не заважає – почав філософствувати Макс.

- Хлопці ідіть на кухню, обід стигне! – крізь довгий коридор величезної 5-ти кімнатної квартири, донісся до них ніжний жіночий голос.

- Ходімо, мама не любить повторювати двічі, - промовив Орест, хлопаючи друга за плече.

За святковим обіднім столом, все повітря просякло пахощами ароматної шинки, запеченої курочки, а ще неймовірною інтригою від батьків. Мама Ореста час від часу загадково посміхалась, і поглядала на батька, вичікуючи:

- Оресте, - нарешті батько витримавши паузу, почав підводити до головного, - сьогодні в тебе перший серйозний ювілей – тобі 20 років.

У хлопця загорілись очі, невже вони таки подарують, те про що він так мріяв? Батько продовжував щось говорити, але це все наче проходило повз вуха Ореста, а на все обличчя розтяглась посмішка самовдоволення:

- ...Не зважаючи на те, що ти обрав собі таку професію, яка не в'яжеться з моїми принципами. Чоловік повинен заробляти гроші, а не ліпити з глини жіночі дупи – батько Ореста знов зірвався. Протистояння з ним ще й досі тривало, навіть тоді коли вже син майже закінчував університет.

- Вікторе, ну не псуй свято – почала заспокоювати його мати, Ну добре, добре, - почав бубніти той у відповідь, витягуючи щось із кишені.

- Сьогодні, аби відсвяткувати своє день народження, на дачу ти поїдеш на власному авто, -урочисто промовив чоловік вручаючи Оресту ключі.

- Де вона? – голос хлопця тремтів від хвилювання.

- В гаражі, - гордо промовив батько, - Ходімо.

Через хвилин двадцять, Орест вже сидів за кермом свого чорненького бмв, 89-го року.

- Лялечка, майже нульцева, 5 рочків всього, - промовив Віктор, погладжуючи рукою капот.

- Тату дякую, ви з мамою просто неймовірні.

Що тут сказати, так вже щастило хлопцеві, всі забаганки в матеріальному плані виконували батьки, інші – вродливі дівчата. Щасливчик.

Прощаючись з Максом біля під'їзду, Орест обговорював останні деталі сьогоднішньої вечірки.

- Оскільки я вже маю машину, то заберу вас з Мариною, Олену, і можу взяти ще когось одного, вдумливо, загибаючи пальці на руці, говорив Орест.

- Ти Олену сьогодні прокатаєш на своєму задньому сидінні? – Макс продовжував гнути свою лінію.

- Думаю що так, - примружив очі Орест. І вони вдвох почали сміятись.

Вечірка набирала обертів. Гучно лунала музика, на мангалі досмажувались шашлики.

На подвір'ї в дерев'яній альтанці дівчата метушились над холодними закусками.

- Чого сумуєш? – Орест підійшов до Олени, притиснувши до себе за талію.

- Перестань, - відштовхнула його від себе дівчина. Докірливо глянувши на нього темно-синіми очима. На її матово-оливковій шкірі, де зазвичай бував здоровий рум'янець, сьогодні панував блідий відтінок.

- Що з тобою? – Орест все ж таки силою притягнув її до себе, і поцілував у губи. Вона не відбивалась. Хоча й не охоче відповідала йому взаємністю.

Він міцно взяв її за руку, повів до машини.

- Ми куди? – стурбовано запитала Олена.

- Поїдемо прогуляємось, тут поруч озеро з пляжем. Може поплаваєм?

- Плавати не хочу, та й ти вже добряче випив, куди тобі за руль?

- Розслабся, тут нікого не має, це закритий дачний сектор. — Орест майже затягував її до машини. Дівчина здалась.

Повний місяць виблискував на поверхні води. Темний пустинний пляж, вітерець ледве-ледве похитував верхівки дерев. Пара сіла на впалий стовбур біля води. Орест почав жбурляти камінці в озеро, Олена ж була мовчазна як ніколи:

- Може розкажеш, в чому справа? — не витримав він.

- Все нормально — відчеканила дівчина, теребячи золоту сережку з бірюзовим камінцем. Його подарунок.

- Тоді знімай свою коротеньку сукню, і пішли купатись. Він ніжно провів рукою по її коліну, піднімаючись все вище і вище, повністю зануривши руку під плаття.

- Припини Оресте, дівчина встала, і підійшла ближче до озера.

- Та що трапилось врешті-решт?! — гаркнув хлопець,— Ти раніше ніколи не відмовлялась.

- Тебе тільки це, в мені приваблювало? — вона підійшла до нього близько, і він відчув як важко Олена дихає, надривно. Він нічого їй не відповів.

- Відвези мене назад, - наказово промовила Олена, сідаючи в машину, гучно ляснувши дверцятами.

Вони їхали у повній тиші, Орест напружено вдивлялася у лобове скло. Двигун гучно ревів, набираючи обертів. Дівчина відчула що їхати вони починали дедалі все швидше.

- Оресте збав швидкість, - перелякано промовила вона. Він абсолютно не реагував на неї.

- Оресте, ти чуєш мене, збав будь ласка швидкість, - крізь сльози промовила дівчина. У відповідь двигун лиш сильніше загарчав. Олена скрикнула від страху:

- Господи ти зовсім п'яний — вона обхопила руками обличчя. Сльози вже текли не зупиняючись.

- Зупинись Оресте! — крикнула вона знову, затуляючи вже собі вуха, здавалось вже від шуму двигуна вона вже не чула власний голос.

- Оресте, я вагітна, я просто не знала як тобі це сказати, і як ти на це відреагуєш.

- Що?!!! – він шоковано поглянув на неї, забувши про дорогу.

Отямився, від сильного головного болю, не розуміючи скільки часу пройшло. На глухій дорозі, серед лісу. Було далеко за опівніч. Машина врізалась в дерево, зім'явши майже весь капот. Відкрив дверцята зі сторони пасажирського місця. І відчахнувся, впав на землю. Її обличчя було закривавлене. Сині очі Олени були широко відкритті, і дивились прямо на нього.

- Я її вбив, я її вбив, - злякався. Хутко піднявся і побіг, кинувши її там. У металевій брукі. Біг не оглядаючись назад. А в голові її закривавлені очі. Мертві?

Через годину був на дачі. Всі вже були такі як треба, навіть не помітили що вони з Оленою кудись поділись. Набрав номер з стаціонарного, вдома ніхто не відповідав, згодом сонний голос тата:

- Що треба?

- Я її вбив, викрикнув Орест, - Я її вбив!

- Я зараз буду,- сухо відповів батько.

Віктор мав свої зв'язки, наступного ж дня відправив сина за кордон, поки все не вляжеться. Справу зам'яли. Більше події тієї ночі, в їхній сім'ї, ніхто не згадував...

Напрямок 5. Абстракціонізм

Ця зустріч була повна офіціозу. Орест навіть викликав свого юриста. Щоб там, у своєму кабінеті, запропонувати їй підписати стосу паперу - договір про співпрацю.

Меланія поводитись не вимушено, але ретельно вчитувалась у сухий щільний текст, і особливо у те, що прописано восьмим кеглем. І поки вона вивчала купу папірців, Орест вивчав її. Ретельно, прискіпливо. Роздивлявся її червоний обтягуючий піджак, з під якого виднілась біла сорочка, в чорну смужку. Та чорні брюки із завищеною талією, вільного крою. Він відмітив її стиль: зухвалий, яскравий, але ні натяку на вульгарність. На

ший срібний ланцюжок із бірюзовим камінчиком. В своєму образі, Меланія пробіглась по краю між ефектним та несмаком. Пробіглась рівно по золотій середині, тим самим створюючи свою неповторну унікальність.

Сьогодні в Ореста було покращення, після тривалого прийому препаратів, зір стабілізувався. Головний біль трохи відпустив. Та лікар не обнадіював, і сказав що таке буває, перед різким погіршенням. Що хвороба все одно візьме своє. Саме з цього моменту Орест зрозумів, що хоче жити одним днем не думаючи про завтра.

Волосся Меланії хвилясто спадало з її плеч, коли вона нахилившись над столом завзято вичитувала рядок за рядком, навіть трохи водила пальцем. Потім підняла на нього свої сині очі, і проколола ними його навстіж. Чи боліло там у Ореста, чи можливо там був камінь? Він майстерно приховував це від всіх, і сам тікав від цього.

- Ви будете моєю натурницею протягом 3х місяців. З 9 до 18, кожного дня, вихідні: субота та неділя, - практично зазначив Орест, - Ніяких запізнь, я цього не люблю. У вас є якісь питання?

- Де це буде проходити? – з такою самою діловою хваткою відповіла йому Меланія.

- У мене вдома. – Орест магнетично подивився на неї.

- Але ви не забувайте, що в мене також є своя робота, - суворо зауважила вона.

- Але ж я вам за це з горсткою компенсую, в умовах прописана сума, чи не так? – Орест переможно посміхнувся.

- До чого такий поспіх, з ваших слів цій скульптурі вже 25 років, і тут ви хочете за 3 місяці все закінчити?

- Скажемо так, виникли деякі обставини, а конкретика вас не стосується. – він холодно відбив її цікавість.

Меланія нервово сіпнула руками, не звикла вона до такого тону, і вже хотіла йому щось відповісти в тому ж дусі та стрималась, не для того вона сюди прийшла.

Коли все було підписано, юрист метушливо склав документи в теку і поспішно покинув кабінет. В кімнаті вони залишились вдвох.

- Чому саме я? – тихо запитала Меланія.

- Бо я довго не міг знайти потрібну натурницю. Я ліпив цю давньогрецьку Венеру, з однієї своєї знайомої, та з деяких причин не зміг її доробити.

- Конкретика мене не стосується? – гордо підняла голову і заявила йому Меланія.

- Ловиш все на льоту, мені здається що ми з тобою спрацюємось, - посміхнувся він.

- Потім я так і не знайшов відповідної моделі на заміну. Коли я вас побачив, я був здивований, у вас з нею схожі пропорції. Постать, тип фігури, типаж, Орест розвів руками, - Хіба таке буває?, - але голос в один момент здригнувся, немов сталь від якої пішли іскри.

Меланія спершись ліктем на бильце крісла, поставила вказівний палець до губ, і на хвилину задумалась, поринула у море своїх думок. Орест встав з місця,- Ну що поїхали?

- Куди? – здивовано запитала вона.

- Як куди, із сьогоднішнього дня ми приступаємо до роботи.

- Без проблем, - вона миттєво підірвалась зі свого місця.

Пів години в дорозі, і вони переступили поріг дому, що на три місяці має стати Меланії новим місцем «роботи».

Роздивляючись по сторонам, вона щось бурмотіла собі під ніс:

- У вас тут як в склепі, - не втрималась вона. Орест ніби не чув.

Вони піднялись на третій поверх, пішли в саму глиб коридору, в останні двері. Орест ключами відчинив двері:

- Ви закриваєте кімнату на ключ у власному будинку?! – здивовано викрикнула вона.

- Це моя майстерня.

- Ви...ви... казку про «Синю Бороду» читали?

- Так а що?

-Сподіваюсь ви не маніяк, і у вас там немає мертвих жінок, - сказала вона як попередження.

- Я просто не люблю коли хтось пхає сюди, свого носа і заходить в мою майстерню, - сердито гаркнув він.

В кімнаті Меланія від несподіванки закрила очі рукою, тому що в обличчя хвилиною вдарило сонячне проміння. Вона підняла очі догори і замість стелі побачила скляну покрівель.

- Контрастно, в порівнянні з у сім будинком, - промовила вона кривлячи обличчя.

По центру стояла фігура накрита білим шматком тканини:

- А ось і вона, різким рухом Орест оголив її.

- Вона прекрасна... - по щоці Меланії непомітно ковзнула сльоза. Швидко пробігла і сховалась десь за підборіддям. А в душі затягнуло хмарами. Насупилось, потьмяніло. І те, що причаїлось завило сильним вітром. Сколихнуло. І пустилась сильна злива, безшумна і мовчазна.

- Знаєш чому я став скульптором? – він почав далі не чекаючи від неї відповіді, - Коли я беру шматок бруду, і роблю із цього щось дійсно вартісне, я відчуваю справжнє задоволення. Ні одне із мистецтв, не виглядає так велично. Мій батько був підприємцем до самих кісток, він ніколи не розумів мене. Все товкмачив кидати цю справу, зайнятись серйозним і прибутковим бізнесом. Він навіть не розумів, що продавати глину за ціною золота - це ідеальна схема. Та річ не в грошах. Щось я розговорився, - він глянув на неї і сухо промовив:

- Роздягайся!

І вони обоє застигли у протистоянні поглядів.

- Прямо тут? – вона подивилась йому у вічі.

- Ні, для цього є окрема кімната, ліворуч, - Орест показав рукою, не зводячи з нею погляду. А очі по здирницькі знущались і ніби промовляли: а тут духу не вистачить?

Меланія почала повільно розстібати ґудзики, і оком не повела. Коли знімала блузу. Потім чорною хвилиною додолу ковзнули

брюки. Вона дивилась прямо на нього, стоячи в самій білизні. Своїми довгими тендітними пальцями опустилась до червоних трусиків. А протистояння поглядів все тривало. Орест на секунди перестав дихати. І коли напівпрозорий клаптик тканини почав вільно спускатись до низу. Він відвернувся. Хто вона така чорт забирай?: подумав він. Знітився, все таки ввігнала в ступор. Проявив слабкість, хоча здавалось бачив у цьому світі вже все.

Меланія задоволено посміхнулась:

- Скульпторе, я думала ви будете дивитись на мене як на роботу. А ви очі ховаєте? Як будете працювати, чи зможете себе втримати в руках? – зачепила вона його, і як бджола сильно вжалила у його величне самолюбство.

А коли він на її словах різко повернувся до неї, вона вже стояла перед ним повністю оголена:

- Я готова скульпторе, що накажете далі робити? – вона демонстративно виставила ліве стегно вперед, і поводитись так невимушено, ніби й не стояла перед малознайомим чоловіком в чому мати народила.

Від такої поведінки Орест закашлявся. Перша натурниця яка себе поводить, всі завжди почувались скутими, але виглядали доступними. А Меланія навпаки, просто безцеремонно вихиляє перед ним своїми довгими ногами, але попробуй тільки доторкнись - вкусить.

- Ставай біля вікна, - наказав він їй. Вона переступила свої гори одягу, і мовчки пішла. На променях її матово-оливкова шкіра виглядала ще більш звабливою, і неймовірно пасувала сонцю.

- Так? – Ставши у вказаному місці Меланія почала знущатись тупцюючи на місці. Він підійшов до неї і почав сухо смикати за плече, відставляючи голову в бік. Грався з нею як з лялькою. Його рухи були різкими і абсолютно нечуттєвими.

- Ай! - скрикнула вона, - Свої скульптури так тицяйте! Не забувайте я не мармур, а жива людина із плоті і крові, - вона помахала перед його носом пальцем.

- Як для натурниці ти багато базикаєш! Треба було ще один пункт договору прописати, щоб в тебе була стулена пелька. Я люблю працювати у повній тиші, - зашипів Орест, - Отак і стій!

- І довго мені так стояти без відпочинку? – сердито промовила вона.

- Ніхто не казав що буде легко - злорадно відповів він.

Він поставив таймер на годиннику. Далі його повністю поглинула робота. Все що залишалось Меланії – це стояти непорушно у повній тиші, аби не діставати злого творця. Час від часу вона поглядала як кипить у нього робота. Зовні як камінь, але тільки-но він доторкнувся до матеріалу, як виявляється його пальці вміють ніжно пестити, що правда глину. Він працював пристрасно, повністю десь там, у своїх фантазіях за обріями цієї майстерні.

«Пі-пі-пі» - неприємно запищав таймер.

- Можеш трохи відпочити, - спокійно промовив Орест. Він зайшов у кімнату-шафу і виніс звідти їй білий махровий халат.

Меланія закуталась в нього і підійшла поближче до скульптури, почала її роздивлятись. Потім присіла на підлогу підібгавши під себе ноги. Тому що більш варіантів як присісти не було, велика майстерня була порожньою.

В двері постукали :

- Доброго дня пане Оресте, чай або каву? - літня жінка зайшла в кімнату, і таким лагідним поглядом подивилась на Меланію, яка скрючилась в халаті на підлозі.

- Ніно Степанівно я нічого не хочу, можливо моя натурниця? – він поглянув на неї.

Ніна Степанівна не чекаючи відповіді, підхопила Меланію з підлоги:

- Ходімо на кухню, я тебе нагодую, я таких пирогів спекла, ти така худенька, тобі треба побільше їсти, - вона взяла її під руку і повела до коридору, щось без зупинку тараторячи їй на вухо.

- Ніно Степанівно, тільки не перегодуйте, їй три місяці працювати, мені занадто гладка натурниця не підходить! –

викрикнув Орест з дверей.

- Не звертай уваги, - кивнула вона до Меланії махнувши рукою, - Не заздрю зараз я молодим жінкам, от в наш час, худюща дівчина, вважалось поганим тоном, їли ми пироги і чим більше, тим краще. А зараз тьху! Нема й на що глянути, - Меланія у відповідь заразливо засміялась.

- Ви така мила, як вам вдається працювати у Ореста? Він ще той! - запитала вона у домробітниці.

- А, махнула Ніна Степанівна рукою, - я ще його малим розбишакою пам'ятаю. В дитинстві він був дуже чуйним хлопчиком. Батько його виховував дуже суворо, хоч і балував та спуску не давав, все мужика з нього хотів зробити. Ну та й зробив! Я в сім'ї Білецьких вже давно, ще молодою дівчиною прийшла. – Ніна Степанівна перейшла на шепіт.

Сидячи вже на кухні Меланія наминала на кухні смачні пироги з капустою:

- Сто років такі не їла, - протягнула блаженним голоском вона.

- А то, - Ніна Степанівна виставила великий палець верх, - «Лаймк»! Чи як там зараз говорять?! – вона почухала голову зпід своєї хустини.

- Лайк, Ніно Степанівно – Меланія почала голосно сміятись.

- А точно лайк, лайк, - вона розуміюче закивала головою.

- Та й оце таке, так що слова Ореста близько до серця не сприймай, то він тільки прикидається таким стриманим, ти б його у 20 років бачила, сама чарівність, дівчата табунами за ним бігали. А він обрав якусь дівчину, так само як і ти йому позувала. Батьку вона була не до вподоби, ні кола, ні двора - простачка.

А потім у них така драма в сім'ї розігралась. Що в же там сталося у них не знаю. Пам'ятаю Ніна Михайлівна, мама Ореста, плакала тоді цілими днями, бо Осиночок щось утнув, і дуже серйозне. Батько його за-кордон відправив. Той приїхав через два роки помарнілий, зовсім інший, як скала непохитний. Тільки вночі бував кричав. Його навіть до психолога водили.

- Так а що сталося? – Меланія зацікавлено подивилась на домробітницю.

- Не знаю, тільки краєм вуха чула, що обійшлося це Віктору Олександровичу у доволі кругленьку суму. Так що так – захитала вона головою, опустивши очі вниз, Ну добре проїхали. Ти давай їж, бо Орест з тебе всі соки вижме. Тільки йому ні слова, про що ми тут з тобою говорили. – Ніна Степанівна підморгнула Меланії, і пішла кудись у своїх справах.

Через невеличку перерву Меланія вже знову стояла залякла у майстерні. Після гарячого чаю і ароматної випічки, сили в неї трохи прибавилось і гарного настрою теж. Орест зосереджено метушився біля майбутньої Венери. Він поводив себе так, неначе в кімнаті крім нього нікого не було.

Меланія то тупцювала на місці, то чухала руку, ногу, і все що тільки їй надумувалось, аби відволікти Ореста від творчого процесу.

- Цікаво, а де зараз ця натурниця, з якої ви робили цю скульптуру? Така гарна. – Промовила вона, після довгих невербальних спроб завести розмову з майстром.

Орест повільно відвів очі від своєї роботи на Меланію. Його погляд був як попередження: Обережно, небезпечно для життя. Та Меланії це здалось смішним, і страху вона абсолютно не відчувала.

- Ви взагалі посміхаєтесь, хоч колись, мені просто цікаво. – у Меланії був відсутній інстинкт самозбереження.

- Хто ти така?! – крикнув Орест.

- Я? – засміялась вона у відповідь.

- Так ти, ти думаєш я дурень, не розумію? Відтоді як тироздягнулась, намагаєшся весь час мене клеїти. Ти поводиш себе як хвойда! – Орест агресивно кинув невеличку ганчірку якою витирав руки.

- Що? Вам сонцем голову напекло? – вона обурено пирхнула.

- Ні, не напекло, - усміхнувся він повільно підходячи до неї, немов звір який підкрадається, - Ти поводиш себе як хвойда,

але є одне але, я таких наскрізь бачу. А ти не така, і був би я дурнем, я б може й повівся. Та зараз я хочу тебе запитати, навіщо це тобі треба, і чому ти погодилась у мене працювати?! – він підійшов в притул до неї близько-близько і схопив рукою її за підборіддя.

Дівчина розгублено застигла, не очікуючи такого розвитку подій:

- Ви непогано маєте заплатити, - почала вже вона не так зухвало.

- Облиш, гроші тебе не цікавлять, ти сама мені це казала, - хитнув головою той.

- Хочеться увійти в історію мистецтва! – мовила вона і відштовхнула його руку від себе.

- Я тобі ще раз повторюю, що ти задумала, ти ж не просто так до мене прийшла? - прошипів він і схопив її рукою за тендітну шию.

- Ви хворий ! – Меланія почала вириватись від нього, треба попереджати що у вас не всі вдома, може я б і не погодилась, - Псих! Та ви точно схиблений! - продовжувала вона паралельно кутаючись у білий халат, який він їй приніс.

- На сьогодні вільна! - відлунням кинув дівчині в спину, - Швидко збирайся і йди! – додав Орест.

- Із задоволенням,- буркнула у відповідь вона.

- І більше без вибриків Меланіє, ти не відповідаєш моїм вподобанням, так що можеш навіть не старатись.

- Не дай Боже, щоб я була вам до вподоби. Бо якби це було так, я б вам підсипала отрути у чай, - сказала Меланія сердито одягаючись.

- Якби це було так, Меланіє, я б випив би цю отруту з ваших рук. – на цих словах Орест голосно і заливчасто розсміявся їй вслід.

- Непогано, ви вже починаєте називати мене моїм ім'ям, а не натурницею. Всіх вам благ, - дівчина поспішно вийшла з майстерні.

Коли вона пішла, Орест намагався щось ще дробити в скульптурі, та руки мов не слухались. Він нервово кинув на витвір білу тканину, і вийшов з кімнати. Ця нова знайома явно не давала йому спокою. Він копирсався у своїх спогадах, намагаючись знайти хоч якусь підказку, але так за весь день ні до чого не докопався.

Напрямок 6. Класицизм

Скачано с сайта knigomania.org

Меланія довго обирала сукню, яку одягне сьогодні до Ореста в майстерню. Хотілось щось обрати дуже гарне і нейтральне водночас. Вчора він назвав її хвойдою. Це слово хотілось якось із себе змити, бо дуже воно їй муляло. Ніколи такого в свою адресу не чула. Але ж таки вчора трохи переграла, і можливо якби вона була не гола, це б сприйнялось не так кричуще і вульгарно. Вона думала що Орест середньостатистичний бабій, якого тільки помани молодим жіночим тілом, і він побіжить на нього як бик на червоне. А ні, не такий він вже простий, цей скульптор. Меланія поглянула на м'ятого кольору сукню з відрізною талією, ніби консервативний фасон, але задиркуватий білий комірець додає трохи інфантильності та безтурботності.

- Те що треба, - промуркотіла дівчина.

Тактику Меланія вирішила трохи поміняти. До Ореста треба інший підхід. Довгими ногами в душу йому не западеш, а тільки в ліжко. Тим більше це місце, пустим в нього ніколи не буває. Висока конкуренція. І цей шлях взагалі не для неї.

Довго тиснула на дзвінок біля воріт маєтку Білецьких. Ніхто не відповідав.

- Меланіє? Заходь моя хороша, почула вона лагідний голос Ніни Степанівни.

Пройшовши крізь довгу алею, між ідеально вистриженими газонами вона нарешті потрапила у будинок.

- А Ореста немає, пожала вона плечика відкриваючи їй вхідні двері.

- Як? В нас домовлено на 9-ту ранку.
- Він в лікарні, йому сьогодні вранці погіршало.
- Погіршало? – Меланія з зацікавленістю подивилась на жінку.
- А ти що не знала? Орест втрачає зір, сліпне одним словом. – Ніна Степанівна, емоційно витерла очі краєм свого фартуха, Так що можеш їхати до дому, в тебе сьогодні вихідний.
- Не знаю, мені майстер нічого не казав, знаючи його вдачу, я краще йому перетелефоную, щоб знати напевно. – дівчина почала шукати свій телефон у об'ємній сумочці, - не відповідає, - через декілька спроб промовила вона до жінки.
- Хочеш зачекай його тут, раз ти так боїшся його гніву, відповіла домробітниця, - я тобі заварного чайку зроблю.
- Із задоволенням посмакую.

Запашний ароматний чай, налаштував обох на веселу, душевну розмову. Допоки на кухню не зайшла Марина. Явно не в захваті від їхньої компанії.

- Ви нова натурниця? – пронизуючи Меланію поглядом з голови до ніг, промовила дружина скульптора.
- Так, дівчина поглянула на неї і не думала відводити очі. Марина всіх жінок яких щось пов'язувало з Орестом, звикла сприймати як суперниць. Тому й до Меланії була налаштована вороже. Не звикла бути у таких випадках надто привітною.
- Ніно Степанівна, будь ласка, приберіться у моїй кімнаті, трохи пом'якшеним тоном звернулась вона до жінки. Ніна Степанівна все зрозуміла, навіть тому що тільки там прибирала, розуміюче кивнула і вийшла з кімнати.
- Тож, як вам працюється з Орестом? - промовила Марина, наливаючи із прозорого заварника собі чаю.
- Могло бути і краще, - відверто відповіла вона.
- Я знаю що у вас є свій непоганий бізнес, не розумію чому ви погодились, ще якусь двадцятилітню дурепу я б зрозуміла, а вас..., - жінка загадково поглянула на неї.
- А, от ви про що, я малюю, сама творча, люблю мистецтво, тому вирішила погодитись на цю авантюру. Це для мене

радше спортивний інтерес.

- Спортивний інтерес до мистецтва чи до Ореста? – жінка зробила великий ковток гарячого напою.

- До Ореста? Ви ж самі сказали що я не двадцятилітня дурепа.

- В тебе чоловік є, діти? – продовжувала своє опитування Марина.

- Ні.

- Ні? А коханець? - забувши про тактовність сказала вона.

- Серйозних стосунків в мене немає, ну а мої коханці вас не стосуються. Вибачте, я напевно піду, - відрізала Меланія підірвавшись зі стільця.

- Добре, добре не звертай увагу, вибач, трохи перегнула палку, з часом я починаю бути схожа на свого чоловіка. Ти мені сподобалась, не хочеш скласти компанію? – Марина підняла свою чашку як келих, запрошуючи ту до столу.

Меланія подивилась на неї, і сама до себе пирхнула, не знаючи як на цей жест реагувати.

- Пробач, це банальна перевірка, всі натурниці Ореста у підсумку ставали його коханками. Тому це в мене по інерції, в словах Марини вчувались нотки щирості. Меланія мовчки сіла за стіл.

- Але мушу сказати, ти таки трохи схиблена, раз погодилась йому позувати, - сказала жінка, захлинаючись від сміху.

- Я така, люблю екстрим. – відповіла їй взаємністю Меланія, - Орест що невиліковно хворий? – запитала вона у дружини.

- Та ні , чого жити буде, - байдуже махнула вона рукою, прикушуючи губу, - Правда сліпим.

- Ого, - дівчина над чимось задумалась.

- Тільки не вдавай що тобі його шкода. – безтурботно сказала жінка. – Я сама іноді намагаюсь трохи проявити до нього співчуття, і ти знаєш нічого не виходить. Я собі думаю, Марино, це ж не правильно, він же твій чоловік, але зі сухофрукту соку не вичавиш. Отак і в мене. Головою я

розумію, що це погано, та серце шепоче: «так йому і треба». Знаю, знаю, я жаклива, ловлячи на собі погляд Меланії, сказала вона.

- Ні, ви відверта. – тихо відповіла та.

- Ти мені однозначно подобаєшся, тільки звертайся до мене на ти, я звичайно старша, але не настільки - підморгнула вона у відповідь, - А ти знаєш що ця його скульптура таки може увійти в історію, так що тобі поталанило. Організатори впливової міжнародної премії Арте Лагуна, зацікавились цією роботою. Якщо Орест зуміє її закінчити, то вже через півроку, її побачить майже вся Європа. І якщо він виграє у номінації скульптура, то і здобуде всесвітнє визнання. Ця його Венера, останній шанс привернути увагу до своїх робіт. Бо останнім часом справи його кепські. Ніхто його купує, ще й один критик написав про нього розгромну статтю. Після того взагалі все застопорилось.

- Тепер зрозуміло, чого він так спішить.

- Ще й як спішить, сьогодні всю ніч сидів у майстерні. Мабуть й тому зір погіршився. Та він розуміє діватись нікуди, через три місяці він остаточно осліпне. Ну добре, я мушу бігти у справах, ось ключі від Орестової майстерні, передай йому як він приїде. Він просто сьогодні забув її зачинити.

- Добре, руки Меланії почали гріти холодний метал відмикачки.

Чекаючи на скульптора, Меланія нудьгувала, Ніна Степанівна була чимось зайнята, тому вона сиділа на кухні у повній самотності. Проклинаючи себе за те, що просто не послухала розумну жінку і не поїхала до дому. Тепер через свою принциповість просто так вбиває дорогоцінний час. А могла зараз малювати ескізи до нової колекції. Погляд її впав на ключ від майстерні. І їй стало конче цікаво, що Орест, там за ніч змайстрував. Вона рішуче направила до сходів на третій поверх.

Обличчя скульптури майже було готове.

- Схоже руки він має не такі черстві. – з'єхидствувала вона.

Проводячи вказівним пальцем по скроні Венери.

- Що ти тут забула!!! – почула вона за спиною ревіння майстра, Як ти посміла сюди зайти без дозволу. І чіпати роботу?!

Меланія підстрибнула, і обернулась до нього. Орест виглядав замученим. Його темні окуляри додавали йому ще більшої моторошності.

- Ваша дружина передала ключі, я сиділа вас чекала і просто...

- І що просто? Вирішила всунути свій ніс куди не слід.

- Та годі вам, я нічого страшного не зробила. Довго ви ще себе будете поводити так? Я просто хотіла подивитись - Меланія жбурнула ключі на підвіконня., - я так зрозуміла сьогодні ви не буде працювати, тому я вільна? – сказала дівчина, намагаючись пройти повз нього у двері.

- Повторюю, тобі в останнє, я не люблю як в мою майстерню, у мою відсутність хтось заходить, М е л а н і є – тремтячим голосом від обурення промовив він.

- А знаєте що, ваша робота прекрасна, технічно ідеально виконана. Але я в неї не вірю. Вона не справжня.

- Що? Як ти смієш? Тебе то я точно не буду слухати.

- Мені байдуже, але у ній не відчуваєш життя. Ви в цій роботі не присутні, здається що її зробив безликий автор.

- Що ти в цьому розумієш?

- Та хоч навіть й те! – сказала вона підійшовши до скульптури, Що якщо кутики губ, зробити більш виразнішими, і трохи підтягнути ввєрх, то вона вже щось нам хоче сказати.

Він мовчки спостерігав за нею, як нагло і вправно щось почала виправляти на вологій глині.

Підправивши щось, вона задоволено відійшла від неї, на декілька метрів , аби роздивитись:

- Так краще? Чи не так майстре?

- Як на мене нічого не змінилось, - він зняв свої окуляри і почав мружачи очі вдивлятись у глиняну постать.

- Я зрозуміла, ви боїтесь. Ви боїтесь помилки. І виконуєте все по розрахунку. Боїтесь експериментувати, тому що боїтесь зазнати фіаско. Вас сковує страх програшу.

- Хто б казав, саме тому ти стала дизайнером? А свої картини, тримаєш вдома за сімома замками? Ти боягузка, яка не менше боїться фіаско, ніж я.

- В мене просто не було іншого виходу, мені потрібні були гроші, ви не знаєте моє життя, це ви жили на всьому готовому. Мали багато можливостей, не думаючи про хліб, ліпили щось зі своєї глини. Ви не митець, а тільки ремісник.

- Знаєш як я продав свою першу роботу на міжнародній виставці? – гордо сказав він. Я збрехав що це робота дуже відомого митця, а я був його представником. І поки правда спливла, за мій витвір вже бились, аж три клієнти. Митець не боїться заявити про себе, тому як бачиш я не боягуз. А ти невдаха, якщо й будеш далі складати свої картини у коморі, чи де там тим їх зберігаєш? То як хто дізнається, що ти талановита?

- Мені вже час, - розлючено відповіла Меланія, сердячись сама на себе, вперше вона не змогла нічого відповісти.

- Меланіє, - зовсім іншим тоном промовив він, і здається від його голосу не несло холодом. Він щиро посміхнувся.

- Що ви хотіли? – округливши очі, вона почала блукати по його обличчю, шукаючи підступу.

- Візьми завтра свою найкращу картину, хочу подивитись, якщо мені сподобається, я її покажу одній людині.

- Я думаю не варто, - відповіла вона не вірячи жодному його слову.

- Не будь дурною, ти можеш проґавити чудовий шанс.

- Я подумаю, - гаркнула вона і хлопнула дверима перед його носом.

Орест підійшов до підвіконня щоб забрати ключі. На секунду завмер, вдивляючись у вікно, проводжав її поглядом. Міцно зжав ключі у кулаці, і стукну легенько об шибку. Зовсім тихенько, він і сам не розумів чому так зробив. Та вона наче

відчула - повернулась. Він різко відчахнувся, щоб його не впіймали. Через деякий час виглянув, а вона стояла і пильно вдивлялась у бік майстерні.

Зрозумів що вже засічений, він почав роздивлятись її через прозору перепону. Тут ніби в засідці, він плавно пройшовся по всіх її згинах і деталях. Шукав причини, чому вона його зацікавила? Коли отямився від роздумів, її вже не було. Прокрутив на пальці ключ, і вийшов.

Напрямок 7. Сентименталізм

Чудовий ранок, чудова картина, яскравою плямою застигла в руках Меланії. Поки вона чекала коли їй хтось відкриє двері до будинку.

Орест відчинив сам. У темно-синьому джемпері і джинсах. Виглядав абсолютно свіжим і енергійним.

- О натурниця прийшла, - вигукнув він, і не чекаючи дозволу висмикнув у неї з рук малюнок.

Декілька хвилин задумливо роздивлявся.

- Може дозволити пройти? - сердито промовила Меланія.

- Ти поєднала декілька технік?

- Так – знічено відповіла вона.

- Це щось новеньке. – усміхнувся він.

- Дайте сюди, так і знала що ви просто хотіли з мене покепкувати. На що я сподівалась? - вона хотіла вирвати у нього з рук невеличкий шмат полотна. Він миттєво відвів руку.

- Заспокойся, зачекай мене тут секунду, я одягнусь і ми з тобою поїдемо в одне місце.

- Куди?

- До одного прозорливого колекціонера. Він нам скаже свою остаточну думку.

Вони мовчки їхали в машині дівчини. Незручна тиша для обох. І ніхто не наважувався порушувати її першим. Меланія всім нутром відчула, що Орест ніби змінився, не такий похмурий як

завжди. Він нагадував їй льодовик який пригріло сонце, і по ньому почали скапувати великі краплини талої води. Обличчя Ореста завжди таке кам'яне, сьогодні грало всіма емоціями. Від банальної радості до неприборканого бажання спілкуватись.

Так вони і їхали, час від часу зиркаючи один на одного через водійське дзеркальце.

Заїхавши у арку елітного квартирного будинку, зупинились біля одного із під'їздів.

- Як цього колекціонера хоч звати? - стурбовано запитала Меланія, коли вони піднімались у ліфті.

- Григорій Миколайович, - сухо відповів той.

Меланія стояла чекала на скульптора у коридорі. Бо той пішов у кабінет з Григорієм переговорити. Люб'язно минувши її компанію, у своїй суто чоловічій розмові.

Дівчина з цікавістю розглядала частину вітальні, що видно було із коридору. Стояла велика ваза. Повсюди висіли якісь картини. Полички завалені якимись фігурками. Ця квартира була величезною і у кожному кутку стояв якийсь експонат. «Ніби в музей прийшла»: подумала вона, піднімаючи очі на високу стелю.

Старі дубові двері кабінету протяжно заскрипіли, із кабінету вийшов самовдоволений скульптор.

- Григорій Миколайович, готовий купити твою картину за 500 баксів. – урочисто промовив він.

- Не вірю, що чесно? - Меланія закрила руками обличчя. Вона ніколи не сподівалась, що колись хтось захоче купити її витвори. Вона малювала і дарувала друзям, що собі залишала. Та ніколи не думала, що нею зацікавляться справжні поціновувачі цієї справи.

- Я згодна, - мало не застрибала вона місці.

- Я сказав що вона не продається, - суворо відрізав він, відкриваючи двері квартири.

Обличчя дівчини яке секунду тому випромінювала ейфорію перекосила від подиву і люті водночас.

- Чому? Я згодна. Ви ж самі сказали що це чудовий шанс. – Її очі почервоніли, і нижня губа почала здригатись, як тонка стебелина яку розколював вітер.

- Я так і знала ви це навмисно, аби насолити мені так?! – відсьогодні я не буду вірити жодному вашому слову. Меланія емоційно махала руками всю дорогу поки вони йшли до ліфту. Орест йшов спокійно абсолютно не реагуючи на її цунамі обурення.

Вже коли вони сіли в машину і Меланія трохи заспокоїлась і завела двигун. Він загадково посміхнувся:

- Ти завжди така істерична? – промовив він неначе перед ним сиділа не жінка, а 4-річна дівчинка.

Меланія у розпачі сперла голову на руль і почала схлипувати, збільшуючи темп. Її плач був схожий на бурчання гірської річки яку стрімкими потоками несло по-ніжних щоках.

Орест на секунду оціпенів. Округлив очі, злякався. Не переносив він жіночих сліз, та й від Меланії цього ніяк не очкував.

- Ти чого? – стурбовано промовив він.

- Тільки що скульпторе, ви розтерли в прах мрію всього мого життя, - крізь сльози промовила вона.

- О, це серйозно, - глузуючи протягнув він, - Дам тобі одну пораду: ніколи не оцінюй себе так мілко. Я не продавати повіз картину до Григорія, а лише для оцінки. Від цього скнари ти гарної оплати не дочекаєшся. Та він добре в цьому розбирається. Скажу чесно, багато художників, яких я до нього приводив, котрих зараз активно купує вся Європа, він і в 100 баксів не оцінив. Твоя ж картина йому сподобалась аж на 500. Тому зараз її реально продати за 5000. Відчуваєш різницю? Меланіє, мистецтво це той самий бізнес.

- Ви гарно все сказали, але хто буде шукати покупця? – з докором глянула вона нього.

- Мій колишній агент Макс, ми з ним трохи посварились, але зараз вже знову нормально ладнаємо. Він агент від Бога. Будь певна, вже скоро твоя картина буде висіти у якогось Белуччі в Італії, а не пилитись у темній квартирці цього старого дідугана.

Меланія знову з недовірою зиркнула на нього.

- Я тобі обіцяю, а тепер витирай сльози і поїхали вже, на нас робота чекає.

Ввечері Меланія заїхала в магазин і купила собі пляшку дорого вина, хотіла відсвяткувати сьогоднішню подію. Розгублено крокуючи між рядами магазину, вона всміхалась сама до себе.

На неї здивовано дивились інші покупці, та їй було байдуже, хай навіть її сприймають за божевільну.

Вже вдома розгрібаючи пакет з покупками, вона на мить задумалась про нього. І в той момент почала шукати виправдання своїм справжнім намірам щодо скульптора. Варто чи не варто? В уяві постали його ідеальні риси обличчя, смаглява шкіра, і міцні, дужі руки, якими він вправно наносив тонкі штрихи на липку глину. Може й він справді не такий поганий?

Минуло три дні після того як Орест пообіцяв що його друг продасть її картину. Кожен ранок коли вона приходила до скульптора, з надією прикипала до нього поглядом. Чекаючи на радісну новину. Орест у відповідь лиш незадоволено кивав головою, говорячи що їй би не завадило набратись трохи терпіння. Меланія це розуміла, але коли всі твої думки охопленні мрією, важко бути спокійною. Для неї всі дні перетворились на один. Кожну мить вона благала аби цей час швидше збіг, і зупинився лише там де їй скажуть: «Твою картину купили». От тоді вона знову повернеться до життя.

- На сьогодні, все можеш йти, сказав Орест, повністю весь зосереджений на скульптурі.

Меланія мовчки пішла одягатись. Після того як вони з ним трохи зблизились штормів. Вона навіть почала його жаліти, знаючи про його хворобу. Але швидко відганяла це почуття, хай там як, але один його благородний вчинок, не міг перекреслити все те, що вона колись пережила.

Одягнувши сіру сукню із тонкого кашеміру вона попрощалась з майстром і вийшла з кімнати.

Спустившись на перший поверх, дівчина вдихнула на повні легені неймовірні пахощі які доносились із кухні. Ніна Степанівна метушилась там на повну, і здається приготувала багато смачненького.

Коли Меланія її побачила та якраз натирала паперовим рушником білі великі тарілки.

- У вас сьогодні бенкет? – запитала вона у жінки.

- О так, сьогодні день народження у Злати.

- У Злати?

- Ореста і Марини доньки, ти не знала?

- Ні, з Мариною ми про це говорили, а Орест самі розумієте, як партизан.

- Їй сьогодні 17 років, вони захотіли просто тихо сімейному посидіти. Орест з Мариною та хрещені батьки. Більш нікого не буде.

- Зрозуміла, ну вдало вам відсвяткувати, - прошебетала Меланія і помахала жінці рукою.

В дверях вона зіштовхнулася з Мариною:

- Привіт, вона приобійняла Меланію, і була в дуже підвищеному настрої,- Ти що йдеш? Я ж сказала Оресту що він тебе запросив на день народження. Меланія розгублено закліпала.

- Ясно, він нічого тобі не сказав, ну це очікувано, треба було мені самій це зробити. Так ти залишишся?

- Я не знаю, це для мене сюрприз, в мене і подарунка немає.

- Розслабся, поперше іменинниці не буде вдома, бо вона вже дівчинка доросла, святкувати буде з друзями. По-друге їй нічого не треба. А по-третє в нас буде дуже мала і нудна компанія, сподіваюсь ти її трохи розбавиш фарбами.

- Та я навіть і не одягнута відповідно, відповіла вона розглядаючи вечірню сукню Марини.

- Ходімо, зараз щось придумаємо, і не переживай, будуть всі свої, - жінка рішуче взяла її за руку і повела до себе в кімнату.

Через годину Меланія стояла із яскравим макіяжем і золотавого кольору сукні, з оголеними плечиками.

- Супер, - Марина схвалено закивала головою, - можемо спускатись в їдальню, напевно гості вже приїхали.

В кімнаті де був святково сервірований стіл, було порожньо, жінки присіли і вели невимушену розмову, про все і ні про що. До них через деякий час приєднався Орест, в чорному костюмі і в краватці. Переступивши поріг зали, він встав як вкопаний, розглядаючи їх обох. Він був явно не в захват. А Марина вгледівши його реакцію, єхидно захіхікала, і щось прошепотіла Меланії на вушко.

Він сів навпроти і ввімкнув плазму яка висіла збоку, і зосереджено заклацав пультом.

Через 15 хвилин в коридорі почувся гамір і чийсь голоси. Згодом всі повністю зібрались. Максим, друг Ореста та Маринина подруга.

Марина від Меланії не відставала весь вечір. Орест же весь час розмовляв з Максом, кидаючи у бік жінок злісні погляди. Його явно бентежило раптове зближення його натурниці і дружини. Весела балаканина, смачні закуски, Меланія і не помітила як трохи перебрала зайвого. Тому вирішила вийти на ганок, подихати свіжим повітрям.

Морозна свіжість темряви придала їй бадьорості. Вона закрила очі і впала тимчасову кому. Лише чийсь холодний дотик до плеч, змусив її оговтатись:

- То це ти та Меланія, картиною якої я зараз займаюсь?

- О Макс, а ти той агент від Бога, щиро відповіла вона.

- Це Орест так тобі сказав? Макс від самовдоволення потер руки.

- Угу, ти краще розкажи як там справи?

- Все поки тихо, але є всі шанси, через тиждень дам тобі відповідь.

- Це зовсім не схоже на Ореста, щоб він так допомагав жінці, яку ледве знає. Ти напевно в ліжку йому так голову задурила?

Від такої прямолінійності у Меланії налились очі. Вона зжала губи:

- Ти точно такий як і твій товариш? – спокійно відповіла вона, і зробила крок вперед.- Зачекай, він різко смикнув її за руку, - Ми не домовилися, після того як Орест почав з тобою працювати, він поросив щоб я пробив хто ти, через своїх знайомих. І мушу сказати моя інформація точно шокує його. Я знаю хто ти, переді мною можеш не прикидатись. Я йому нічого не сказав, але за моє мовчання, ти повинна для мене дещо зробити.

Опівночі гості почали потроху збиратись до дому. Всі були добряче на підпитку, святкування вдалось. До Меланії підійшла Марина:

- Слухай, залишишся у нас ночувати, водій поїхав забирати Злату з вечірки.

- О, я викличу таксі це не проблема.

- Не турбуйся, я сказала Ніні Степанівні, щоб вона на всяк випадок, приготувала тобі спальню, так що залишайся.

Меланія похапцем прийняла душ, і швиденько вмостилась у величезне і м'яке ліжко. Цей день неабияк її виснажив. Вона прокинулась о третій ночі, від спраги, та від ниючого головного болю. Пляшка мінеральної води, завбачливо стояла на тумбі.

- Було б добре знайти десь обезболююче, вимучено проскиглила вона і згадала що бачила аптечку у ванній, коли приймала душ.

Вона встала з ліжка, і почала у темряві намацувати вмикач світла. Коли очі вже зовсім звикли до темряви, вона побачила що в коридорі жевріє лампа.

Очі таки її не обманули, двері у ванну кімнату були напів-відкриті, звідти й шов епіцентр саява.

Заглянувши всередину вона побачила Ореста і здригнулась.

- Ти чого блукаєш як привид? - насмішливо сказав він.

- Мені треба таблетка, голова розколюється, - сказала вона і побачила що в Ореста в руках якраз якась пластинка з пігулками. На її промові він клав собі до рота білу пластинку. Останню.

- Більше немає? – Орест у відповідь захитав головою.

- Ну добре, прийдеться мені трохи помучитись.

На цих словах, скульптор швидко підійшов до неї. Меланія втиснулась у стіну. Він придавив її до холодної плитки всі тілом. Вона розгубилась і відсунула обличчя вбік. Рукою смикнув її підборіддя до себе. Наблизився до її губ, і вона відчула своєю щокою його шкіру на дотик. Не відпускаючи її підборіддя він вп'явся в неї вустами. Дівчина відчула в себе в роті гірку пігулку, скривилась.

- Ти думала я тебе поцілувати хочу? - сказав він протягуючи їй склянку з водою, - На запий.

Вона жадно почала ковтати воду. Голова пройшла боліти миттєво. Чудодійна пігулка, розмірковувала Меланія вже лежачи в ліжку. Треба подивитись як називаються і собі таких придбати, швидко допомагають. Бубніла вона собі під ніс, солодко засинаючи.

Напрямок 8. Романтизм

- Сьогодні рівно місяць, як ти мені позуєш, - тихо промовив Орест, відвернувшись від Меланії, в той час коли вона роздягалась.

- Будемо святкувати річницю? – грайливо відповіла вона.

- Не знаю чи річницю, але точно святкувати прийдеться, від одним рухом опинився зовсім близько біля дівчини. Неквапливо витягнувши з кишені невеличкий папірець.

- Що це? – тремтливими руками взяла невідомий цупкий прямокутник.

- Чек! Твою картину купили.

- Хто? Я хочу знати всі подробиці! Не тямлячи себе від радості вона притулила цей заповітний чек, до своїх грудей, різко

відвела руки, бо згадала що вона роздягнута.

- Це дуже впливова людина, відомий митець, тому, просив залишитись інкогніто.

- Боже! – у Меланії виступили сльози. – Десять тисяч доларів?!!! Вщипніть мене, я сплю. Йому так сподобалась моя робота?

- Ну я думаю що так, інакше, чому він би відвалював такі гроші, - глузуючи відповів скульптор.

Весь день дівчина була сама не своя. Стоячи тут голою, посеред білосніжної майстерні, вона заковувала очі під лоба, і уявляла як вона відкриває свою виставку, десь в Італії, чи можливо в Іспанії? Або навіть у Франції. Її картини точно виставлять у Луврі. Дурненька мрійниця! Так колись її називав батько, коли вона приходячи з художньої школи, показувала йому черговий свій намальований шедевр.

Час пролітав досить швидко, він цих хвилювань, вона навіть не пішла на кухню до Ніни Степанівни, аби потеревенити за чаєм, під час перерви.

Коли творчий день, підбіг до свого кінця, вона почала швидко збиратись:

- Ти що не залишишся? – тихо промовив Орест. – Відсвяткувати?

- Я не знаю... - таким дружнім вона ще його не бачила.

- Одягайся і спускайся на кухню. – наказав він їй.

В домі як ніколи порожньо:

- А де всі? Ніна Степанівна? – Меланія роздивляючись по сторонам, запитала у нього коли він розливав у келихи шампанське.

- Марина зі Злотою поїхала до своїх батьків, а Ніна Степанівна щось прихворіла, відпросилась. Він відвів очі від шипучого напою, і прикипів до неї поглядом. Від якого Меланія вкрилась мурахами.

- Вибачте, але якось дивно бачити вас таким галантним. На цих словах він голосно засміявся.

- Я так і знав, ти мене боїшся?

- Ні, з чого ви це взяли? Мені просто інколи буває неприємна ваша манера спілкування.

На мить вони замовкли, розпиваючи виноградно-терпкий алкоголь. Меланія зморщилась від маленьких бульбашок які вибухали їй прямо в обличчя. Орест почав діставати із холодильника сир і виноград.

- А ви хазяйновитий, так вправно нарізаєте сир, не очікувала.

- Меланія, будеш язвити, і я згадаю свою неприємну манеру спілкування.

Вони обмінялись посмішками.

- Знаєте, не зважаючи на те, що ви доволі суворий і трохи соціопат, я вдячна вам за допомогу. Про продаж своєї картини, я навіть і не мріяла. А що ще й за таку суму.

Орест загадково всміхнувся і опустив голову вниз.

- Сподіваюсь і ти мені принесеш удачу у роботі. І моя скульптура вийде вартісною. – промовив він цокаючись з нею, До речі, не хочеш побачити мої деякі роботи. Вони в мене тут вдома.

- Із задоволенням, і обличчя нагадувало солодкий блискучий мед, з п'яним присмаком шампанського.

Вони піднялись на другий поверх. До просторої зали. Там стояло дві фігури: чорного кольору чоловіча, і білого – жіноча.

- Вони гарні, але чому у них немає очей? Давно хотіла запитати?

- Я скульптор я так бачу, засмівся той, - А якщо чесно, мені так подобається, в цьому є певна велич.

- Я б сказала це моторошно. Мене сковує страх, коли я дивлюсь на них.

- Всі так говорять коли їх бачать, і знаєш це в них і приваблює. Це як пекло, страшно неприємне а скількох у свої тенета вже затягнуло. Воно заманює.

На цих словах світло у кімнаті зникло:

- Мені реально страшно, - у відповідь вона почула лиш як він істерично схлипує від сміху.

- Оресте, ви тут? Я боюсь темряви, скажіть щось. Вона почала розсікати темряву руками, намагаючись нащупати його.

- Заспокойся, це електричний щит вибиває. Зараз піду увімкну, таке у нас часто буває. Все ніяк не викличу електрика. Зачекай хвилику, зараз я прийду.

- Я звами Оресте, вона вчепилась в його рукав.

- О Господи, це просто темрява, просто вибило щит, - він буквально вирвався з її міцною хватки.

У пустому триповерховому будинку вона залишилась сама. Було страшно. А навкруги мертва тиша.

Раптом на першому поверсі почула якийсь стук.

- Оресте? Ви там? – скрикнула вона, намагаючись опанувати свій страх. У відповідь - нічого.

Ну добре, рішуче промовила вона і вийшла з кімнати, прямуючи у невідомому напрямку десь по коридору. Витягнувши руки перед собою, вона натрапила на якісь відкриті двері. Думаючи що це вихід на сходи. Але це була якась кімната. А навкруги хоч око виколюй. Темінь.

- Це напевно Ореста кабінет, - вдумливо промовила вона, коли наткнулась на стіл, який стояв у центрі.

Світло нарешті з'явилось. Яскравий і палаючий поринув із коридору в цю темну кімнату. Меланія підійшла до вмикача. Натиснула і... і збожеволіла від люті. На письмовому столі лежала її картина. Картина яку купили.

Вона стояла в ступорі, навіть тоді коли почула його кроки, які направлялись до неї. Вона поглянула на нього як на чудовисько.

- Я тебе ненавиджу. – крижаним тоном промовила вона. Оресте, я тобі повірила?! Як ти міг, так зверхньо маніпулювати моїми почуттями. Ти мені збрехав нагло і підступно. А я розмірилась що в мене талант. І що можливо в мене щось вийде. Навіщо ти зробив? Відповідай?! – вона вдарила його у груди рукою. Він навіть не здригнувся. – Тобі весело грати з

людьми? Чи ти просто хотів так мене зтягнути у ліжко, я не розумію. – продовжувала вона крізь сльози.

- Я йду, відштовхуючи його, вона почала прориватись у коридор. Своім дужим тілом Орест затулив їй дорогу.

- Це кінець Оресте, я не буду з тобою працювати, пусти мене і я піду з цього клятого дому назавжди. – вона кричала не зупиняючись, а він заляк на місці.

- Мені дійсно сподобалась твоя картина, і я захотів її придбати. Що тут поганого? – спокійним тоном нарешті сказав він.

- Відійди! – оскаженіла Меланія, і накинулась на нього з кулаками.

Він з легкістю вислизнув із кімнати. Замок клацнув. Меланія почала смикати ручку, але та не піддавалась.

- Ти псих, ненормальний, відпусти мене, ти думаєш це допоможе?, - її голос почав хрипнути. Здається іще трішки, і вона його б зовсім зірвала.

- Я тебе вб'ю, клянусь я тебе вб'ю, - сказала вона і обезсилено спустилась на підлогу.

Пройшло немало часу, Меланія сиділа на підлозі, з опухлими від сліз очима. Відсторонено потупившись в стіну. А її внутрішній голос, всередині пищав і проклинав в першу чергу її саму, що так бездумно уляпалась в цю сім'ю. В цю принизливу роботу. За те що втратила контроль. Піддалась на його чари. Хоча прекрасно розуміла з ким має справу.

- Яка я ідіотка, тихо промовила вона шмигнувши носом, і заплющила очі.

Невідомо скільки часу пройшло, але було далеко за опівніч, як в дверях заскрипів замок. Зайшов Орест і взяв її сонну на руки і поніс до себе в спальню. Вона не опиралась. Піддавалась йому як беззахисна жертва. Він провів з нею ніч, і на ранок все змінилось. Майже все...

Меланія розплющила очі раніше за нього. За вікном похмурий світанок. У вікна тарабанив дрібний дощ. Вона обвела очима стіни, згадуючи вчорашнє. Он там у кутку виднілись її брюки.

На тумбі біля ліжка зависла її блуза. Дівчина підстрибнула з ліжка як ошпарена. Почала хаотично збирати речі по підлозі. В її голові порожньо. Цій нічній близькості вона не готова була давати зараз якусь оцінку. В голові її крутилось лиш одне, швидко одягнутись, і втікти, як злодій з місця правопорушення. Ще не вистачало щоб хтось її застукав на гарячому. Але як не крути, їй сьогодні було добре, навіть дуже. Та це відчуття, вона намагалась в собі пригальмувати.

Давно прокинулась? – Орест підвівся з ліжка.

Декілька хвилин тому.

Йди до мене, він потягнувся до неї.

Оресте, ти напевно не зрозумів, це було помилкою. І я хочу щоб на цьому все і скінчилось. Я не хочу продовження. Це не входило в мої плани.

Стоп, а що входило в твої плани?

Бути просто твоєю натурницею. – нервово вигукнула вона.

Цієї ночі, я три рази в тебе перепитав: «Ти точно цього хочеш?». І ти, три рази сказала так. В чому справа, чи ти забула?

Визнаю, ти мною не скористався, я сама цього хотіла. Що ти хочеш? Щоб ми стали коханцями? Ти одружений, чи ти забув?

То ти здаєш задню, бо я одружений? Чи ти просто не хочеш?

І те, і інше, Оресте. – сказала вона натягуючи на себе одяг, Тебе не турбує що нас хтось зможе зараз побачити?

Не турбує, гаркнув він.

Коли приїжджає твоя дружина із донькою?

Через два дні.

А..

А Ніна Степанівна, прийде після обіду.

Чудово, полегшено видихнула Меланія.

Вона підійшла до дзеркала, намагаючись привести до ладу неслухняні пасма, які стирчали в різні боки. Орест накинув на себе халат, підійшов до не ззаду. Обійняв. І тихо прошепотів:

Можеш зараз вдавати з себе кого завгодно, але я дуже добре пам'ятаю, як вчора ти кричала від задоволення. Як тремтіло твоє тіло. Це було щось більше ніж тимчасова слабкість. В мене давно такого не було.

-Ти помиляєшся. – відрізала Меланія.

- Хто я? – він зверхньо посміхнувся. А потім різко розвернув її до себе і поцілував. Вклавши в цей поцілунок всю свою пристрасть. І коли вона почала відповідати йому взаємністю, різко зупинився: - Ну давай іди, ти ж хотіла? – промовив він поправляючи на ній комірець сорочки.

Вона мовчки проковтнула цей хід. Вдала що її це не бентежить.

- То в мене сьогодні вихідний? – нейтрально промовила вона.

- Так, ти сьогодні добре попрацювала, він похлопав її по плечу.

Меланія ж подумки вже смажила його на вогнищі.

- Ти таки, щось до мене відчуваєш, солодко сказав він. – Побачила б ти зараз своє обличчя. Молоко скисне від нього, як каже Ніна Степанівна.

- Так відчуваю, ти б тільки знав що... – промовила крізь зуби вона.

- Ходімо на кухню. Поснідаємо. Він підняв її як пір'їнку, перекинув через своє міцне плече і поніс. Зовсім забувши про настанови лікаря, не піднімати щось важче трьох кілограмів.

Меланія, звісно брикалась і голосила. Та якою впертою жінка не вродиться, завжди знайдеться той, хто зламає її пихатість, і виліпить із неї покірність.

Смачний сніданок і ароматний чай, трохи їх розслабив, і відбив бажання знову сперечатись.

- За картину не переживай, Макс продасть твої наступні.

- Навіщо ти це зробив? – В неї до горла підступила гіркота, від спогадів.

- А ти не розумієш? – серйозно глянув на неї,

- Бо ти мені подобаєшся.

- Сміливо, - це все що вона могла сказати.
- Я просто так звик, завжди брати те, що мені до вподоби.
- Люди для тебе як речі? – вона вловила в його голосі нотки самовдоволення.
- Ні, люблю перемагати, особливо таких як ти, ставлячи чашку на стіл, він голосно нею грукнув.
- Ну, тоді наші стосунки вже вичерпали себе, ти переможець. – Меланія тихо похлопала йому в долоні.
- Так я переможець, але ж ти ще не переможена. Тому...
- Не на ту нарався! – вона йому показала язик. Від неочікуваності він аж закашлявся.

- Я знаю, це мене і заводить. Він підійшов і витер її вологі губи. Так як він вміє пальцями виводити по глині. Вона від задоволення прикусила губи. Від чого вони стали ще більш пухкішими і звабливими. Орест не втримався і поцілував їх.

Потім він пішов прийняти душ. А Меланія його чекала на кухні, до дому їй чомусь не хотілось. Вона клацнула пультом телевізор, а на підвіконні знайшла пару цікавих журналів з художнього мистецтва. Минуло десь хвилин 40, коли вона запідозрила що Орест довго не виходить із ванної кімнати.

Не кваплячись вона піднялась на другий поверх, на шум води з-під крану. В коридорі було темно, лише тоненька смужка світла, прорізувалась в ньому із прочинених дверей. Під легким натиском її долоні двері повільно від'їхали.

Дизайнерська раковина, була заповнена водою по вінця, яка от-от мала вихлюпнутись на підлогу. Дівчина швидко закрутила кран. І відразу не помітила що Орест лежав Осторонь без свідомості. Лиш відступивши трохи назад, вона відчула що на щось наступила. Орест лежав лицем вниз. І це було моторошно. Меланія боялась крові, боялась смерті, і отак бачити людей, які лежать долілиць, без ознак життя.

Вона нащупала пульс, все нормально. Але руки страшено тремтіли. І головне, вона розгубилась бо не знала що робити, викликати швидку, чи приводити до тями, чи самій тягнути в машину і їхати в лікарню, щоб швидше було. Та підняти його малій худорлявій жінці - нереально. Вона присіла навколішки

біля нього, змочила руку холодною водою, і почала витирати йому чоло. Поклавши його голову собі на коліна. Потім, вона дмухала на нього прохолодним повітрям, але він все одно не розплющував очі. Із відчаю вона його поцілувала, і як не дивно це спрацювало.

Вона відчула як його рука ковзнула їй на талію. А іншою він притиснув її до себе.

- Не можу повірити, ти за мене що злякалась, сказав він не відкриваючи очей.

- Ти краще скажи, чи можеш ти підвестися, мені не до жартів Оресте.

Меланія хотіла підвестись щоб допомогти йому встати, та він її зупинив:

- Дай я ще трохи полежу, гуде у скронях. Ще кілька хвилин. – втомлено прошепотів він.

- Добре, вона погладила його по щоці, а він спіймав її руку.

- Коли я був малим хлопцем, я ось так як зараз, любив лежати на маминих колінах, раптом промовив він.

- То ти був маминим хлопчиком? – вона почала з нього глузувати.

- Був, мама вже померла.

- Вибач, не знала.

Вони сиділи мовчки, на мокрій, холодній підлозі. Кожен думав за щось своє, та їм було дуже комфортно думати, притиснувшись одне до одного.

- Тобі треба в лікарню, - раптом наказала вона.

- Ні, все в порядку, зараз я вип'ю ліки і поїду в офіс. Назбиралась купа справ. На цих словах він почав тихенько підводитись.

- Оресте, я знаю про твою хворобу. Він сердито глянув на неї. – Це тобі Марина розтріпалась?

- Не важливо хто. – стримано відповіла вона, Я відвезу тебе в лікарню, і це не обговорюється.

В лікарні, сидячи в коридорі, вона чекала поки йому зроблять процедури. До неї підійшов якийсь лікар, і давав свої настанови:

- І скажіть своєму чоловікові, щоб не підіймав нічого важкого. Скільки разів йому казав. І що маємо? Зір сьогодні упав, дуже.
- лікар емоційно жестикулював руками.

Згодом Меланію, впустили до нього в палату:

- Чому ти мені не сказав що в тебе зір погіршився?
- Конспіратор хрінов! – у відповідь він засміявся, бо це була перша її лайка, яку він від неї чув.

- Що за слівця леді? промовив крізь сміх він.

- Який настрій, такі і слівця, промовила вона.

- Ти мене бачиш? – запитала вона нахилившись над ним.

- Так, тепер вже краще, після їхніх крапельниць, мене відпускає. Підвезеш мене потім до офісу?

- Ні! До дому, замотала вона головою.

- Не дратуй мене, Меланіє! – гаркнув він.

- О, впізнаю колишнього Ореста. – весело промовила вона.

Через годину вони вже переступали поріг його майстерні у центрі міста. Меланія тримала його за руку, направляючи його у потрібному напрямку. Всі співробітники пороззявляли роти, коли побачили їх. Так йти з жінкою, це не було у скульптора у звичці.

- Чого стали ідіть працюйте. – крикнув він до оточуючих.
- Нарешті двері кабінету за ними зачинились.

Меланія сіла у крісло, і почала витріщатись у вікно, поки Орест копирсався в документах. В кабінет зайшла його секретарка Оксана, із новою порцією канцелярії. Вона швидко поклала документи на стіл, і вже хотіла йти, та трохи зам'ялась:

- Щось іще? – спокійним тоном запитав він у неї.

- Я хотіла відпроситись на декілька днів, треба два заліки здати.

- Оксано, що я тобі казав, коли брав тебе на роботу? Що твоє навчання не повинно впливати на роботу? А тепер йди, я подумаю. – Оксана вже звикла до його грубощів, тому ні з чим розвернулася і вийшла.

Меланія чомусь розлютилась, і блискавкою підлетіла до його столу:

- Хто ця дівчина, де вона навчається? – прошипіла Меланія.

- Яка різниця? – відмахнувся від неї Орест.

- Мені гидко тебе було слухати. Ти такий цинічний і жорстокий. Хто вона? – дівчина підвищила трохи голос.

- Студентка, навчається в художній академії, твоя колега – художниця.

- І працює в тебе, аби оплатити своє навчання. Так?

- Звідки ти знаєш? – Орест труснув головою.

- Та так, здогадалась.

Вона підійшла ще ближче до його столу. Підняла його слухавку, і кинула йому репліку:

- З'єднай мене з Оксаною. Орест подивився на неї як на божевільну, але виконав прохання.

- Оксанко, зайдіть будь ласка – лагідно промовила вона.

Через 5 хвилин перелякана дівчина вже кліпала на Меланію, своїми великими очиськами.

- Орест відпускає вас на тиждень, аби ви підтягнули своє навчання. І ще одне, - вона витягнула зі своєї сумочки чек, який вчора їй вручив Орест. – Це вам, оплатите своє навчання. Ну і там ще трохи вистачить на туристичний маршрут європейськими музеями. Вам як художниці це буде корисним.

Бідна Оксана продовжувала кліпати не перестаючи. Голос в неї пропав. А тіло відмовило.

- Та йдіть вже, йдіть, - лагідно промовила Меланія.

- Дякую, писклявим голосом промовила дівчина, і вибігла.

Реакція Ореста не забиралась:

- Ти головою вдарилась?! – лютував тепер він.
- А що таке, мої гроші, що хочу те й роблю. – вона діловито піджала губи.
- Ти відала величезну суму, абсолютно не знайомій людині! Більш тупіших вчинків я не бачив. – скульптор розвів руками.
- А я вважаю це найкращим вчинком. Бачиш які ми з тобою різні? – вона поставила руки в боки.

Орест істерично засміявся, не вірячи в абсурдність яку сьогодні побачив:

- Ти ненормальна. – захитав він головою.
- Така як ти Оресте, тільки напрямом інший.

Напрямок 9. Конструктивізм

- Ти ведеш подвійну гру! – сказав Макс, роздивляючись скульптуру.
- Якби я не знав, хто така ця Меланія, я б скоріше за все, з нею і не зв'язувався. Ну сам подумай, успішний бізнес, життя в шоколаді, і вона погоджується мені позувати? Підозріло, чи не так? - відповів Орест.
- То вона клюнула на тебе? Ти з нею спав?
- О так, це було освіжаюче. А головне, це так кумедно, коли вона думає, що мене водить за носа, а насправді я її.
- Може ну його? Скажи їй, що ти все знаєш і вижени.
- Ти що! Мені потрібно доробити скульптуру. Вона мені потрібна. Але я буду завжди на крок по переду. Дякую Максе, що тоді все розніхав.
- Ти просто монстр — сказав Макс, потираючи руки.

Вони стояли і обговорювали робочі нюанси. Морок і підлість панували в цій кімнаті. Цікаво чи розумів Орест який він покидьок? І про що він думав, дивлячись на силует жінки з глини? В нього був дивний дар, майстерно ліпити з глини, і майстерно ламати чужі долі.

Двері навстіж розкрились. Зайшла Меланія, ще чарівніша, зігріта саявом незрозумілих для неї почуттів. Дівчина із золотими локонами, сколихнула волоссям, і воно заграло немов море хвилями. Чоловіки були осліплені, а вона й не зрозуміла, що насправді читалось в їх обличчях. Кожен з них, мав на неї свої плани. От тільки які? Вона занесла в цю кімнату скільки світла, не підозрюючи наскільки багато тут бруду.

- Меланіє, ти сьогодні рано. – сказав Орест, підходячи до неї.

- Ти ж казав, що залишилось мало часу. Треба спішити, через півтора місяці, треба здавати скульптуру.

Він нічого не відповів, лиш поцілував її в щоку. А Меланія тим часом, гидливо роздивлялась Макса. Тому що розуміла, що то справжня боязка гієна, яка крутиться завжди там, де чує мертвечину. Коли друг Ореста залишив їх на одинці, Меланія почала роздягатись:

- Чому Макс приходив? – розстібаючи ґудзики запитала вона.

- А так, просто в гості. А що? – Орест з цікавістю подивився на неї.

- Нічого. - потупила очі вниз.

- Ну що готова? Ти сьогодні така зваблива. – протягнув митець.

- Скульпторе, не відволікайтесь,- серйозно промовила вона.

- Слухаюсь моя Венеро! – промовив він, і закотив рукава сорочки.

Меланія відчувала від нього якусь фальш, та не могла вловити. Вчора вона витягнула з його сейфу потрібні документи для Макса. Іще якісь рахунки. Дівчина остаточно заплуталась у собі. І бажання помсти розвіювалось як ранковий туман. Він і так майже покараний долею, хто він буде без зору? Переконувала вона себе. А із спогадів виринали страшні картини минулого, через що їй довелось пройти, завдяки Оресту. Та тільки но, вона дивилась в його очі, все відлягало, забувалось. Дівчина почала захоплюватись ним щиро, із усією силою. Сьогодні він запросив її у ресторан. Меланія усвідомлювала що поступилась своїм принципам:

ніколи не зв'язуватись із одруженими. Її гнітючий стан підсилювався ще й тим, що вона була в гарних стосунках з Мариною. Їй ставало все важче дивитись їй у очі. А йому - ще томливіше. Що він з нею робить?

- Ти якась сьогодні дивна, сказав Орест, на мить відірвавшись від роботи.

- Нічого, задумалась, скоро ти доробиш свою скульптуру, і що далі? – ніби ударною хвилею, вона вдарила його своїми словами. Він замешкався, шукаючи відповідь:

- Давай будемо вирішувати проблеми, по мірі їх надходження. Я над цим не замислювався. Мені з тобою добре... його перервав шум дверей, якісь хтось із усієї сили шарпнув:

- Тату, - в кімнату увірвалася юна дівчина. Її волосся було зеленого кольору, а в брову вп'явся пірсинг.

- Злато скільки разів тобі казати, не вривайся у мою майстерню, коли я працюю! – Орест дуже розлютився, а Меланія перелякано швидко натягувала на себе халат.

- Розслабся тато, я вже доросла.

- Що тобі треба, доросла? – суворо промовив він.

- Дай грошей, хочу купити собі один суперський прикид, на випускний.

- Тільки через мій труп, Злато! Мама сама тобі вибере сукню. Я тобі грошей не дам, бо хочу щоб моя дочка була в гарній сукні, а не в костюмі вампіра.

- Фуу, ти ж знаєш я ненавиджу мереживка, бантики і стрази. Я не хочу бути як ці силіковані курки однокласниці! – почало верещати дівчисько.

- Злато заспокойся і вийди, розмова закінчена, ми з мамою вже все вирішили. Ти підеш в елегантній вечірній сукні. Як всі! Крапка! – виховним, спокійним тоном відповів тато.

- Я краще голою піду! – закричала Злата і тупнула ногою.

Меланія в душі сміялась, ця бунтарка викликала в неї захоплення. Вона так безстрашно брикалась з Орестом. І це явно виводило його з себе, хоч він і тримався, як міг.

- Злато, привіт, протягнула їй руку Меланія, - вибач що втручаюсь у твою розмову з татом. Але я б могла тобі допомогти.

- Ти?! – дівча недовірливо зиркнуло на неї.

-Так. Я дизайнер. І думаю ми могли знайти компроміс між батьками і тобою. Хочеш я намалюю пару ескізів суконь, в твоєму стилі? А ти вибереш найкращу.

- Це яку? – зацікавилась дівчина.

- Прикольну, і ти будеш в ній стильною, ефектною відьмочкою. Хочеш?

- Не знаю, - цмокнула вона, витягнувши губи.

Меланія подивилась на Ореста, а він покрутив пальцем у скроні, мовляв: «Ну ти і дурепа, краще тобі не зв'язуватись з нею». Злата це помітила і сказала:

- Я згодна, мені все одно нічого втрачати, голою йти теж не варіант. – і в образі переможниці вийшла із майстерні.

- Я тобі співчуваю, але сама напросилась, - сказав скульптор Меланії.

В ресторані грала тиха джазова музика. У закладі було майже безлюдно. Орест із Меланією усамітнились у найвіддаленішому кутку.

- Я вдячний тобі за те, що ти вирішила допомогти нам із Златою. Бо цей випускний для мене справжній головний біль. Ми цілий рік з Мариною, воюємо з донькою, аби та пішла в сукні.

- Пусте, я просто люблю свою роботу. – Меланія опустила голову.

- Ти чого? – він провів долонею по її підборідді.

- Мені не зручно перед Мариною, вона твоя дружина.

- Дай, вгадаю, вона тобі говорила, що ти їй подобаєшся? – Меланія хитнула головою.

- Вона з усіма моїми коханками намагалась товаришувати. В неї тактика така. Сама розуміє, що нічого вдіяти не може. Та

хоч почуття провини викличе. Щоб ти себе трохи поїла. Така дрібничка, а їй приємно. Не така вже вона й мила, як хоче здаватись.

- Це ти просто черствий, в цьому твоє і щастя. Ти мене не зрозумієш.

- Не дави на мене. Я тобі кажу на рахунок Марини не переймайся. Як тільки ми одружились, свою тактику вона на мені відпрацьовувала. Хотіла щоб у разі чого, я почувався найжахливішим негідником. Я її швидко розкусив. Ну а потім Марина проявила вже своє істинне обличчя.

Меланія зробила ковток вина, а потім вдихнула на повні груди і випалила:

- Що ти до мене відчуваєш? Я для тебе чергова коханка? Тільки чесно, я не ображусь.

- Дівчинко моя, невже ти склеїлась? Не очікував від тебе. – він дражнивсь з неї очима,

- Навіщо це тобі? Ти ж наче не з тих, хто шукає серйозних стосунків? Я думав ти така я? Самодостатня і незалежна.

- Просто дай відповідь. Мені це потрібно. – з останньої надією вона глянула на нього.

- Для чого тобі це? Орест упирався. Хвилинна тиша.

Потім встав, підійшов до неї, взяв за руку:

- Ходімо!

- Куди?

- Сюрприз.

Вони їхали в таксі до центральної частини міста. Було близько одинадцятої вечора. Машина зупинилась біля входу в художній музей.

- Ну і куди ми? – Вийшовши Меланія почала оглядатись посеред пустинного тротуару.

Орест рішуче взяв її під руку і направився до входу будівлі.

- В музей? Якщо ти не в курсі, то він вже зачинений.

- Тільки не для нас Меланіє. – Орест гордо затарабанив ключами в кишені.

Вони йшли по коридору і їхні кроки відбивались ехом по всіх кімнатах.

- Я проведу тобі коротеньку екскурсію, діловито промовив він.

- Дякую, але я була тут сотню разів. – засміялась вона, цим може ти і вражав своїх юних коханок, тільки не мене, Оресте.

- Ти перша з ким я взагалі наважився на таке безумство.

Меланії приємно защемило серце. Блукаючи як привиди в напівтемряві серед музейних експонатів, він міцно тримав її за руку. Сьогодні вона знову стала підлітком і він теж. Орест, вже знаючи як вона боїться темні, порожні і малознайомі приміщення, постійно її лякав. Роздивляючись якусь картину, він на мить затихав, потім повертався до неї і загадково шепотів:

- Ти це чула?

- Що? – перелякано відповідала вона.

- На другому поверсі хтось ходить. Його смішило те, як завзято Меланія намагалась прислухатись і вловити якісь звуки. І коли він починав реготати, вона била його в плече, і розсерджено виривалась вперед. Він розігрів її по максимуму, вона була роздратована і неабияк збуджена. І коли вони зайшли в чергову картинну залу, де як виявилось були улюблені витвори Меланії, він сів на стільчик біля стіни. Посадив її собі на коліна. Схопив в оберемок її тонку талію, як власник. І спрагло почав кусати її губи. Зовсім ніжно.

- Поїхали до тебе? – прохрипів він.

Була третя година ночі, Меланії не спалось, не звикла вона ділити своє ліжко з кимось. Не звично їй було ще те, що в її квартирі ночує чоловік. Вона встала і пішла на кухню, аби випити води. Кого вона обманює. Її ненависть переросла в щось інше, ненавиділа вона вже не його, а це почуття. Бо воно робило її вразливою. В її сейфі лежали вкрадені документи. І вона постійно переносила час щоб їх передати Максиму. Той дратується, погрожує все розповісти. А вона замучила себе цими ваганнями:

- Бути чи не бути, - прошепотіла вона виводячи ці слова на склі вікна.

За спальні донісся тихий стогін Ореста. Вона помітила що він ще й дуже неспокійно спить. Орест постійно крутився, що ще більше заважало їй спати. Коли почула що його крики стали сильніші, побігла в кімнату.

- Оресте, все добре, тобі щось наснилось, вона приклала долоню до його чола.

Він різко розплющив очі, із спросоння боляче смикнув її за руку.

- Ти чого? – скрикнула Меланія.

- Вибач, я зробив тобі боляче? – він прижав її руку до губ.

- Ні, все нормально. Що з тобою? – Меланія притулилась до нього.

- Звичайний жахливий сон.

- Розкажеш? – почала акуратно вмощуватись у нього на плечі.

- Я постійно бачу один і той самий сон, як маленького хлопчика збиває машина. Це настільки реально.

- Куди ніч туди й сон. – заспокоїла вона його, цілуючи тобі просто треба попити заспокійливе якесь.

- Не допомагає.

Напрямок 10. Дадаїзм

- Скільки цьому красунчику? – Меланія тріпала за вуха, милого персикового лабрадорчика.

- Вісім місяців. Будете брати? - відповіла працівник елітного розплідника. – Всі песики від титулованих батьків, і пройшли гарний вишкіл та є прекрасними поведирями. Цей що вам сподобався — найкмітливіший.

- Беру! – рішуче сказала Меланія.

Пухнастий звір, сидів на задньому сидінні машини, і втупився у вікно, роздивляючись дорогу. Меланія навіть не натякала Оресту, що хоче зробити йому такий подарунок. Вона навіть

не питала його як він ставиться до собак. Але в його випадку це просто необхідно.

Із завмиранням серця, вона зайшла у будинок. Орест якраз був на кухні:

- Це що таке?! – роззявив він рот.

- Це Рококо, знайомся, вона взяла за передню лапу цуцика і помахала йому, - Привіт, я твій новий друг.

- Меланіє вибач, але він не зможе бути в нашому домі. Я не люблю собак категорично. Ще ім'я ти йому дала якесь дурне, Рококо, і не вимовиш. – він захитав головою.

- Чому? Він стане гарним поводитирем, тобі це потрібно. – Орест зжав руку в кулак.

- Я не сліпий Меланіє! – гаркнув він, махнув рукою і пішов у напрямку сходів.

- Добре, я залишу його собі, прийдеться тобі сьогодні вже потерпіти присутність Рококо аж до вечора,- вона надулась. Рококо крутив хвостом по просторій майстерні. Винюхував всі закутки. Він був жвавий, бо нарешті отримав свободу, і вирвався із затісної клітки розплідника. Орест нервово спостерігав за ним.

- Може ти вже станеш нормально? Я не можу працювати коли ти крутишся в зад-перед, - Він був роздратований. – Твій Рококо нікуди не дінеться.

Пес заскавчав на Ореста, коли той підвищив голос.

- Мій хлопчик, ти бачиш як він мене захищає? Він таки точно мій. – Меланія присіла навколішки і позвала песика до себе. Той побачивши це радісно дременув в її напрямку. Вона взяла його на руки, і Рококо почав облизувати їй все обличчя. Орест важко засопів, але нічого не сказав. Ставши в позу руки в боки, мовчки спостерігав за солодкою парочкою.

- Ну все намилиувались і годі, треба працювати.

І Меланія застигла у позі звабливої Венери. У скульптора робота кипіла. Ще б пак, доробляє останні деталі. Сьогодні останній їх робочий день з Меланією. Скульптура майже готова.

Коли день підбіг кінця, Меланя підійшла до скульптури аби роздивитись. Вона була довершеною.

- Вона наче отот поворухнеться, тобі це вдалось Оресте. Венера чудова. Він радісно обійняв і прижав до себе.

- Дякую, прошепотів він їй на вухо.

У цей час коли вони обоє відволіклись, Рококо підбіг до скульптури задер свою задню лапку і попісяв.

- Ах ти ж, я так і знав що добром це не закінчиться, він відштовхнув собаку ногою. Рококо заскавулів а потім загарчав.

- Оресте, він же ще маленький. – вона почала заспокоювати собача.

Скульптор розумів що на цьому все - кінець. На її запитання що він відчуває до неї, за весь час так і не відповів. І Меланіє схоже розуміла, що то все було тимчасово. Вони обоє занадто довго були вдвох. Він кожен день бачив її оголеною, тут не кожен чоловік витримає. Вона почала його виправдовувати. Меланія не з тих, хто буде убиватись, рвати на собі волосся, було то й було. Їй не важливо що він там до неї відчуває, головне що вона в нього закохалась. Вона з легкістю може зникнути з його життя. Навіть не розповівши хто вона, чого до нього прийшла. Плила, плила та й біля берегу втопилася.

- Це все? – вловлюючи кожен його рух, тихо промовила вона.

- Так, через два тижні мають приїхати експерти, оглянути скульптури, і заключити зі мною авторський договір.

- Я за нас питала.

- А... Хочеш я завтра до тебе приїду? – він притягнув її за талію.

- Я переможена. – сказала вона і з її очей покотились сльози, відвернулась і витерла.

- Так мені приїхати? – стояв на своєму Орест.

- Ні, не треба. – вона суворо подивилась на нього.

- Не треба завтра? Чи не треба, не треба?- Орест засмівся.

- Не треба, не треба. – на останньому слові в неї пропав голос. І вона вимовила його майже безшумно.

- Домовились. – Орест пожав їй потовариські руку.

Він спустився з нею на перший поверх, проводжаючи.

- Як там сукня Злати? – запитав він, заповнюючи словами паузу.

- Завтра маю приїхати на примірку. Дівчинка в захваті, сказала вона відкриваючи вхідні двері.

- Бувай,- помахала йому, і перекошено посміхнулась.

- Щастя, - промовив Орест, цілуючи її в щоку.

Сидячи в своїй машині вона довго не могла завести двигун. Бо очі застелило сльозами. Меланія схлипувала і ковтала колючі краплі. І тільки зараз вона згадала що забула Рококо. Але повертатись не хотіла. Хоча цього лагідного пухнаста їй зараз дуже не вистачало.

- Нічого, завтра заберу, не вмере (і це вона мала на увазі Ореста). – промовила здригаючим голосом від ікоти.

В сумочці заграв мобільний, телефонував Макс. Вона важко вдихнула:

- Я слухаю.

- Привіт, ну що там з документами? кричав у телефон він, - Ти хоч розумієш, що ти граєш з вогнем, він не сьогодні, завтра помітить їх зникнення. Ти й так багато часу тягнула. Я йому все розповім.

- Макс, та розкажуй хоч зараз, мені байдуже. Я завтра ж йому віддам документи. Я все вирішила. Досить цих ігор.

- Що? Ти здуріла. О, ні не можу повірити, ти все таки в нього втріскалась по самі вуха? Я був про тебе іншої думки.

- Це вже тебе не стосується, гра закінчена, гейм овер. Розумієш? – вона вже хотіла відбитись.

- Зачекай, я розцінював такий розвиток подій, тому дещо припас для тебе на всяк випадок.

- Що? – Меланія зайорзала рукою по керму.

- Бери завтра документи, зустрінемося в кафе в центрі, зранку. Одне я тобі можу сказати зараз, що б там Орест із себе вдавав все то брехня. В мене є докази. Не будь дурепою. Такі люди як Орест ніколи не міняються. Ти навіть не знаєш хто він насправді.

- Макс, скажи все зараз будь ласка.

- Завтра, все завтра, спокійних снів – зареготав він, і кинув слухавку.

Меланія швидко витерла сльози. Завела двигун і на великій швидкості рушила з місця. Машина заревіла, і трохи забуксувала в гравію, який з шумом розлітався на всі боки. Десь у сусідів загавкали собаки. Її машина блискавично пронеслась по тихенькій вуличці, заміських котеджів. Залишаючи позаду куряву пилюки.

Чайник гудів як паровоз, а Меланія якраз у ванній фарбувала вії. Від цього пронизливого звуку, вона мимоволі смикнула рукою, і під оком з'явилась чорна лінія від туші.

- Чорт прийдеться все змивати! – це її засмутило, бо вона неабияк запізнювалась сьогодні.

Їй треба було встигнути заїхати на роботу, забрати сукню для Злати. Потім мчати в кафе не зустріч з Максом. Далі в будинок Ореста для примірки. І всі ці справи треба було вкласти у дві години. Справжній марафон.

Коли сукня вже була акуратно розкладено на її задньому сидінні, вона мчала в центр міста. Припаркувавшись на задньому дворі, вона побігла у середину кав'ярні, де вже її чекав знервований Макс.

- Документи при тобі?

- Так! Але поки ти мені все не розповіси, навіть і не сподівайся. Я не можу тобі довіряти. Не виключаю що це просто твоя жалюгідна спроба виманити в мене ці папери.

- Жалюгідна спроби кажеш? – Макс дістав телефон, і почав щось гортати, На читай, це наша переписка з Орестом. Почитаєш я потім тобі все поясню.

Меланія взяла тремтячими руками мобільний, повідомлення були надіслані з номеру Ореста. Це точно він. Вона бігала очами по сухому тексту, спочатку не вловлюючи суть. Чи може мозок не хотів цього сприймати. Бо від того що вона читала, її почала душити задуха. Вона розстібнула комірець, повідомлення перше:

«Від: Орест. 11:56»

«Привіт, Макс. Крок 1. Її звати Меланія. № 457. Пробий її. Бо щось вона підозріла.

Повідомлення друге:

«Від. Орест 22:20»

Крок. 2. Сьогодні я запропонував їй продати картину. Після цього можна вже йти на зближення.

Думаю після цього вона точно мені дасть.

Повідомлення третє:

Від Орест 17:00

Крок 3. Побажай мені удачі. Сьогодні я можливо виграю чергове парі. До речі, як в мене все вийде, не хочеш ти з нею спробувати? Як тобі? (далі фото голої Меланії з майстерні)

Читаючи Меланія видалила це повідомлення, коментарі Макса щодо її тіла, вона прогорнула.

Повідомлення четверте:

«Від Орест 13:00»

Мені її аж шкода, скоро все закінчиться, а вона вже й сама забула що хотіла. Я таки виграв.

Меланія жбурнула телефон Максу.

- Що це все значить? – холодно сказала вона, міцно зжавши щелепи, що аж на вилицях заграли м'язи.

- Ти не зрозуміла? Ти була для нього номером 457, це його хобі, гра, цим він займався ще зі студентських часів. Через це пройшли майже всі його натурниці. І ще одне, я тоді таки розказав хто ти, і весь цей час він знав. Там не було ніяких почуттів, він просто тобою грався. Знав, що ти прийшла аби

помститись, і йому аж горіло тебе закохати в себе. І його аж ніяк не хвилювало, що тобі довелось перенести в минулому. Так що подякуй мені, тепер ти маєш змогу знищити Ореста. Його життя у тебе в сумці. Віддай мені документи. І я тобі обіцяю, він поплатиться за все.

Вона схопила сумку витягнула звідти документи, кинула на стіл і вибігла з кафе, по дорозі збивши офіціанта.

Макс сидючи за столиком комусь подзвонив:

- Привіт, все добре документи в мене. Візьми з собою паспорт, мій юрист завтра все оформить на підставних осіб. Все буде гладко не підкопаєшся. І через два тижні можеш подавати на розлучення.

Меланія набрала повні легені повітря і натиснула дзвінок, у будинок який би хотіла підірвати.

- Привіт любя, - Ніна Степанівна її обійняла. Теплота цієї жінки трохи заспокоїла дівчину.

- Злата в себе? – запитала вона.

- Так чекає не дочекається, так вихваляла твою сукню. Хоч мені покажете?

- Звичайно. Заходьте до нас Ніно Степанівно. – усміхнулась вона. Наскільки все таки ця художниця сильна. Годину тому її розтоптали, а зараз вона вже натягнула на обличчя щастя, як ні в чому не бувало.

- Ой, забула а де мій Рококо, вчора я у вас залишила свого пса. Не хотіла вертатись.

- Свого? – Ніна Степанівна здивовано подивилась на неї.

-Так.

- Мені Орест, сказав що то йому подарували, такий милий песик. Він вчора весь вечір з ним возився. А оце щойно пішов його прогулювати, тут недалечко в лісі. Хочеш дочекайся з'ясуєте чий то собака. Бо я нічого не второпаю.

- Яюсь іншим разом. – ще цього не вистачало, бачитись з ним просто не змогла б.

Чудово він не просто витер об неї ноги, а ще й Рококо собі привласнив.

В кімнаті Злати, Меланія корегувала останні штрихи сукні. Щось підшити, десь навпаки зробити вільніше. Сукня на дівчині була прямо влита. Чорний втягуючий корсет і пишний бального типу низ. Виглядало ефектно.

Зайшла Ніна Степанівна, звичайно сказала що плаття чудове, але по обличчю було видно, що такої моди вона не розуміла.

Злата з Меланією засміялись.

- Залишилось ще підрубити і сукня готова, через тиждень буде в тебе.

- Ти привезеш? – з сумом запитала дівчинка.

- Ні, - привезе моя помічниця.

- А може ти? – хитро посміхнулась Злата.

- Ні, вибачай крихітко, купа роботи, в мене не вийде. – збрехала їй і не почервоніла. А що робити в цьому домі напевно вже звикли до брехні.

Меланія обійнялась з нею, і швидко залишила будинок. Благаючи Бога, аби не пересіктись з ним. Бо як би вона його зараз побачила, не витримала. Сказала все що про нього думає. Нічого почекає, поки Макс його не знищить. Краще не лізти, жінки емоційно-неврівноважені, можуть все зіпсувати.

Вона сіла в машину, і в бокове скло побачила його фігуру здаля. Орест якраз виходив із гущі дерев, попереду стрибав Рококо. Він помітив її машину, замахав рукою. Меланія рішуче надала на газ. І залишила це місце назавжди.

Напрямок 11. Імпресіонізм

Скачано с сайта knigomania.org

Ось уже декілька днів, ранок Ореста розпочинався із дратівливого скарчання Рококо. Скульптор був розлюченим, немов ведмідь якого розбудили взимку. Він важко вставав, бурчав, обзивав Рококо клятим бовдурем, але все таки

збирався з ним на ранкову прогулянку. І це була сьома ранку, кожного дня, пес наче по годиннику хотів пісяти.

Орест підхопив його під руку, паралельно витягуючи із його щелеп свої капці.

- Ну ти і шкода, оце підкинула мені Меланія щастячко. – сказав він дивлячись на цуцика крізь дірку у взутті. І на мить задумався про неї. Сам же захотів Рококо залишити? Чому ж тоді сердишся? Він не хотів сам собі зізнаватись в тому, що зтяжно сумував за нею. І за тими миттями коли вона перед ним отак роздягалась, ніби внутрішньо.

Скоро він стане сліпим, він це відчував. Його зір вже не різкий, а майже постійно сніжить, немов телевізор в якого пропав сигнал. Він подумав, а якби сьогодні був останній день, коли він може бачити? Щоб він зробив? Якими були б його дії? Розум підказував щоб в такому випадку можна було б щось почитати, прогулятись, відвідати якусь б виставку, ввібрати в себе усі барви. А серце, щоб хотіло серце? А йому було б достатньо лише сісти навпроти неї, і дивитись на її обличчя, дивитись і дивитись, аж поки воно не запам'ятається кожною родимкою.

Орест спустився на перший поверх, на кухні як завжди метушилась Ніна Степанівна. Побачивши його, вона розлилась у ніжній посмішці:

- Доброго ранку, як настрій? – вона підійшла і погладила його по руці, Оресте ти не виспався?

- Так, як бачите! Ця клята псина не давала всю ніч мені спати.

- То зачиніть його у ванній.

- Він ще маленький, - суворо промовив він, намагаючись бути таким як завжди, але Ніна Степанівна швидко вловлювала його зміни.

- Ти так змінився останнім часом, переживаєш через хворобу?

- Ні, з чого ви взяли, що я переживаю? – він відмахнувся і пішов до столу налити собі кави.

Жінка провела його поглядом, але нічого не сказала. По сходам почулись чийсь швидкі незграбні кроки, і в дверях

з'явилась копна яскравого волосся.

- Ніно Степанівна ви насмажили млинців? – захопала в долоні Злата.

- Так люба сідай до столу, - сказала вона, коли Злата взяла на руки цуцика, і почала з ним гратись, а той не вірячи своєму щастю смикав її за пасма.

Орест поглянув на доньку:

- Ти чого так рано встала, сьогодні ж субота?

- Мені не спалось тату так само як і тобі, від завивань Рококо.

- Не хочеш підти зі мною вигуляти пса? – раптом він запитав у неї.

Дівчинка розгубилась, і прискіпливо поглянула на нього:

- Ти жартуєш?

- Ні я цілком серйозно, я хочу щоб ти пішла зі мною.

- Окей, зараз я тільки переодягнусь, радісно крикнула вона і побігла стрімголов знову по сходах.

- Злато а поснідати?! – крикнула їй навздогін жінка.

- Потііім – відповідала вона вже десь із глибини будинку.

Все життя він був поглиблений у свою роботу, сьогодні він вперше усвідомив як його доня виросла, і як він мало її знає. Як він раніше цього не помічав? Його хвороба поступово відбирала у нього зір, але відкривала йому очі. Чи можливо ця хвороба - кохання?

- Оресте я не знаю що з тобою відбувається, але те що я бачу мені подобається! – наче крадькома сказала Ніна Степанівна. Він не придав цим словам уваги, зробив вигляд що завзято протирає лице.

- Це все Меланія так? - її питання було вже прямо в лоб, а він задумався.

- Знаєте, я тільки що помітив одну важливу річ, і я не розумію чому Злата, незважаючи на всю мою холодність, змогла вирости таким милим дитям? – сказав він знову витираючи обличчя.

- Оресте, не вини себе, ти як батько робив все що міг.
- Плювати, головне, що вона краща за мене, і це факт - сказав він і відвернувся від жінки.
- Тату я готова! – вигукнула Злата, раптово застрибнувши в кімнату.

Він підійшов до неї, прижавши її до себе за шию. Дівчина була вкрай здивована, і озирнулась до Ніни Степанівни, ніби питаючи: що з ним? Ніна Степанівна у відповідь розвела руками.

Вони йшли у повній тиші, лиш під ногами злегка шаруділа трава. Рококо жваво намотував біля них круги. Він взяв її за руку і притягнув по ближче.

- Як в тебе справи? – банальне запитання, він намагався з нею поговорити, та усвідомив що не знає нічого про її життя.
- Нормально, через тиждень буде готова моя сукня, Меланія зробила її просто відпадною.
- Покажеш мені?
- Так, тільки вона буде готова через тиждень, - він трохи зам'явся, бо хотів запитати та вагався. Ніби проривався через якісь внутрішні заборони. Та все таки слова вирвались назовні:
- Через тиждень вона привезе сукню? - він був переповнений хвилюванням, ніби від слів доньки залежало його життя.
- Ні, привезе її помічниця. – в цю мить його рука обм'якла.

Далі знову тиша.

- Злата, як би ти відреагувала на те, якщо ми б з твоєю мамою розлучились? – боязко запитав він. Вона вирвала свою руку.
- Якщо чесно, тату, ви вже давно з мамою живете як розлучені. – незадоволено плямкнула вона.
- Ти дуже спостережлива, іронічно перекривив він її, - Я серйозно Злато...
- Мені байдуже. – сердито буркнула вона, - робіть що хочете, я вже доросла. В мене у половини друзів батьки розвелись. І

нічого.

- З ким би ти хотіла залишитись? – він знав що це дурне запитання. А що як?

- Навіщо питаєш, якщо знаєш відповідь? – вона скося подивилась на нього.

- Я б хотів стати тобі батьком про якого ти мріяла. – невпевнено промовив він. Злата опустила голову і почала кедрами ковиряти землю.

- Ти в мене питаєш дозволу, чи що? – вона різко підняла очі.

- Так ти згодна? - він вичікувально затамував подих.

- Тільки поступово, не раптово, мені треба до цього звикнути. В цей момент в ньому щось обірвалось:

- Йди сюди, він притягнув її до себе, і задушив в обіймах, - Я тебе люблю.

Орест прокинувся о третій ночі, його кинуло в холодний піт. Знову цей клятий сон. Який вже наскільки довго сниться, що він і не пам'ятає коли це почалось. Це марення стало невід'ємною частиною його ночей. Ніби ірреальна реальність, що постійно переслідувала його в темну половину доби. Вулиця, світлофор який горить червоним, і повільний відлік часу: 59, 58, 57...

Натовп людей, всі в очікуванні моменту коли можна буде перейти на інший бік. Спокійний сонячний день, але на відмітці 33, на дорогу вибігає маленький хлопчик. Звук гальмування, удар, і чийсь істеричний крик. На цьому Орест зазвичай прокидався. Так сталося і зараз.

Він підвівся, Рококо тихо посопував на краю ліжка. Орест обережно встав, аби його не розбудити. Він так прив'язався до цього пса, ніби вірив що в ньому залишилась часточка Меланії. Коли та гладила його, торкалась до нього своїм підборіддям. Вона залишила на Рококо своє тепло. Яке Орест так хотів зберегти.

У роздумах він знову поринув сон.

Зранку встав із твердим переконанням що повинен її побачити і все розказати. Що був йолопом, бо тоді в останній їхній день,

бачив як вона чіплялась, мовчки благала його зробити перший крок. А він, що? Сказав що може приїхати. Може приїхати?! Він звук так говорити своїм коханкам. Цими словами він тоді її принизив. І знав, що вона це відчула. Може інша і б погодилась на це, але тільки не Меланія.

Коли зібрався, сів на заднє сидіння машини і сказав водієві її адресу. Була 11 ранку, він не знав вдома вона чи ні. Вчора Орест її телефонував, от тільки вона не взяла слухавку й не передзвонила. Може була зайнята, все таки в неї завал на роботі. Тому що три місяці вона майже не займалась власним бізнесом.

Він їхав і розмірковував, що скаже їй? Саме зараз він ламав своє нутро. Не звук, ой як не звук бігати за жінками. І навіть така елементарна справа просто приїхати, коли його то і не сильно то чекають, сприймалась ним, як падіння.

Він під'їхав до будинку, причаївся в авто як в норі. Він боявся. Самовпевнений і завжди зухвалий він злякався вилізти з машини. Через 10 хвилин, його водій вже почав кидати на нього свої недвозначні погляди.

- Оресте Вікторовичу, ви когось чекаєте.

- Так, - він справді чекав, тільки не когось. Чекав коли збереться з духом.

Час знову тягнувся незрозуміло в якому напрямку. Він поглянув на під'їзд, і побачив її. Легкою ходою, абсолютно безтурботно Меланія вийшла із будинку. В якійсь довгій приталенній сукні, і в чорному кардигані. Вона тримала під руку якогось чоловіка. І виглядала навіть дуже щасливою.

Хто він? Може просто знайомий, Меланія не розказувала що в неї хтось є. Але логічно що в неї може хтось бути. Орест пильно вдивлявся у дві постаті. Намагаючись розшифрувати які між ними стосунки. З останньою надією, він молив невідомо кого, аби вона не так близько притулялась до того чоловіка. Не так сильно йому посміхалась. А вона ніби навмисно взяла і своєю рукою так ніжно потріпала його за волосся. Орест сильно зжав в руці телефон. На екрані її номер. Три секунди він імітував натиск кнопки виклику. Нажав. Гудки. Меланія заметушилась, почала шукати телефон в

сумочці. Рівно три секунди вона дивилась на дисплей, і щось клацнула. Орест онімів, в його пристрої, як вирок – короткі гудки. Це все...

- Поїхали звідси! – гаркнув він водієві. Авто здало назад і повернуло в арку, виїжджаючи на дорогу, ніби тікаючи.

Приїхав додому, вже з психологічною допомогою, за пазухою пляшка коньяку. Не роздягаючись відкрив її, дістав із холодильника апельсин. Відпив з горла, і відкусив шматок апельсину, навіть попередньо не очистивши його від шкірки. Скривився, кинув апельсин об стіну. Згадав як колись якась одна із ображено сказала йому, що йому обов'язково зустрінеться та, яка змусить відповісти його за всіх скривджених ним жінок. Він тоді так сміявся, відчував себе богом.

Коли на кухню зайшла Ніна Степанівна, він вже був в п'яний як чіп.

- Оресте! – скрикнула вона і прикрила рот долонею, - Що сталося?

- Ай, - він кволо відмахнувся однією рукою, інша підпирала стіл і була відповідальною за рівновагу. Та при різкому русі, вона здригнулась і Орест ледь не впав, але жінка вчасно його притримала.

Ніна Степанівна була шокована, бо ніколи не бачила його в такому стані.

- Йди проспись! – вона хотіла відвести його до спальні.

- Нікуди я не піду! – вигукнув він, щось мацавши по своїх карманах, - Ви не бачили мій телефон? Він має десь тут бути?

– Орест почав шукати на столі, - Де ж він трясця його матері!

- Навіщо тобі телефон, - стурбовано запитала жінка.

- Викличу таксі, і поїду до Каті чи Оксани, чи можливо до Анжели, в мене їх багато, от тільки треба знайти телефон.

- Оресте заспокойся, та що з тобою? - жінка у відчаї штовхнула його на стільчик, трохи не розрахувала, і він все таки впав. Вона злякалась, підбігла до нього, він холодно її відпихнув. Сам встав пішов до кухонних полицок, почав ритись

в шухлядах. Ніна Степанівна мовчки спостерігала за ним, не розуміючи що він хоче зробити. Орест дістав кухонний молоток і рішуче направився до сходів.

- Оресте що ти задумав? – прошепотіла налякана жінка. Та він тільки відмахнувся.

Він стояв у своїй майстерні, роздивляючись її, як найбільшого свого ворога. Злісно свердлячи скульптуру очима. Кухонний молоток був наготові. От тільки-но він вибирав куди вперше її вдарить.

Він завжди любив самотність. Він не міг нею надихатись. Люди для нього були лише об'єктами, які він вдало переставляв по своєму життю, у потрібних йому місцях. Він і сам не знав як докотився до такого. Але іншого не пам'ятає. Кого він любив? Маму точно, тата. Ні, тата не любив, скоріше боявся і завжди хотів йому довести що сильний і стійкий. Може тому і зайнявся скульптурами? Хотів бути схожими на них. І став.

Батько Ореста завжди був до нього вимогливим у навчанні, у особистому житті, у виборі професії. До чого б Орест не торкався, всюди ліз він. Сварив його матір, коли та аж занадто з ним панькалась.

Тоді в свої юні роки Орест був ще ніжним і дуже чуттєвим. Але чим більше він дорослішав, тим більше батько на нього тиснув. І він почав запікатись як та глина у печі. Ставав доволі міцнішим.

Перший грандіозний конфлікт, у них відбувся, коли Орест почав зустрічатись із Оленою. В цей час він ще з ним цапався і відстоював свої границі. Віктор був роз'ярілий, що єдиний нащадок зв'язався із якоюсь задріпанкою. Що будуть говорити його компаньйони, друзі яких він обирав точно собі під стать. Перед ким він тепер прихвастне? Що красень син зв'язався із сільської дівкою? Навіть забувши що і сам не є вихідцем із інтелігентної сім'ї, а простих роботяг. Та все життя намагався вдавати себе за іншого, того і Ореста вчив.

І син старався як міг. Але вже після тієї аварії. Коли Орест втратив Олену, все змінилось, він перестав опиратись батьковому напору. Змирився зі своєю участю. Єдине, що він не полишив, так це свою пристрасть до скульптур.

Орест почувався зобов'язаним, що батько витягнув його із в'язниці. Лише себе зневажав за те, що тоді залишив її. Він здавався всім сильним. Але Орест знав, що насправді він закінчений слабак, який кинув дівчину, там саму, вмирати чи стікати кров'ю. Пізніше її закривавлені очі, приходили до нього в снах. Він благав у них пробачення, обливався слізьми, рвав на собі волосся та все марно, полегшення ніяк не наступало. Саме від цих снів, він почав робити свої скульптури без очей. Так йому було спокійніше. Боявся що бува ненароком відтворе її погляд у глиняній подобі. Батько пізніше сказав що Олена померла миттєво, в неї не було жодних шансів. Таке собі угамування совісті Ореста. Незважаючи на всі страждання сина, батько був щасливий. Адже по поверненні його із Латвії, а саме туди втік Орест. Віктор вмовив його одружитись із тією, яка на його думку була вигідною партією. І це була Марина, донька заможного бізнесмена. Син погодився, й навіть переступив через те, що це була дівчина його найкращого друга. Скористався моментом їхньої сварки, і почав до неї залицятись. А оскільки врода Ореста була видною, Марина не довго вагалась. Макс все мовчки проковтнув, і все таки дружбу із ним продовжив.

Так вони і жили. Ореста почала дратувати Марина, вже десь через рік їхнього шлюбу. Тоді він почав шукати прихистка у численних коханок. Тимчасово знаходив, та йому швидко набридало. Він знаходив нову, і так до безкінечності. Шукав ту, яку б зміг полюбити, так як Олену...

Його батько помер коли Златі виповнилось всього 5 років. І коли він вмирав в лікарні, Орест в той час розважався з черговою коханкою. Коли приїхав до дому, дружина повідомила йому трагічну звістку. І питала де він був? Його всі шукали. Батько перед смертю благав покликати сина, хотів щось йому сказати. Так і помер ні з чим. Залишивши неказане собі.

Орест не міг знайти пояснень чому спав з тими жінками? Поки не зустрів Меланію. Тоді він зрозумів що веє час шукав щось справжнє. В його житті скільки було штучності. Штучним був сам, і штучність розводив навколо себе. Нікому не довіряв. Все майно яке він нажив, було оформлене на нього, або на

підставних осіб. Рахунки і документи тримав у сейфі в майстерні. Ключ на ланцюжку, завжди при ньому.

Згодом померла його мама. Не довго потуживши за батьком. Так він залишився зовсім один. І полюбив цей стан.

Із далекого минулого, його вирвали чийсь кроки по коридору. Він знов опинився тут, навпроти Венери. Він пофарбував її в білий колір, скульптура гарно підсохла. І чекала свого зіркового часу, якого скоріш за все їй не судилось пізнати. Адже над нею навис громіздкий залізний молот, який Орест заніс над її головою. Довго збирався із силами, чи може він знищити богиню кохання? Чи під силу йому це?

- Таточку будь ласка не треба голосно крикнула Злата за його спиною. Він неохоче повернувся і побачив налякану доньку.

Вона підійшла до нього мовчки обійняла.

- Не чіпай її, вона найкраща із усіх твоїх робіт, - тихо промовила вона.

- Я знаю і це мене якраз і бісить, - прогарчав він.

Злата провела рукою по його волоссю. А коли він трохи розслабив м'язи, забрала з його руки небезпечний інструмент. Кинула його на підлогу.

- Ходімо. – сказала вона, тобі треба виспатись.

Орест піддався на вмови Злати, похнюпив голову, вийшов з майстерні, дівчинка взяла його за руку, і провела до кімнати. Там вона його вклала в ліжко. Орест відмітив що вона з малої дівчинки почала перетворюватись на мудру жінку. Вона дбайливо вкрила його ковдрою, зовсім по-материнськи. І коли вже вона хотіла йти, він притримав її:

- Злато побудь зі мною,- ти єдине що в мене залишилось.

Вона мовчки скрутилась біля нього клубочком:

- Все дитинство я думала що ти мене не любиш, і тобі байдуже на мене. Все своє життя, відчувала себе не потрібною. – її слова падали у тиші, немов град у липневу зливу. Точнісінько у батькове серце. Він прижав її до себе.

- Вибач, моя крихітко, я був придурком.

Вона почала тихо схлипувала, а він гладив її по волоссі.

Ранок вдарив раптово, болючим похміллям. Орест скочив із ліжка і стрімголов побіг у майстерню. Він пам'ятав вчорашні уривки. В голові спливали фрагменти там де він тримав молоток, потім скульптура. Коли він побачив Венеру цілою і неушкодженою, йому відчувлось неймовірне полегшення.

На вулиці було сонячно. Почув скавуління Рококо у ванній кімнаті. Він і забув за собаку, мабуть Ніна Степанівна його закрила. Відчинив і собака вискочив, із ходу почав лащитись до хазяїна.

Він згадав вчорашню розмову із донькою. І направився до неї в кімнату. Він постукав до неї і відкрив двері. Злата якраз в цей час збиралась до школи. Ну як збиралась, фарбувала губи перед дзеркалом, чорною помадою.

- Може ти сьогодні не підеш в школу?, - його голос звучав як прохання.

Злата повернулась, і нахилила голову в бік:

- Таке навіть не питають, - засміялась вона.

- Поїдемо десь погуляємо, сходимо в кінотеатр

- Фу, яка нудьга – скривилась донька.

- А куди ти хочеш? – ніяково запитав він.

- Ну, Злата задумалась, чухаючи потилицю, - Як ти ставишся до екстриму? – підморгнула вона йому.

- Атракціони я люблю, якщо хочеш можемо прокататись,- розвів руками батько.

- Я хочу стрибнути із парашутом, - випалила Злата. Орест заляк.

- В мене навіть номер інструктора є. Так що навіть шукати не треба. – застрибала Злата.

- Ого, ти знаєш а я згоден, я не знав що ти так любила подратувати нерви.

- Ти багато чого не знаєш, тато - рявкнула Злата, - і полізла до шафи аби обрати відповідний одяг.

Після того як батько з донькою зібрались і все таки вмовили інструктора організувати їм цей стрибок, минуло десь дві години. Біля будинку вже на них чека водій. Злата весь час сміялась і пританцьовувала, бо це була її заповітна мрія, та мама ніколи не дозволяла. А тата годі й було питати. А зараз вона просто скористалась нагодою. Орест нервував, але не показував цього доньці. Тримав фасон.

- А ти не знаєш де мама? Щось я її останнім часом ніяк застати не можу? Зранку її вже немає, а ввечері вона приходить пізно , - сказав Орест коли вони вже всідались в машину.

- Не знаю в неї якісь там справи, вона мені не розказувала. А що? – дівчинка зацікавлено подивилась на нього.

- Та просто поговорити з нею хочу.

- Ви таки розлучаєтесь? – її голос був сумним.

- Поки що просто хочу поговорити, - відповів Орест і обійняв її.

Чим ближче вони під'їжджали до аеродрому, тим більше Орест напружувався, а Злата була невимушеною, всю дорогу щось щебетала, розказувала за школу, друзів, і навіть про одного хлопця якій дуже подобався. Питала у Ореста поради. Він сміявся і відходив він тем. Бо його навики батьківства закінчились тоді, коли у Златки виліз ще перший зуб. І все після того - прірва.

Нарешті, вони дістались місця. На смузі вже стояв гелікоптер і два інструктори. Спорядження і костюми лежали на узбіччі в траві.

- Доброго дня, привітався один із чоловіків, - документи при вас? Бо треба буде заповнити деякі документи, і письмову згоду на дозвіл для неповнолітньої, - він махнув на Злату рукою.

- Так, - стримано відповів татусь і глянув на доньку.

- Як заповните документи проведемо невеличкий інструктаж ну а тоді в небо. – інструктор підняв руки над головою і засміявся. Та Оресту було не до сміху.

Коли вже останні підготовки підбігали кінця, пілот гвинтокрила завів двигун. Все навкруги заревло, і майже нічого було не розчути. Інструктори їх загнали у салон. І все намить зупинилось. І його серце, і тіло йому відмовило теж. Страх поглинув всі його думки, особливо коли вони піднімались все вище і вище, а краєвиди здавались іграшковими. Вони застигли на висоті півтори тисячі метрів. Підійшли до краю відкритого навстіж проходу. Стояв жахливий шум.

- На рахунок три стрибаємо. – сказав інструктор. Він кивнув головою.

- Один... два... – Орест відчув різкий поштовх в спину, і під його ногами розчинилась безодня.

- Три, - сказав інструктор вже у вільному падінні.

Орест оглянувся і побачив збоку трохи вище Злату з іншим інструктором. Вона махала йому:

- Тату ти супер!!! – кричала вона йому, Орест у відповідь лиш криво всміхнувся. Найгеніальніше що можна було зробити в небі. Повітря було важким ніби мало густину і закутало його у кокон. Швидкість більше ста кілометрів. Він через раз дивився у низ, в основному перед собою. А секунди перед відкриттям парашуту здавались вічністю. Падіння було таке ніби то вони й нікуди не падали, а просто зависли на висоті. Потім почувся хлопок, їх різко смикнуло вверх, і він відчув як вони піднялись у гору. І потім плавно почали спускатись униз. Орест облегшено видихнув, але згадав що Злата десь поруч, та коли побачив що в неї теж все добре, остаточно заспокоївся і почав отримувати насолоду від цього дійства.

Після приземлення, секунди шоку, і ні чого не чути, таке враження що хтось просто вимкнув звук. Інструктор почав допомагати вилізти із споряджень. Через п'ять до тата підбігла дівчинка.

- Це найкращий день у моєму житті, я ще ніколи так круто не прогулювала школу.

- Це дійсно було щось, але це перша і остання твоя авантюра, на яку я погодився. Краще кінотеатр. – весело сказав він, але

вираз його обличчя різко змінився, Хоча скоро я втрачу зір...
Вона обійняла його.

- Я буду тобі розказувати що відбувається на екрані, відповіла Злата.

- Домовились. – Орест притиснув її до себе.

Вони вирішили трохи прогулятись по аеродрому, аби трохи перевести подих і поділитись враженнями.

- Тобі подобається Меланія? – згодом запитав Орест, коли в них зайшла мова за сукню на випускний.

- Вона класна, а чого ти питаєш, дівчинка дивно покосилась на нього.

- Та так просто.

- Не бреш. – різко відповіла донька.

- Злато що за тон! – осік її тато.

- Я вже доросла ти ж знаєш, по Меланії було видно, що вона запала на тебе,- гордо сказала вона.

- От що ти ще розумієш, надивилась своїх мелодрам! – сварливим тоном сказав він.

- О, таточку ти сам зараз поводиш себе як закоханий підліток. Вона тобі подобається я вгадала? – захіхікала дівчина.

- Дарма я в тебе за це питаю, він махнув рукою, - пішли вже до машини.

- Ой ні, постривай, давай їй зателефонуємо, зараз якраз підходящий момент. – потягнула вона його за рукав.

- О, це вже ні, Злато, не ліз не в свої справи.

- Чому? Ти ж хочеш? – не відступала донька.

- Я їй телефонувала вона не взяла слухавку, а другий раз взагалі відбилась. І можливо в неї хтось є.

- Ну я зателефоную, я давно хотіла запитати що там сукня,- не дочекавшись його відповіді швидко витягнула телефон із кишені, й набрала номер. Орест не встиг навіть і зреагувати.

- Привіт Меланіє, загадково почала дівчина.

Орест важко ковтнув, не вірячи що там у слухавці дійсно її голос. Якого йому так не вистачало.

- Тут тато хоче з тобою поговорити, по-діловому сказала вона і протягнула йому телефон. Орест був розлючений і показав її кулак. Злата знову зареготала.

- Алло, я слухаю, лунало із слухавки.

Він зібрався із духом і взяв телефон, відійшовши від Злати.

- Привіт Меланіє... стриманим тоном відповів він, у слухавці пауза.

- Привіт, тихо відповіла вона.

- Як справи?

- Ти зателефонував, щоб запитати як у мене справи? – Меланія трохи підвищила тон.

- Ні, ти не думаєш що нам нарешті треба поговорити про все!? – випалив він.

- Про що саме? – її голос трохи напружився.

- Про все! – вигукнув він, у відповідь знову тиша.

- Послухай Орест – почала вона.

- Ні це ти мене послухай! – перебив він її, В тебе хтось є?

- З чого ти взяв?

- Бачив.

- Ти що слідкував за мною!? – розлютувалась вона.

- Ще не вистачало, це було випадково – злорадно відповів він, Так ми поговоримо?

- Я не розумію про що, Оресте?

- Про те, що я тебе кохаю! – загарчав він зібравши всю силу волі. Такий вже він, навіть коли і в коханні признається, то з таким тоном, наче хоче вбити. У слухавці знову тиша.

- Добре, давай через три дні у тому ресторані що й тоді, - тихо відповіла вона і попрощалась.

Напрямок 12. Символізм

Сьогодні все. Сьогодні все стане на свої місця. Подумав Орест коли його будильник задзеленчав о 6 ранку. Ще б пак, об 11 до нього приїжджають експерти впливової міжнародної виставки Арте Лагуна, оцінювати його скульптуру. А на 16 годин в нього запланована зустріч із Меланією.

- Це буде дуже нервовий день, - промовив Орест до себе, розглядаючи букет троянд, який він придбав спеціально для зустрічі з нею. Рівно 91 троянда, за кожен день, який вони працювали разом. Виявляється, він ще може бути дуже романтичним.

В двері постукала Ніна Степанівна:

- Доброго ранку, до урочистого обіду все майже готово, все як в кращих будинках Парижу.—сказала вона і засміялась. Підійшовши до нього і подивившись на нього крізь дзеркало,. Коли він, якраз в цей час зав'язував краватку.

- Так, рано? Може їм не сподобається? Та й не буде що святкувати.

- Ой, не видумуй скульптура неймовірна, це й навіть я неотесана помітила, а й твої експерти й поготів. – сказала вона, поставивши руки в боки.

- Дай Бог, Ніно Степанівна. – тихо промовив він.

- Ой, а для кого ця краса? – защебетала вона показуючи на величезний оберемок троянд.

- Все вам потрібно знати, буркнув він, натякаючи щоб вона залишила його самого.

- Ой ну добре, добре, ти такий сьогодні таємничий. – сказала, виходячи із його кімнати.

Години спливали досить швидко, містер Андерс і Джозеф, зателефонували і сказали що вже приземлились в аеропорту і за годину будуть на місці. Рівно в 11, ці європейці такі пунктуальні аж бісить. Орест нервово ходив по майстерні, не знаходячи собі місця.

А якщо їм не сподобається? Це буде повний провал. Ніколи ще його кар'єра, не висіла на такій тоненькій волосині. Або

пан, або пропав. Так як він не любив свою справу, як не переживав за своє творіння. Лише одне по-справжньому зараз тривожило його душу – зустріч з нею. А всякі експерти були річчю другорядною, так між іншим.

Орест намотував круги навколо Венери, а за ним хвостиком бігав Рококо. В майстерню знову зайшла Ніна Степанівна:

- В який тарілках краще подавати гарячу страву, в білих чи синіх? тицьнула вона перед носом дві глибокі посудини різних кольорів.

- Ой, та не забивайте мені дурним голову! крикнув він, його нерви почали давати збій, - Вибачте, я не хотів, - почав виправдовуватись, коли побачив її розгублене обличчя. Жінка тихо вийшла з кімнати залишивши його на самоті.

Він вийшов за нею в коридор:

- Ніно Степанівно, не ображайтесь, я просто дуже переживаю, ще й ви з своїми тарілками! – крикнув він навздогін.

Жінка обернулась і підійшла до нього:

- Все буде добре, Оресте, все буде добре – ніжно промовила вона, обнявши його.

Експерти стояли і мовчки роздивлялись скульптуру. Беззвучно, жодної реакції. Орест стояв біля дверей, і боявся хоч щось запитати в них. Андерс і Джозеф, тихенько перешіптувались між собою, потім кивали, і ставили у своїх паперах якісь відмітки. Орест розумів що вони оцінюють його за різними характеристиками: технікою і оригінальністю і т.д. Цей процес тривав вже більше тридцяти хвилин. І він не розумів подобається їм, чи це повний провал. Коли вони тихенько обговорили останній пункт в анкеті, нарешті звернулись до нього:

- Ця робота відчутно відрізняється від ваших попередніх скульптур. – сказав один із них.

- Так, сюди я вклав власне бачення, і рішення, так би мовити вона експериментальна, голос Ореста рипнув, як сніг на морозі. А в горлі пересохло.

- Ми вражені, сказав Андерс, - Ми сліdkували за вашою творчістю. Всі ваші скульптури були ідеально виконанні, але не вистачало, як би сказати руки майстра? Ви не проявляли у них себе. Адже кожен з митців щось привносить своє, у ту справу якою займається. Ви були класним техніком, але придумати щось своє ви не намагались.

- Ця скульптура є проривом, ми в захваті, сказав Джозеф, засміявся протягуючи руку до Ореста, аби привітати.

Скульптор відчув як важелезна брила щойно впала з його плеч, і розлетілась на мілкі друзки.

- О Боже! – він не вірячи, закрив руками обличчя. Він не вірив в це, скільки вже експертів оцінювали його роботи, і все життя він чекав саме цих слів.

- Вітаю пане Оресте, ми з радістю беремо вашу скульптуру на виставку ви стали нашим відкриттям цього року. Ми в захваті.
– промовив Андерс, обійнявши і хлопаючи його по плечу.

Вона обов'язково має це почути, подумав він про себе.
Меланія моя Меланія.

- Як ви назвете свою скульптуру? – поцікавився Джозеф, Венерою? Чи як?

- Меланією, ніжно протягнув він.

- О, здивувався Андерс, - гарно! закивав він головою.

- Як ви дивитесь на співпрацю? Ми б замовили вам ще пару робіт? – радісно сказав Джозеф.

- Я б залюбки! – промовив Орест, опустивши голову, Але ця робота остання, бо... я втрачаю зір і скоро осліпну остаточно. Така іронія долі, коли Орест нарешті розкрився і знайшов свій шлях. Підступна хвороба не дала йому жодного шансу.

- Співчуваємо пане Оресте, але в такому вона стане вдвічі дорожчою, або й навіть втричі. Ми подіваємось, що ви все таки зможете обдурити свій недуг, і зберегти свій зір.

- Нажаль це не можливо, але дякую,- криво посміхнувся він.

- Підпишіть авторську згоду, будь ласка – експерт протягнув Оресту скріплений документ.

На першому поверсі вже за накритим столом їх чекала Ніна Степанівна. Орест спускався попереду.

І вона першим побачила його. Вона схвильовано кивнула йому, він радісно їй показав великий палець:

- Жирний лайк Ніно Степанівна, засміявся він.

- О, слава Богу, я це відчувала, я знала це. – підбігла вона до нього і обійняла, Вітаю.

Через пів години, до будинку забігла Злата. Вона почула голоси в їдальні, і стрімголов ринула туди. В дверях стала як вкопана. Пильно подивилась на тата, залякши в дверях, побачивши його щасливий вигляд, кинулась до нього в обійми, незважаючи на гостей:

- Таточку, я тебе вітаю, ти найкращий, і найкрутіший скульптор у цілому світі. Він обійняв доньку, і тисячі почуттів пронизали його серце. Він міцно тримав її в своїх обіймах і не хотів відпускати.

Який він був дурний, все життя так ненавидів себе, що й не помітив що почав ненавидіти всіх навкруги. Життя забрало в нього одне вміння, але взамін подарувало іншу умілість – любити.

Джозеф і Андерс, почали збиратись на літак, адже прилетіли всього на день:

- Мій водій відвезе вас, промовив Орест до них у вітальні, - я якраз збираюсь до себе на офіс-студію в центрі міста, хочу повідомити колегам радісну звістку, і вирішити що нам робити далі.

Зайшовши до себе в кімнату він взяв величезний оберемок квітів, адже після офісу він має зустрітись з Меланією. Це його останнє випробовування на сьогодні, принаймні він так вважав.

Рококо, який дрімав біля ліжка, почав підозрювати що хазяїн, намилився кудись без нього. І почав скавуліти.

- Ну добре, добре і тебе візьму. – лагідно промовив скульптор.

Всю дорогу в машині, він згадував її. І уявляв що як побачить, проведе рукою по шовковому волоссі. Зазирне в її холодно-

сині очі, і скаже що не може без неї жити. Чи має він право бути щасливим? Нарешті, розкрити усе своє необ'ємне вміння кохати по-справжньому. До останньої краплі, до останнього подиху.

Він висадив експертів у аеропорту і вже згорав від нетерпіння, розповісти всім у майстерні, що скоро про них заговорить весь світ. Тільки зараз він зрозумів, що це не тільки його перемога, а й всіх хто його оточував.

Він відкрив двері майстерні, і відразу не збагнув, що тут панувала мертва тиша. Наче всі вимерли. Коридор де постійно всі сновигали, лунали розмови, скреготав принтер, - тепер поглинув вакуум порожнечі.

- Агов, є хтось? Зовсім розслабились без мене, так Рококо, я їм ось влаштую, по-доброму він промовив до пса, прямуючи до свого кабінету. Він був відчинений.

- Дивно, промовив Хто в ньому, без мого відома?

Він різко відкрив їх навстіж. Картина маслом. Максим і Марина. Прямо на його столі, навіть зі своїми коханками він не дозволяв собі таке. Вони так були зайняті цим процесом, що й навіть не помітили що Орест, вже більше хвилини за ними спостерігає. Його дружина відвела наміть погляд від коханця, і мимоволі скрикнула, і почала швидко натягувати на себе одяг. Що відчував Орест? Нічого, крім, гидливості. Він не знав що йому відчувати, цю жінку він вже не кохав, давно. Знаючи їхню історію з Максом, десь в глибині свідомості, він знав що це могло статись.

- Я подаю на розлучення, тихо сказав він Марині.

- Можеш не надриватись, я вже сама подала. – злорадно відповіла вона.

- Чому не сказала одразу? Ми дорослі люди! Змогли розійтись полюбовно, зі сталевою стійкістю відповів чоловік.

- А ти розказував мені за своїх коханок? Чому ж ти не запропонував розлучитись?! – Марина перейшла на крик.

- Я не хотів...Я зник, - Орест розгубився.

- А я звикла тебе ненавидіти, Оресте. – Марина істерично засміялась.

Весь цей час Макс мовчки застібав свої брюки. Не втягуючись у цей діалог.

- Вибач, промовив він, - Я багато в чому винен перед тобою, та я хочу розійтись нормально, без скандалу.

- Що? Я не вірю в це, Макс ти це чув, вона повернулась в бік коханця, - Вже пізно Оресте, дуже пізно. Ти не помітив? – вона розвела руками навкруги, Тебе не дивує що тут нікого не має?

- Це ти всіх відпустила? – Орест підійшов до неї поближче.

- Так, назавжди.

- Що? Як ти смієш? зараз в ньому знову прокинувся старий Орест, який дуже сильно розлютувався, і його рука сіпнилась на дружину, але він себе стримав.

- Гей, Орест за руками слідкуй, бо я можу відповісти, - Макс штовхнув його.

- Слухай не лізь не в свої справи, добре – Орест схопив його за комір, і люто поглянув на дружину.

- Чому ти це зробила? – погарчав він.

- Бо це приміщення в центрі міста і ласий шматочок, належить вже мені. Орест відпустив Макса, і підійшов до неї і втиснув до стіни.

Ну ти і сука! – він схопив її за горло.

До нього підбіг Макс, і вдарив його кулаком :

- Тільки пальцем її зачепи, я тебе вб'ю.

Орест відчахнувся, і почав витирати кров, яка побігла по його підборідді.

- Класно ви все влаштували, які ви покидьки, навіть мене перевершили, з усією ненавистю промовив він.

Марина всміхнулась пройшла по кімнаті, зупинившись біля великого букету троянд, які Орест дбайливо спер об стіну:

- Які гарні, мені ти таких ніколи не дарував, це їй? Так?

- Не твоє діло! – гаркнув він.

- Чому ж, так мило, Меланія дійсно заслужила на такий букет, адже це вона вкрала всі твої документи зі сейфу. Все, номери рахунків, документи на будинок за містом і квартиру в центрі. Так що Орест відтепер ти офіційно людина без постійного місця проживання. – зареготала вона, - А тепер вимітайся звідси, це тепер тобі більше не належить.

Скульптор присів на підлогу, обхопивши руками голову. Як він міг не помітити? Це мабуть сталось тоді, коли він втратив свідомість. Невже Меланія виявилась такою як і ця? Його колишня? Так ж чорна і гидка?

- Я цього так не залишу! Я буду звертатись до суду, я не віддам тобі нічого! Ти підступно в мене це вкрала! – крикнув.

- Можеш навіть і не старатись, навряд чи в тебе це вийде.

Орест різко випрямився, і пішов до дверей:

- Я розкажу все Златі, я впевнений донька захоче залишитись зі мною, після того що ти зробила. Ми нарешті знайшли з нею спільну мову.

- Донька, згадав за доньку, вона знову почала істерично сміятись, - ти впевнений що вона твоя?!

Орест округлив очі, в нього забилося серце, і стало важко дихати. Маска страху і шоку застигла на його обличчі.

- Яка ж ти шльондра, ти навмисно мені це кажеш, щоб зробити мені боляче? – його голос почав бриніти, а до горла підступав ком.

- Я тебе ненавиджу! – тихо додав він.

- Так приємно бачити, тебе розбитого, як я про це мріяла, про той день коли я тобі помщусь, за все, холодно сказала вона, - а тепер йди геть звідси, даю тобі два тижні, щоб прибрався з МОГО заміського будинку, придурок ! - кинула вона йому вбивчі слова, коли він виходив з кімнати.

Біль вибухнула по-всьому тілі, яку не візьме знеболювальне. Він виходив на вулицю тримаючи за повідок Рококо, а по щоках бігли гарячі сльози. Вони обпікали його обличчя. А

душа взагалі палала. В один момент він втратив кохання, доньку, і все своє майно.

Орест вирішив трохи прогулятись по центру міста, Рококо весело підстрибував по алеї. Яскраве сонце засліплювало скульптору очі. І він йшов бозна-куди, не розбираючи дороги. Як він втомився! Господи як він втомився від цього всього бруду, в якому погрузав всі ці роки. Та як виявилось, він залишиться в ньому назавжди.

Орест підійшов до перехрестя, і злився з натовпом людей, які стали на світлофорі. Рококо з нетерплячки тупцював на місці. Він відразу не впізнав, що десь вже це бачив. Цю ірреальну реальність...

Вулиця, світлофор який горить червоним, і повільний відлік часу: 59, 58, 57...

Натовп людей, всі в очікуванні моменту коли можна буде перейти на інший бік. Спокійний сонячний день. Все постало з його сну. Відмітка невпинно наближається до числа 33. Орест почув збоку вередування малого хлопчика. Він повернувся в бік, і побачив хлопця, який тримав за руку вередливе хлоп'я, яке не хотіло стояти на місці. 32... І малий вириває руку і біжить. Все як у сні, але на відмітниці 33, за хлопчиком вибігає Орест. Звук гальмування, удар, і чийсь істеричний крик.

Все як уві сні. Тільки під колесами машини, лежав Орест, який викинув малого назад із проїжджої частини, а сам не встиг.

Це сталось швидко ніхто й не зрозумів, що відбулось. Натовп обступив чоловіка, десь неподалік, кричала якась емоційна жінка. Рококо підбіг до хазяїна і почав лизати його закривавлені очі...

Меланія чекала його вже пів години. Домовились на 16, а його все немає. Дивний якийсь цей скульптор. Цікаво він дізнався що вона поцупила всі його папери. Може саме про це він і хотів поговорити. А хоч й так, - подумала вона. Що він їй зробить не вб'є ж посеред ресторану. Сам винен, такі покидьки заслуговують на карму. Романтичних зізнань вона від цього обіду не чекала. Хоча сильно хотіла його побачити. Минуло вже сорок хвилин, від нього ні повідомлення ні дзвінка. Дівчина невпевнено набрала його номер.

- Абонент поза зоною, - холодно відповіли їй у слухавку.

Мабуть він вже все дізнався, і передумав зі мною бачитись, - підсумувала своє чекання Меланія. Ще декілька хвилин повагалась і вийшла з ресторану.

Навіть не підозрюючи що можливо оті скупі слова: Я тебе кохаю. Це останнє що він їй сказав.

Тим часом у будинку Ореста пролунав дзвінок, Ніна Степанівна підняла слухавку:

- Так, це будинок Ореста Білецького, а що трапилось?

- О Боже, що з ним? Ні! Так я приїду, вдома нікого немає. – вона важко поклати трубку. Трохи похитнулась, але сперлась об стіну. Важко заплакала.

- Цього не може бути! – закричала вона.

Як пізнається кохання? Крізь біль і втрату? Чи можливо воно дається як рятунок, як свіжий вітер який вривається в життя.

Один день, змінив життя усіх, кому був дорогим моторошний будинок скульптора.

Меланія їхала в машині, і прокручувала в голові, останню розмову з Орестом. Вона боролась із своєю совістю, після того як з ним попрощалась. Вона зрозуміла що й сама в своєму житті ще нікого не кохала. Не нудилось в неї ще ніколи так життя, як без нього.

Приїхавши до дому, вона зайшла в кімнату де підсохла вже та картина. На ній його портрет. Кожен вечір, приїжджаючи до дому, вона малювала його обличчя по свіжій пам'яті.

Намагаючись відтворити кожну його рису. Сама не розуміла чому так робила, просто хотілось і все. І ось картина готова. Залишиться їй напам'ять. На ній він назавжди залишиться скульптором, який бачить. І його очі тут просто неймовірні.

ТВОЇ ОЧІ, ЯК ТЕ МОРЕ

Твої очі, як те море

Супокійне, світляне:

Серця мого давнє горе,

Мов пилінка, в них тоне.

Твої очі, мов криниця

Чиста на перловім дні,

А надія, мов зірниця,

З них проблискує мені.

Іван Франко

Створення Перформансу

- Привіт Гордїй, - Меланія стояла у під'їзді спершись на зачинені двері квартири, - Де це ти зранку тиняєшся? – вона була трохи роздратованою.

- Матвій у садочку? – завалювала вона запитаннями молодого хлопця.

- Мені вже 25 років, я вже одружений, а ти й досі намагаєшся мене контролювати. – почав бурчати Гордїй, відчиняючи двері квартири і пропускаючи Меланію вперед.

Меланія зайшла в коридор, і почала прискіпливо роздивлятись пилюку на тумбі. Вам треба слідкувати більше за чистотою, у вас маленька дитина, яка не повинна дихати цим брудом, - вона провела пальцем по полиці.

- Ти ж знаєш, що ми з Ангеліною з ранку до ночі працюємо, - почав виправдовуватись він.

- Треба було думати про це, перед тим, як дітей заводили. – Меланія зачиняючи вхідні двері, сильно грюкнула.

- Може чаю поп'єш? Ти чого в таку рань? – Гордїй захотів залагодити конфлікт.

- Так де ти був? – запитала Меланія, наче й не чувши його слів.

- Вигуляв пса.

- Якого пса? Чудово! Ви ще й собаку завели? – Меланія незадоволено почала озиратись по закутках, шукаючи цього звіра, - Де він?

- Ти так ретельно вивчала нашу поличку, що й не помітила, як пес прошмигнув на кухню.

Жінка похапцем пройшла вздовж по коридору, увійшовши в світлу простору кухню. Побачивши цуцика, Меланія остовпіла, і на мить втратила дар мови:

- Рококо? – згодом ледь чутно промовила вона.

- Так, а ти звідки знаєш? – Гордій підійшов до неї, - В нього це ім'я на ошийнику було вибито.

- Звідки він у тебе? - перелякано запитала Меланія.

- Два тижні тому пам'ятаєш, як Матвій мало не потрапив під колеса машини. Чоловіка що його врятував, забрала швидка, а собачка залишилась. Вже потім ми з Ангеліною дізнались, що то був відомий скульптор. Але от тільки його майстерня в центрі міста - зачинена. А домашньої адреси ми не змогли довідатись. Коли його забрала швидка, я був у шоці. І не запитав в яку лікарню його везуть. Все що я зміг, це забрати Рококо. Тепер треба знайти його, віддячити, і повернути пса. А раптом в нього щось серйозне, ми навіть не знаємо що з ним? – Гордій зловив себе на жахливій думці.

Хлопчина все щось розказував і розказував. А Меланію розривало на крихти жаху. Страшні картини повстали в її голові, від яких несила було відбиватись.

- Послухай я знаю де живе цей скульптор , - Гордій роззявив рот від подиву, і здивовано заморгав.

- Я сама йому віддам Рококо, - вона схопила пса, і побігла до виходу.

Залишивши хлопця самого, нічого не пояснивши.

- Так чого ти взагалі приходила? - крикнув він, коли почув як вхідний замок відкрився.

Та Меланії було до не цього. Вони вихором побігла до машини, її розхристаний верхній одяг тріпало вітром. В руках вона тримала цуцика, якому було не втямки, до чого весь цей поспіх?

- От прокляття, – вона істерично засмикала дверцята, коли ті, не відкрились з першого разу.

Через пару секунд вовтузіння, вона нарешті хлюпнулась за кермо. Закинула Рококо на заднє сидіння. Завела двигун, та зрушити з місця не було сил.

Скільки разів вона уявляла його розчавленим. Скільки разів вона уявляла його обличчя, яке захлинається від її помсти. А коли настав цей час «ікс», коли він був знищений, її серце занило. Насолоди від справедливості, вона так і не отримала. Навпаки стало ще гірше. Раніше вона ненавиділа його, а зараз себе і весь світ. І тепер вона сама захотіла попросити у нього пробачення. Невже вона помилилась? Меланія загарчала двигуном, і поїхала туди, де заприсяглась більше ніколи не з'являтися. В будинок Ореста.

Їй відкрила двері Ніна Степанівна. Помарніла і виснажена, жінка нагадувала стару фотографію, яка поблякла від часу.

- Чого приїхала, позловтішатись? – домробітницю було не впізнати, ні за зовнішстю, ні за тоном спілкування.

- Орест вдома? - Меланія почала заглядувати кудись за постать жінки.

- Він потрапив у ДТП. Немає вже його, надумала ти пізно! – рубанула словами та.

Меланія завила від болю, і присіла на підлогу, підібгавши коліна:

- О Боже! Я не знала що все так буде. Я не хотіла щоб все так було. – Вона закрила руками обличчя. І напружені руки просто здавлювали її лице. А тіло забилося від ридання.

- Ні, так не повинно було бути, - замотала вона головою.

Ніна Степанівна, байдуже спостерігала за нею :

- Та живий він! Живий. Заспокойся. Дівчина недовірливо подивилась на неї з-під лоба. І на її обличчі проявилась емоція люті:

- Навіщо ви так? – здригаючи голосом, простогнала дівчина.

- Хотіла побачити твою реакцію, зіграла правдиво, молодець - зверхньо відповіла та.

- Де він? – Меланія підвелась на ноги.

- Зараз, так я тобі і сказала. – Ніна Степанівна поставила руки в боки, - Чи ти забула що з твоєї легкої руки, документи опинились у Макса, тьху - жінка плюнула кудись у бік, - Можеш тут пороги не оббивати, я все знаю. Орест сказав щоб я нікому не говорила де він. А тобі особливо. Хоча він і не сподівався, що ти будеш його шукати.

- Ніно Степанівно, скажіть будь ласка, де він? – вона заглянула жінці в очі, як вірний пес.

- Ні, давай їдь звідси! – вона грубо відпихнула Меланію, і пішла кудись на кухню.

- Я хочу з ним поговорити! Він має право знати! – Меланія пішла вслід за нею .

- Можеш не старатись, те що в Ореста є син, я й сама вже скажу. Дарма на тебе надіялась. От до чого призвела моя тупість. – вона махнула в бік Меланії.

- Звідки ви знаєте? - вона підійшла до домробітниці.

- Я багато що знаю, і вашу зустріч я підлаштувала, бо самій все йому розказати духу не вистачило. На тебе понадіялась. А ти виявилась така як і вони. Не очікувала я, що у ваші справи з Орестом втрутиться ще й цей слизький Макс із Мариною. – Ніна Степанівна знову махнула невідомо куди рукою.

- То ви все знаєте? І те, що тоді Орест з-під колес машини врятував свого внука? - Меланія підійшла до жінки ближче і подивилась на неї вбивчим поглядом.

- Як? - жінка нервово зкуйовджила волосся, і витерла очі краєм фартуха.

- Ніно Степанівно, давайте вже поговоримо спокійно. Я хочу все виправити. Бо я...кохаю Ореста. І як би я могла щось змінити. – замотала вона головою, і її очі знову стали червоними.

Домробітниця з підозрою покосилась на Меланію, і мовчазним жестом показала на стілець:

- Мені залишилось ще тиждень тут відпрацювати, і я звільняюсь, аж не віриться, що я в цій сім'ї майже все життя.

- А Орест, де він ? – не відступала Меланія.

- Цей будинок тепер Оресту не належить, завдяки тобі – вона знову поглянула на Меланію з докором.

- То як ви дізнались, що в Ореста є син?

- Мені перед смертю розповів Віктор, його батько. Бо Орест в той час був в загулі. – жінка почала теребити серветку.

- А чому вам? – чим більше Меланія слухала, тим більше в неї виникало запитань.

- Бо я рідна мати Ореста. От чому. – на кухні закралась тиша.

- Це було дуже давно, - спокійно продовжила жінка, - я була тоді дуже молода. Майже дівчисько. Віктор гарний і привабливий, я не довго вагалась. Згодом завагітніла, і дізналась що він одружений. Я не знала що робити, була в розпачі. Віктор запропонував віддати дитину їм з дружиною. Бо вона не могла мати дітей. Я спочатку відпиралась. Але їхні доводи були вагомими, куди я піду з дитиною? Ні грошей, ні житла, ні роботи. Банальна історія. Народила я свого Ореста та й віддала у їхню сім'ю. Місяць ходила сама не своя. Просто жила під їх будинком, все хотіла сина хоч на хвилику побачити. Його дружина, до речі, також Ніна, добра жінка, змилювалась тоді наді мною, і запропонувала стати їхньої домробітницею. Так я і опинилась в їхньому домі.

- То весь цей час ви приховували, що ви його мати? – напруга зростала.

- Так, коли Віктор мені сказав, що у Ореста є син, від тієї Олени, я почала вас шукати. Та ви наче крізь землю провалились, квартиру продали, виїхали кудись, сусіди нічого не знали. Я накопила трохи грошеньт і найняла спеціальних людей, аби відшукати, бодай когось із вашої сім'ї. І от як виявляється, ти відомий дизайнер у нашому місті. Коли дізналась, я поїхала до тебе на роботу. Ти якраз вийшла на вулицю із кимось говорила по телефону. Мене й не помітила, а я йшла поруч за тобою, і підслухала твою розмову по телефону, що ти збираєшся на якусь виставку в темряві. Я не знала як вас з Орестом двох звести, як він на це відреагує. Як ти це приймеш? Тому все що я придумала, подарувати Оресту квиток, на туж саму виставку. Я була дуже здивована коли тебе побачила у нашому будинку. І дуже рада. Думала ви

якось знайдете спільну мову. І ти все йому розкажеш. Зробиш цю справу за мене. Бо я не наважувалась. Це все ж таки мій ріднеський онук. І в мене серце боліло через це.

- Я повинна побачити його, Ніно Степанівно, я повинна його побачити. – Меланія схопилась за плече жінки, і благально подивилась.

- Добре, записуй адресу. Але май на увазі, Орест вже повністю осліп. Ця аварія вплинула. Він живе в маленькому будинку, в забутому Богом селі, тут недалеко 30 кілометрів. Не до такого життя він звик. Дружина з коханцем забрали в нього все, ти вкрала документи. Він зараз в такому стані. Що боюсь якщо ти приїдеш, ви повбиваєте там один одного. Я краще поїду з тобою. – вона серйозно подивилась на неї.

- Я хотіла з ним побути наодинці, - заїкнулась Меланія.

- Я по двору погуляю, - Ніна Степанівна трохи заспокоїлась, і навіть злегка посміхнулась.

Меланія їхала повільно, неначе ковзала по маслу. Машина сунулась по дорозі рівно, як літак у небі. З кожним кілометром шлях ставав все гірше. З'являлись ями та вибоїни. Вона почала старанно маневрувати. Як на дорозі так із власними емоціями. Які стрибали мов зайці поміж кущів. Любов змінювалась на ненависть, страх на байдужість. І кожен метр, який вона долала на своєму шляху до нього, ставав для неї ваганням. Правильно вона робить чи ні?

Ніна Степанівна, потупилась у вікно, і всю дорогу не звертала на Меланію ніякої уваги. Згодом вони під'їхали до старої, малої хатки. З перекошеними вікнами. Облуплені шматки старої фарби, зробили будинок схожим на старий кухонний йоржик.

Меланія відкрила хвіртку, яку вже всю з'їла іржа. Добре що він не бачить в яких умовах живе. Подумала про себе вона, рішуче відкриваючи двері. Темний коридор вивів її у вітальню, і вона побачила його. Він сидів, дивлячись невідомо куди. Худий, на обличчі густа борода. Гнилі полиці підлоги рипнули, він стрепенувся.

- Ніна Степанівна, ви ж казали що сьогодні не приїдете? – ніжно промовив він.

Меланія, хотіла відповісти, та слова десь застрягли всередині. Вона не могла розтулити рота. Дивилась на нього, і не могла впізнати в ньому, того запаморочливого красеня.

- Ніно Степанівна це ви? – занепокоївся скульптор.

Меланія мовчить. Орест почав йорзатись у кріслі, щоб піднятись.

- Не вставай це я, - пошепки промовила вона, не зводячи з нього очей.

Орест, зірвався з місця, потім знову сів. Рукою вчепився в бильце:

- Подивилась? – крізь зуби сказав він.

- Так, - зовсім тихо промовила вона.

- Сподіваюсь ти задоволена, а тепер вали звідси. Вибач провести не можу. – його грудна клітка швидко заходилась. Він почав задихатись від люті.

- Оресте.

- Меланія, йди, бо я за себе не ручаюсь! – він крикнув так, що у неї задзвеніло у вухах.

- Вибач мене. Як би я хотіла все змінити – вона почала схлипувати.

- Пізно. – він почав прислухатись, в її сторону, Ти що плачеш? – змінив грізний тон на насмішливий, - Так побиваєшся, чи що? Навіщо ж тоді документи віддала Марині.

- Ти ж сам знаєш? Макс тобі розказав.

- Так, - Орест опустив голову вниз, - Через те, що я колись з тобою закрутив інтрижку, і кинув, невже на таку помсту я заслужив?

- Яка інтрижка? Ти про що? Це тобі Макс так сказав? – в її голосі почулась істерика. Орест обхопив руками обличчя.

- Хочеш історію одну тобі розкажу? – її голос став впевненим.

- Спробуй,- невпевнено промовив він.

Меланія підійшла до нього і боязко взяла його за руку. Орест навіть не поворухнувся.

- Як я тебе ненавиділа, я тебе проклинала все життя. Та час лікує, і я про тебе забула, до тієї нашої зустрічі.

- Хто ти? – прохрипів він.

- Пам'ятаєш ту маленьку дівчинку, якій ти приносив дефіцитні солодощі?

- Що? – він метельнув головою.

- Коли приходив на побачення до моєї сестри, Олени. Мені було тоді 13. Ти мені так тоді подобався, а Олена, була закохана в тебе по вуха. Я обзивала вас солодкою парочкою. Ви виганяли мене із кімнати. Сміялись. А я постійно вам заважала. Пам'ятаю як Олена жалілась на мене татові. Ми сварились з нею, але швидко мирились. Ти ж знаєш нас виховував один батько. Тому Олена була для мене більше, ніж старша сестра. Я була дуже рада за неї, бо ти був ніби той принц, із казки про Попелюшку. От тільки фінал у ваших стосунках був зовсім інший. Ти її вбив, і втік, насолоджуватись життям далі.

- Це не правда! – загарчав Орест. Я любив її, я не хотів. Не було б і дня, щоб я про неї не згадував. Краще б я там, так само загинув.

- Вона не загинула тоді Оресте.

-Цього не може бути, - він мотав головою , - Цього не може бути! Ти з мене знущаєшся? Скажи що це не правда. Мені батько сказав що вона померла миттєво, у неї не було жодних шансів. Меланія остовпіла, незвично бачити його у такій скрученій, жалюгідній позі в кріслі. Він беззахисно плакав, навіть не приховуюючи це від неї. Убоге видовище, і водночас величне.

- Вона вижила, Оресте. Мало того і дитину не втратила. Лікарі казали що це, через невеличкий термін. Що в організмі жінки виробляються якісь сильні гормони, які захищають ембріон. Але все таки наголошували, що Олена народилась у сорочці.

- Де вона зараз? – Орест трохи заспокоївся.

- Від цієї аварії, вона все-таки отримала травми. При яких пологи протипоказані. Лікарі пропонували зробити аборт. Та вона відмовилась. Мовляв, якщо вагітність, при таких обставинах залишилась, значить буде народжувати. І ніякі вмовляння на неї не діяли.

- І що далі, - його почало кидати в піт.

- Твій батько, прибігав до нас пропонував гроші. Та ми відмовились. Продали двокімнатну квартиру, переїхали у передмістя. На гроші які залишились, оплатили лікування Олени. Всю вагітність вона була під наглядом лікарів. В той час коли ти був у бігах, вона народжувала від тебе сина. І померла. З твердим переконанням, що ти її підло кинув.

- Так я злякався. Але не знав, я не знав. - він знову заходився у риданнях.

- Після того як Олена померла, наш тато як з ціпку зірвався. Сказав що все одно, засадить тебе за решітку. Ходив до прокуратури, домагався щоб відкрили справу, яку тишконишком закрили. Почав звертатись у всі інстанції. Віктор так твого батька звали? Так?

Орест ледь помітно махнув головою.

- Так от, після цього Віктор перестрів тата у прокуратурі. Йому напевно донесли, що той приходить туди як на роботу. Він почав погрожувати, що якщо тато не зупиниться, у нього будуть великі проблеми. Батько все одно не зупинився. І зовсім випадково, його ввечері перестріли два здоровані. Сильно побили, він помер в лікарні. І знову міліція розводила руками: грабіж, зловмисників шукаємо. До сих пір шукають.

- Мені було 14, Гордію пару місяців. Його віддали в будинок Малятко, мене до інтернату. У вісімнадцять, я його забрала. Нам виділили кімнату в гуртожитку. Так зовсім юною дівчиною, я вчилась виживати, з маленькою дитиною на руках. Твоїм сином.

В Ореста був шок, але плакати він вже не міг. Не було сил навіть щось сказати. Вся ця історія, привалила його важким каменем. І розчавила повністю. Він сидів, не показуючи ніяких ознак життя. Ніби тіло втратило здатність до чуттєвості.

- Який він? Мій син? - він перевів подих, - Я тепер його не побачу.

- О, й не переживай його не важко уявити. Він копія ти. Такий же гарний, високий, широкоплечий і впертий,- вона гірко усміхнулась одночасно з Орестом.

- Я не знав що мій батько так далеко зайде. Він нічого мені не розказував.

- Оресте, це не єдине що твій батько приховував від тебе.

- О Господи, Меланія ти мене вбиваєш. Що ще?

- Це вже не моя історія. – тихо промовила вона, виходячи в коридор.

- Ти що йдеш, Ти куди? – він був занепокоєним.

- Я зараз покличу Ніну Степанівну, вона має тобі дещо розказати.

Меланія, не слухаючи його викрики, вийшла на двір. Ніна Степанівна, сиділа на лавці під грушою.

- Як він? – очі жінки були заплаканими.

- Переживе. – з полегшенням відповіла Меланія,- Вам треба з ним поговорити, скільки можна це приховувати?

- Ні, ні Меланія, я не зможу, ще не час. Дівчина почала затягувати її до будинку.

- Треба, кращого часу не буває,- наказовим тоном промовила вона.

Меланія залишилась на вулиці. Не хотіла вона бачити цієї складної розмови. Тим більше Орест і так почуває себе кепсько, після того як ридав перед нею. Все що вона чула, це коли Ніна Степанівна зайшла, то сказала: "Привіт синку". Далі пару слів. Трохи схлипувань. Тиша. Знову слова. І знову безодня мовчанки.

Меланія чекаючи, почала відлуплювати нігтем стару фарбу із шибки вікна.

Згодом вийшла мама Ореста, червона, ніби щойно із паркої бані. Зняла із себе хустку, почала витирати спітніле чоло.

- Ну як? – з оптимізмом запитала Меланія.
 - От чого? От чого я не сказала йому раніше?! – вони обійнялись.
 - Вас підвезти назад? - турботливо запитала дівчина.
 - Так, йому треба пару днів все обдумати. А ти? – Ніна Степанівна покосилась на неї.
 - Я завезу вас, а тоді знову до нього, а далі буде видно, не можу його сьогодні тут залишити самого.
 - Це добре, я хоч переживати не буду, якщо він буде під твоїм наглядом. – вона погладила Меланію по спині.
- Йшовши по алеї до виходу, Мелані скрикнула: О Боже, забули Рококо в машині! Я уявляю що він там мені натворив! Вона швидко підбігла до авто, аби звільнити пса, який від нудьги вже гриз кермо. І понесла його до Ореста. Він лежав у ліжку. Меланія тихенько підійшла, і різко кинула Рококо на нього. Пес почав облизувати свого хазяїна, і скавулів від задоволення.
- Це Рококо? Це Рококо, так? – з надією запитав він.
 - Так. – Меланія присіла над ліжком і погладила скульптора по щоці. Він впіймав її руку, як колись, владно притягнув до себе. І поцілував.
 - Як ти його знайшла? Я й вже не надіявся.
 - Оресте, ти знаєш що ти молодий дідусь?- подразнилась вона. Він привстав з ліжка.
 - Той хлопчик, якого ти врятував, Матвій, йому два рочки. Це твій внук. Отака історія. – Мелані розвела руками.
 - Після сьогоднішнього дня, я стану закінченим невротиком, бо моя свідомість, не витримає усієї інформації. – Орест важко почав дихати. Розкрив рота, така реакція зазвичай виникає, від великого захоплення.
 - Ти їдеш? – трохи оговтавшись, з сумом запитав він.
 - Я відвезу Ніну Степ...твоя маму, і приїду, нам є ще про що поговорити. Любий.
 - Любий? – пирхнув він.

- Любий батько, мого племінника – спохватилась вона і вийшла.

Орест у відповідь замріяно посміхнувся, закинув руки за голову. І самовдоволено покрутив ступнею.

Після того, як Меланія завезла Ніну Степанівну, вирушила до супермаркету. Щоб купити продуктів, і трохи речей для Ореста. І він був першим чоловіком, якому вона так дбайливо обирала теплі шкарпетки, крім Гордія звісно.

Їй було приємно піклуватись про того, хто пустив у її серце міцні корені. І можливо, що вони там були вже давно, просто Меланія не задумувалась над цим ніколи. Ще тоді коли їй було 13, вона була таємно у нього закохана. Але та любов була ще зовсім дитячою, недозрілою. Саме своїми вибриками, Меланія постійно привертала увагу до себе. Бісячи двох закоханих. Тоді це сприймалось, як дитячі пустощі. Лише зараз Меланія відчула як те кохання, пустило паростки. І попросило дощу і сонця.

Оберемок пакунків вона поскладала в машину. І авто кинуло у бік дороги, як з нетерплячки.

Що їй там чекає? І як вони далі з ним будуть спілкуватись? Їй було байдуже. Бо сьогодні вона нарешті поховала всю свою ненависть до нього, остаточно і навічно.

Під'їхала, вже стемніло. Відкрила ворота, вирішила загнати авто у двір. Будинок темний і лячний, неначе й зовсім пустий. У Меланії зжалось серце: "Боже як він тут живе, один, у повній темряві?" Страшно. Вона б тут точно збожеволіла.

- Оцінила мої хороми? – вигукнув Орест, коли почув що хтось зайшов,- Це все, на що в мене вистачило грошей.

- Я купила трохи продуктів, зараз щось приготую, електричну плитку я вже знайшла. Скоро будемо вечеряти.

- Навіщо ти це робиш? Із жалощів? Не треба, краще їдь до дому,- буркнув він.

- Ти не міняєшся. Сліпий, а все туди ж. – із розпачом відповіла вона.

- Ти мене ненавидиш? – його голос завис у темряві.

- За Олену, я почала пробачати тебе ще тоді, коли перший раз роздягнулась перед тобою,- пробила вона тишу словами, які й сама від себе не очікувала.

- А що, ще щось є? – Орест відреагував подивом.

- Я ж для тебе весь цей час була номером 500 чи як там? Я була просто номером у твоєму списку? Твоєю черговою перемогою.

- Що за маячня? Меланія ти щось випила? Ти ж за рулем? – він істерично почав сміятись.

- Тоді коли я вкрала документи. Макс мені телефонував, погрожував що розкаже тобі, хто я. Та на той час, я вже передумала їх йому віддавати. Тоді він показав мені вашу переписку, там я все і прочитала. Ти навіть мою фотографію йому скинув, де я гола. Це так гидко. – голос її бринів від хвилювань.

- Яка ж ти дурепа! Макс і Марина були заодно. Я даю сто відсотків, що це Марина написала з мого телефону. Телефон це єдине, за чим я не слідкував. Марина і так знала що я її зраджую. І фотографія твоя в мене була. Я її зробив для роботи. І нікому вже точно, її не відправляв. – він продовжував істерично сміятись, - Меланія тебе розвели як ідіотку.

- Можливо я була ідіоткою, бо закохалась в тебе, як божевільна? – його сміх різко стих. І Орест відчув як її ніжні руки торкаються його.

- Йди сюди! – прогарчав він і завалив її у затісне ліжко. Але закоханим небагато треба місця.

Місяць світив у вікно, ніби підглядаючи за двома тілами. Які кохались так, наче ніколи до цього й не знали таких втіх. Чуттєвість змінювалась на агресію. Він ловив кожен її звук, а вона відбивала кожен його рух. Дві душі щойно зірвали з себе всі завіси таємниць і повністю віддались один одному. Без залишку.

- Тобі у 18 напевно багато що довелось перенести? Так? – запитав Орест, погладжуючи її голу спину, яка ще тремтіла від пережитого задоволення.

- Ой, моє дитинство закінчилось ще тоді коли народився Гордій, потім інтернат. Мені рано прийшлося пізнати всі жахи життя. – спокійно відповіла вона.

- Як ви жили? Як ти з усім справилась? – він з усієї сили прижав її до себе. Неначе в цю мить знову почав себе картати.

- Як! Жили ми з Гордієм в гуртожитку. Він ходив в дитячий садочок. Я на навчання. Підробляла то там то сям. Згодом познайомилась з одним козлем. Я з ним спала, а він нам допомагав з Гордієм триматись на плаву. Потім завагітніла, зробила аборт. – на цих словах вона уткнулась лицем в його плече. Він почув що її очі стали мокрими. Наблизився до неї, намацав губами. І почав цілувати її солоне обличчя. Хотів зробити все, аби вона не плакала. Та її сльози не вщухали.

- Після того, я не можу мати дітей. – її прорвало з новою силою. – І втому аборті я знову звинувачувала вас - Білецьких. Бо я б ніколи не зробила цього, як би в мене на руках не було ще однієї дитини.

- Ти сильна, ти сильна. – заспокоював він. – Дякую за сина. – прошепотів він на вухо, і заплутався у її волосся. – Як я тебе кохаю. – не витерпів і знову накинувся на неї.

Ранок розбудив Ореста, запахом яєчні і ароматом, хоч і розчинної, але все таки кави.

- Доброго ранку. – промуркотіла Меланія, взявши його за руку і вкладаючи йому філіжанку з напоєм.-Обережно гаряче. Разом з посудом, він зажав і її руку. Не втримався від ранкової порції пестоців. І почав вицілювати її дещо трохи вище ліктя.

- Яка ти... моя. – сказав він, не реагуючи на її грайливий смішок.

- Оресте, ми так вчора і не поїли. Зараз поснідаєм і будемо збиратись.

- Куди? – відірвався від свого заняття.

- Як куди? До мене. Я вже речі всі твої зібрала, ну які тут були.

- Ні, я залишусь тут – холодно зауважив він.

- Це як? Я думала, це і так зрозуміло. Як ти тут будеш жити?!

- Можеш не старатись, я не переїду до тебе.

- Оресте, не починай будь ласка, - сльози знову почали її душити.

- Я не буду жити в тебе, як на утриманні. Я не звик. Ти не розумієш, що ти мене цим принижуєш? – чашка з кавою випала у нього з рук, і обдала гарчим ноги,- Ай, - скрикнув він, а Меланія миттєво підбігла до нього з рушником.

- То значить що все, що було сьогодні вночі, то лише так? Стан афекту. – огризнулась вона, сердито витираючи його.

- Я не знаю що нам робити далі, до тебе я не переїду, а ти до мене. – він схопив її за талію. – Зрозумій мене, як чоловіка, - притиснув до себе.

- А коли ти когось будеш розуміти? Хоча ні, я зрозуміла. Ти просто скучив за жіночим тілом. Я для тебе була лиш розрадою на ніч. А зранку, ти чоловіка з себе включив! – вона жбурнула йому в обличчя рушник, яким щойно витирала каву.

Орест спокійно зняв рушник з себе, і відклав осторонь.

- Заспокойся. Йди до мене.

- Я не піду! Роби що хочеш. – вона відійшла від нього і втупилась у брудне вікно. – Я думала що все буде вже спокійно. Як ти взагалі уявляєш наші стосунки? – її сколихнуло злістю.

Орест встав з ліжка, нащупав з боку тактильну палицю, і впевнено пішов до неї. Вслухаючись у темряву, дістався сам, майже без запинок. Обійняв її ззаду:

- Я тебе так кохаю, що не хочу псувати тобі життя. Я сліпий, а ти молода, в тебе все ще попереду. Що я зможу тобі дати? Ти не уявляєш, як важко мені тебе відпускати. – він взяв пучок її волосся і почав вдихати їх аромат. Меланія відчула як його теплий подих, залоскотав їй плече. В цей момент вона готова була кинути все, і жити тут з ним. Навіть ці гнітючі сірі стіні, здались їй казковим замком.

- Я залишусь тут з тобою, - розірвала вона цю кімнату своєю промовою.

- Ти дурна? Я не дозволю тобі це зробити. Ми зараз поснідаємо, і ти поїдеш жити далі, і насолоджуватись життям. Будеш приїжджати навідувати мене. Ми з Рококо тобі завжди раді. – він почав цілувати її шию.

- Ти знущаєшся з мене,- скипіла вона, - Сьогодні вночі я була найщасливішою жінкою, а на ранок, ти безсоромно вирвав у мене з рук, це вистраждане щастя. Ти як був егоїстом, так і залишився. – Меланія відірвалася з його обіймів, як стигле яблуко з дерева. Відскочила у бік. А він стояв не поворухнувшись:

- Ти зараз на мене сердишся, але пізніше ще будеш дякувати. Що вберіг тебе від ярма.

- Не суди всіх по собі Оресте. Ти не знаєш, що для мене ярмо, може я навпаки тільки-но від нього звільнилась? А ти мені назад, на шию його вішаєш.

- Я все вирішив, - перебив він, - Я кохаю тебе. І я не переживу, якщо ти вдруге мене почнеш ненавидіти. А воно так і буде, якщо я переїду до тебе. Сама подумай, ні грошей, ні роботи. Спочатку ти несла відповідальність за мого сина. А що тепер, за мене? Я не можу так з тобою вчинити. Я б все віддав, аби зараз знову тебе побачити оголеною, зазирнути у твої сині очі. Ти краєш мене, як сонце кригу. Але я не можу, не можу, зв'язати тебе собою! Вибач. – Орест почав з усією сили стискати долоні.

Вони снідали мовчки, потупившись у власні тарілки. У кімнаті стояв тихий дзенькіт виделок. Хоча насправді Меланії здавалось, що то дзеленчали уламки її почуттів. Які розлетілись по всьому будинку, і до крові ранили ці стіни, її і його. Вчорашній день, був початком кола ейфорії. В якому вони швидко прокрутились у вирії пристрасті, і сьогодні знову повернулись у відправну точку. Меланія давилась сухою яєчнею, ніби хотіла заповнити нею, ту порожнечу, що розсікала її нутро. Як він міг дати їй надію? Так причарувати її своєю ніжністю, щоб на ранок боляче віджбурнути. Він слабак, слабак! Переконувала вона себе. Яким був тоді у двадцять років, коли кинув Олену. Таким є і зараз, але вдало це маскує під благородство.

Орест стояв біля хвіртки, і вдихав на повні груди повітря вулиці. Поки Меланія прогрівала двигун.

- Не забувай, я тебе чекаю, - махнув він їй, і виглядав абсолютно радісним.

- Я приїду завтра, - крикнула вона, захлопнувши дверцята і повільно здаючи назад.

Вивернула на піщану сільську дорогу і помчалась кудись туди. Залишивши всі свої думки у цих понурих стінах.

Лиш коли шум колес стих, Орест скривився, і заплакав, стримано але рясно. Життя подарувало йому справжнє кохання, але забрало зір. Та здається, він бачить зараз більше, ніж раніше. І він зрозумів, що не хоче прийняти ці стосунки, бо нічого не зможе дати їм взамін. Крім клопоту.

Лише година залишилась до кінця робочого дня Меланії. Ідесь три, до того коли вона побачить Ореста. Різнокольорові олівці випадали в неї з рук, а фасон плаття із нової колекції, виглядав недолуго. Меланія малювала, малювала і викидала все у смітник. Щоб знову намалювати те, що поглине чорна діра, пластикового відра. Остаточо втративши терпіння, розірвала останній ескіз і випорхнула із гнітючого кабінету.

Вже на вулиці набрала Гордія, аби нагадати йому що сьогодні, вони всі разом їдуть до Ореста. Гордій інформацію про скульптора сприйняв доволі по-дорослому. А знання того, що його батько, врятував його сина, пом'ящило компрометуючі вчинки Ореста в минулому. І він сам, захотів з ним познайомитись.

- А і не забудь, що ми ще повинні заїхати до Олени. Сьогодні роковини. Купи білих троянд. – суворо підсумувала Меланія по телефону.

Роковини смерті Олени, вони завжди відмічали, тоді коли сталась та аварія. Саме цю дату, Меланія вважала справжньою смертю сестри. Та й не могла ж вона перетворити, день народження улюбленого племінника, на суцільний смуток і жаль. Він був їй майже сином.

На кладовищі, Меланія із Гордієм і Ангеліною, підійшли до чорної мармурової плити. На якій була втиснута фотографія, молодої усміхненою дівчини. Свіжа як зелень, Олена на фото, запалювала серце Меланії. Але коли раніше, цей запал боляче пік, то зараз роздавався по всьому тілу приємним теплом. Меланія мовчки дивилась на красуню сестру, і не вірила що вже пройшло більше 25 років. Гордій заметушився біля могили, красиво розкладаючи великі оберемки білих троянд.

- Я їй обіцяла що вистою! Що впораюсь з усім, - сказала Меланія сівши на лавку.

- Ти впоралась, - Гордій обійняв її і поцілував в щоку. - Меля-мама, - сміючись додав він. Бо саме так називав її з дитинства. І це прізвисько закріпилось за нею, на все життя.

- От вже ш, - Меланія гірко посміхнулась, і потріпала його за чорняве волосся.

Матвій щось белькочучи на своєму «малечому» виліз на руки до Меланії.

- Давайте, я його потримаю, - спохватилась Ангеліна.

- Та ні, як мені Матвій, нагадує двох чоловіків, ох як нагадує, - Меланія прижала до себе хлопчика і почала вицілювати пухленькі щічки. Матвій незадоволено насупив губки, і зробився дуже серйозним.

- От же ш, не сильно він любить ці ніжності, - промовила Ангеліна, спостерігаючи цю картину.

- Ото ж я кажу, як він мені когось нагадує, - засміялась вона.

- Нам пора Меля, - Гордій взяв її за руку, і вона відчула його легке тремтіння.

- Не переживай, ви з ним поладите, це точно, - відповіла вона.

Коли вони під'їхали до будинку Ореста, Меланія від подиву, роззявила рота. Від понурої похмурої будівлі не залишилось і сліду. Будиночок гордо виставляв свої свіжо побілені стіни. І зиркав на них своїми щойно пофарбованими віконницями.

- Коли він встиг? – промовила вона, заходячи у двір, і роздивляючись вилизаний палісадник і прибрану алею.

Тук. Тук. Меланія затарбанила у шибку. Їх вибігла зустрічати Ніна Степанівна:

- О Боже ви приїхали, мої любі, Орест так вас чекав.

- Коли він все встиг? – Меланія знову була шокована, роздивляючись затишний коридор. На полу був новенький коврик, вікна відмиті, і поклеєні шпалери.

- Я тут, я тут, - заверещала в дверях Злата, і просто напригнула на Меланію, далі на Матвія. І зупинилась перед Гордієм:

- Привіт я Злата - твоя сестра, - впевнено промовила вона до нього, наче вони були сто літ знайомі. Брат ніяково обійняв її.

- Боже копія Орест! - Ніна Степанівна втупилась в хлопця, прикриваючи рот своєю хусткою. – Не може бути, не може бути! – прошепотіла вона, з її очей посипались дрібні сльози.

- То це ви моя бабуся? – лагідно промовив він.

- Так зайчику, так милочку,— вона жадно хапало його за руки, за щоки, за плечі. Ще б трохи і вона з'їла його своїми руками.

- Ну проходьте, проходьте, а то що я вас на порозі тримаю, - вигукнула жінка.

- Ой а хто це такий, маленький, - защебетала мама Ореста. Взявши Матвія на руки.

Ніна Степанівна й уявити не могла, що коли небудь, під одним дахом зберуться три покоління, її дітей.

Натовп зайшов до просторої кімнати, де посередині стояв урочисто заставлений стіл, різноманітними стравами.

- Ого, чому так святково? Я думала, все пройде простіше. – вигукнула Меланія.

- Може б і пройшло, так сьогодні в Ореста ж день народження , - сказала Ніна Степанівна.

На Меланію зійшло прозріння. Як вона сама не додумалась? Та ж клята аварія, якраз сталась на його день народження.

- Оресте, ти як завжди, навіть не натякнув, не нагадав? – Меланія підійшла нього.

- Я теж радий тебе бачити...чути, - засміявся він.
- Мені незручно, в мене навіть подарунка для тебе немає.
- Ой, годі тобі, - він поцілував її в руку, - Гордій тут? – відвів він погляд кудись у бік.
- Так! – вигукнув хлопець, всідаючись біля батька за столом.
- Дай руку, - тихо промовив Орест, і міцно пожал її, - Вибач! – додав він і притулився до Гордія.
- Треба ж горбинка на носі, точно як в мене! – з захватом вигукнув Орест, коли дотиками почав вивчати обличчя сина.
- Ох ця ж і горбинка! – в'їдливо зауважила Меланія. Всі засміялись. І навіть Рококо, який в цей час маламуривав котлету під столом, пару разів гавкнув, для пристойності.

Меланія, із захопленням роздивлялась скульптора. Він був сьогодні напрочуд гарним, у новій білій сорочці, в дорогому костюмі. І від нього пахло морським бризом, дорогих парфумів.

Вона поклала руку йому на плече, він моментально схопив її і пристрасно поцілував, не втримався. Навкруги незручне мовчання. Гордій здивовано подивився на тітку, питаючи її очима: що між вами? Меланія аби розбавити цю тишу запитала у Ореста:

- Як ти зміг, навести тут затишок? Я вражена.
- Найняв місцевих, душ десять, вони тут за пів дня порядок навели. Ну а тоді приїхала Ніна Степанівна... - він запнувся, - зі Златою, приготували все, і ну і в будинку також допомогли.
- Ну все давайте, вже за стіл сідати, - підганяли всіх мама скульптора.
- А де ти гроші взяв? – Меланія розпочала свій допит.
- Про це згодом, не підганяй події, - інтригуюче відповів він.

Це святкове застілля, набирало легкої атмосфери. І у цьому колись, понурому будинку, тепер запанував дитячий сміх, надихаючі промови, сімейна ідилія.

- Гордій, то чим ти займаєшся? – запитав Орест.

- Я навчався в художній академії, на факультеті архітектури.
- Треба ж таке... вдумливо відповів батько, - Я теж там навчався, тільки на скульптора.
- Так-так, Гордій також любить пропорційність та ідеальні лінії, тільки відтворює їх у своїх проектах будинків. – весело відповіла Меланія.
- До речі, у вас тут гарна ділянка, і мальовнича місцевість. Я б міг би спроектувати на цьому місці, гарний будинок із терасою. – гордо заявив Гордій, - Як для своїх, не дорого візьму, - засміявся.
- Я подумаю над твоєю пропозицією. – помахав пальцем скульптор.

Вечірні сутінки, натякнули гостям, що вже час збиратись до дому.

- Я всіх відвезу, вигукнула Меланія, взуваючись у коридорі. Матвій вже заснув на руках у Ангеліни. І всі перейшли на шепіт.

На вулиці, Меланія стала поруч із скульптором чекаючи поки всі повсідаються в машину. Він ніжно взяв її за руку. І тихо прошепотів на вухо:

- Я не хочу тебе відпускати сьогодні, ти повинна залишитись. Від насолоди почутого, Меланію кинуло в легке тремтіння.
- А хто всіх відвезе? – Меланія дуже хотіла залишитись, але їй було важко, це розкрити перед усіма.
- Гордій, же так само пив лише сік, от всіх і розвезе на твоїй машині.
- Не знаю, не знаю, - захитала вона головою.
- Слухай, я ж тобі так і не сказав, звідки в мене гроші. Мені потрібно з тобою серйозно поговорити, я хотів зробити це наодинці. Тому вичікував, коли всі поїдуть. Я так хочу тебе Меланіє. Я сьогодні ледве себе стримував. Один тільки твій голос, змушував мене, відчайдушно пригальмовувати своє бажання. – Орест так палко шепотів їй на вухо, що Меланія й не помітила той момент, коли його слова перейшли у пристрасні поцілунки.

- Ей, солодка парочка, ви там ще довго? – відкривши вікно, вигукнув Гордій із машини. Меланія рішуче направила до хлопця:

- Ось тобі ключі, відвезеш усіх, я залишаюсь.

- Що а ти? Як ти будеш добиратись?

- Ум, - Меланія задумалась, - Заїдеш завтра за мною після обіду, - відчеканила вона і зникла у темряві, разом із скульптором.

В будинку було темно, та вона зовсім не хотіла вмикати світло. Все завмерло наче перед бурею. Тільки ця буря несла не руйнівний характер, а жагучо-пристрасний.

Орест почав блукати руками по її тілу.

- Де те, кляте ліжко? – він нервово скидав з неї одяг.

- Далеченько,- усміхнулась вона, і від неочікуваності скрикнула, бо він повалив її на підлогу.

Після того як все скінчилось, і вогонь пристрасті, трохи вщух. Меланія накинула сукню, на голе тіло і почала прибирати зі столу.

- Меланія, відкрий шафу, там на верхній полиці щось є для тебе, сказав загадково Орест, лежачи на ліжку.

Він почув як скрипнули дверці, і далі тиша.

- Ти станеш моєю? – як би він хотів зараз бачити її обличчя.

- Ти мені що робиш пропозицію? – сказала вона приміряючи на палець каблучку.

- Ну не спіши, - його прорвало сміхом. Меланія підійшла до Ореста і поцілувала в губи.

Він жестом руки показав щоб вона біля нього сіла.

- Організатори Арте Лагуна, надіслали мені листа, почав він, - запросили на церемонію нагородження. Моя скульптура стала найкращою, - на цих словах він міцно зжав її руку.

Меланія нічого не сказала, тільки почала цілувати його обличчя, губи, очі, і оту вперту горбинку на носі.

- Я знала, я відчувала, - згодом оговтавшись, тихо промовила вона.
- Ти полетиш зі мною до Італії?
- Так, звичайно!
- Моя скульптура, там всіх вразила, її захотіли купити. Я погодився, і мені на днях перевели аванс, за скульптуру. І лише тоді коли виставка закінчиться, я отримаю повну суму.
- Це ж чудово, ти можеш придбати собі якесь, житло у місті.
- Не знаю, мені тут сподобалось, тут таке чисте повітря, мало людей. І пташки так співають. Ти чула? – він почав навпомацки шукати її обличчя.
- Після Італії, мені потрібно буде летіти до Великобританії.
- Чому? – Меланія прикусила губу від нервування.
- Організатори виставки були вражені моєю історією із хворобою, а ще їм так сподобалась моя скульптура. Що вони відкрили збір коштів мені на операцію.
- Яку операцію? – голос Меланії забринів.
- Яку точно не знаю, це все скажуть лікарі після обстеження, але медицина не стоїть на місці, і мені можна частково повернути зір. Шляхом пересадки біонічного ока. Це нова технологія, але за допомогою неї, вже 130 людей отримали змогу бачити. І можливо я стану 131?
- Це жарт? Це...Це фантастика, Меланія не могла підібрати слів, все в голові зім'ялось і завертілось, перетворюючи думки, на одну велику, шалену радість. Вона заплакала від щастя.

Італія. Лазурне узбережжя. Орест і Меланія розслаблено ніжаться на сонці. В сонцезахисних окулярах скульптор зливається майже з усіма відпочиваючими. І з першого погляду і не скажеш що цей чоловік, має якісь проблеми із зором. Меланія ніжно мастила його обличчя кремом:

- Церемонія сьогодні пройшла просто на ура. Шкода що ти не бачив, захоплених обличь присутніх. Але вони тобі добряче аплодували.

- Так,- мрійливо відповів він, - Круто що в нас ще є пару днів, аби відпочити на морі. Це те що зараз мені потрібно. Сонце, море і кохана жінка.

Він перекрутився і опинився зверху на Меланії. І почав ненаситно її цілувати.

- Оресте, припини, я розумію ти нічого не бачиш тобі байдуже, але навколо нас купа людей. Мені незручно – вона почала від нього відбиватись.

- Я не можу дочекатись, коли ми опинимось в себе в номері. Ось вже годину, я не можу тебе туди затягнути. Тому вирішив хоч так прискорити закінчення цієї пляжної епопеї.

- Ще пів години і будемо тікати, - промовила вона, зіштовхуючи його із себе.

- Ти мене вбиваєш, - жалібно простогнав він, але заспокоївся, і вгамував свої пориви.

І закохані знову почали вдавати що релаксують на розпеченому піску. Меланія потягувала черговий освіжаючий коктейль. При цьому, один раз гучно сьорбнула, Орест припідняв голову:

- Тобі не здається, що ти багато випила, Меланія закінчуй з коктейлями. – суворо гаркнув він їй.

- Це лише другий за півдня, дуже смачний, хочеш спробувати? – вона протягнула йому келих.

- Ні я не хочу, і тобі не раджу. – сердито буркнув він.

- Ти чого? – зареготала вона,- Коли це ти почав так побатьківськи мене контролювати? – в насмішливому тоні, вона огризнулась.

- Меланія, а в тебе хтось був? Ну коли ми вже з тобою так би мовити... Коли в нас вже з тобою були стосунки? – в своїй промові, Орест був плутаним, і довго обдумував кожне слово.

- До чого це зараз? – пирхнула вона.

- Просто тоді, коли ми закінчили роботу над скульптурою, я приїжджав до тебе, і бачив як ти з кимось під руку виходила із

під'їзду, - Оресту було важко це говорити, - Це був твій коханець?

- Ти ненормальний Оресте! – загарчала вона.

- Просто дай відповідь.

- В мене нікого не було, ні до тебе, ні після тебе. Ти задоволений? – рявкнула вона.

- Тоді хто то був? – не відступав скульптор.

- Єдині чоловіки, з якими я виходила зі свого під'їзду, це був ти, іще Гордій. – Меланія насупилась.

- Ясно,- з полегшенням відповів Орест. – Я таки бачив свого сина, правда здаля, і зі-спини. Але Гордій таки весь в батька. Я маю на увазі вроду і постать.

- Ой, ой, і такий як і його батько, забуває про контрацепцію. Як наслідок, самі ще діти, і дітей завели.

- Та чого ти, в Гордія чудова дружина. Він має перспективну роботу. Справиться.

- Все ніяк не можу заспокоїтись, як згадаю, коли він ще зелений, щойно закінчив університет. Привів Ангеліну знайомитись, ну каже так і так, моя майбутня дружина. І поки я хапала повітря ротом, як риба на суші. Він добив мене наступною фразою: Це Ангеліна і вона на другому місяці. Орест засміявся на весь пляж так, що на них з подивом почали всі озиратись.

- Тобі смішно, а я мало не збожеволіла.

- Може ти тому така зла, що своїх дітей дуже хочеш? – він ніжно провів рукою по її звабливому животу. Вона роздратовано відкинула його руку, і встала із розстеленого рушника.

- До чого взагалі ти завів цю тему, про моїх чоловіків, про дітей? – вона знову нервово залпом допила залишки коктейлю, і вже хотіла замовити собі ще один.

- Я тобі не дозволяю, - перебив її Орест, коли вона розмовляла з офіціантом.

- Я вже доросла дівчинка, якимось сама розберусь, - промовила вона, копіюючи манеру спілкування Злати. Орест трохи підсунуся ближче, нащупав її ноги, потім схопив за руку, і різко смикнув, так що вона всілась на пісок.

- Та що з тобою? – сердито крикнула вона.

- Я не хочу зараз нічого говорити, але будь ласка не пий більше коктейлів.

- Ти перегрівся на сонці, Оресте? - вона долонею поспробувала його лоб. Потім губами.

- Зі мною все добре.

- Може розкажеш що це з тобою? – Меланія почала набирати у жмені пісок, і висипати його тоненькою смужечкою.

- Мені просто снівсь сон.

- О ні, знову ці сни, ми вже говорили на цю тему. Те, що ти врятував Матвія, і твій аналогічний сон, це просто збіг. Це якась нісенітниця. – вона замахала руками.

- Я бачив сон! – голосно продовжив Орест, там була маленька дівчинка, схожа на Олену, така світленька і синіми оченятами, як у тебе. Ти вагітна Меланія, я в цьому впевнений.

- Ти здурів, зі своїми снами! Ти ж знаєш що для мене значить ця тема! – вигукнула вона і побігла до води, аби трохи холодним морем зняти свої емоції.

Меланія була холодною, і все тіло вкрило гусячою шкірою. Цокаючи зубами, вона підійшла до Ореста і ривком вирвали з-під нього пляжний рушник.

Ей! вигукнув він, ковзаючи по шершавому піску.

Вона притулилась до нього мокрим тілом, і на нього почали скапувати солоні краплі:

Ходімо в номер, я хочу відпочити.

Потім вона обережно, допомогла йому піднятись, Орест хватко обхопив її за плечі. І вони мовчки почимчикували по кам'яній алеї, до своєї безлюдної схованки.

Зайшовши в кімнату, вона втомлено хлюпнулась на ліжко, неначе прийшла не з відпочинку, а з важкої праці. Орест був у ванній кімнаті. За час своєї сліпоти він настільки нахапався навичок як орієнтуватись у темряві, що рідко коли дозволяв Меланії йому допомогти. Жести піклування вона могла проявити тільки тоді, коли він десь був уперше.

Вона лежала і помітила що він там щось довго вовтузиться, вирішила перевірити як у нього справи:

- Давай я тобі воду включу, промовила вона, дивлячись на те, як ретельно він обмацує раковину.

- Ні я сам, ми вже тут другий день. Я майже вже навчися тут все знаходити.

Меланія відкрутила воду, пробуєчи рукою чи не гаряча вона? І Орест почувши звук ляпотіння, нервово сіпнув руками:

- Хто тебе просив?

- Оресте, це нормально коли хтось тобі допомагає. Це не робить тебе слабким, чи безпомічним.

- Я не за те, я просто хочу навчитись.

- Добре, добре, та я просто пришвидшила цей процес, бо я не можу тебе чекати напівгола в ліжку. При цих словах він замуркотів як кіт, і почав швидко споліскуватись від солоної оболонки.

Вечір заграв нічними ліхтарями набережної, які проникали у вікна готелю. Зокрема і в номер де ніжились у ліжку Орест з Меланією. Вона була цілий день понурою, і зовсім не хотіла залишати стіни поважного, старого готелю.

- Яка вона дівчинка з твого сну? – Меланія закинула руки за голову, ніби цим підштовхнула себе до цієї розмови.

- Ти точно хочеш про це поговорити?

- Так. – промовила вона і зачухала носа. Потім поправила волосся, яке впало на чоло. Потім в неї засвербіла нога. Тільки голос Орест зміг її зупинити з усіма цими маніпуляціями:

- Я не знаю, що це все значить, та це сон був таким яскравим. І після того випадку з Матвієм, я подумав, а може це не випадковість. І не просто нічне марення?
- Я впевнена що це марення, але мені дуже цікаво як вона виглядала, опиши мені її будь ласка. – голос Меланії зажував у нього над вухом.
- Після завтра ми будемо в лікарні. В мене буде обстеження. Але тебе я також записав до гарного лікаря.
- Я не піду, я не зможу почути ще раз про своє безпліддя. Я не зможу. – вона замотала головою, так, що все ліжко заходилося вібраційними хвилями.
- Меланія, це гарний лікар. Відомий у всій Європі. Він погодився тебе оглянути. Може він зможе допомогти.
- Ні, я нізащо на це не погоджусь.
- Це може бути твоїм останнім шансом. Розумієш? Що ти як страус, ховаєш голову в пісок?! – він накричав на неї, як колись, коли вони тільки-но були знайомі. Вона не образилась, а лише впала десь глибоко у себе, ретельно обмірковуючи кожне його слово.
- Я подумаю, - поставила вона остаточний свій вердикт.

Молочні стіни і підлога лікарні, в якій можна роздивитись всі складки на одязі, вразили Меланію своєю пустинністю. Цей довгий стерильний коридор, нагадував їй трамплін. А отам в кінці шляху, у третіх дверях зліва, її чекає стрибок. У важко пережите минуле. А вона так не хотіла повертатись у той час, коли вона позбавилась від непосильної ноші, яка зародилась у її лоні. Про те, що це фатальна помилка, зазвичай здогадуються не відразу. А тоді, коли знову повертаються у свій звичний стан. Приходить розуміння що легше не робиться. І ця помилка ніби обвиває смертельною удавкою, і заважає вдихнути на повні груди. Так сталося із нею. Хтось оговтується, починає все з початку. А Меланії цей аборт тицьнув межі очі - колючим безпліддям.

Серце впало в унісон із ударами кроків. Все її тіло було як механізм годинника, який ритмічно робив коло за колом,

цокакуючи їй у вуха коди страху. Ось потрібні двері. Знову спалах із минулого. Згадала як після переривання вагітності, потрапила до лікарні, із сильною кровотечею. Згадала своє сине потворне обличчя, білі губи, а в голові лише одна думка, хто забере зі школи Гордія...

Останній нервовий вдих, перед смиканням ручки. Стала, випрямилась, поправила сукню і зникла у медичному кабінеті.

Молода дівчина у білому халаті, люб'язно запросила її до столу, Меланія подумала що це медсестра:

- А де лікар Адамс? – недовірливо покосилась вона на юне створіння.

- Ой це я ! – засміялась та, і простягнула руку, Приємно познайомитись.

- Ви? – Меланія була у розпачі, от ніяк не очікувала побачити впливового лікаря, у вигляді зеленої на вигляд ще студентки.

- Не переживайте, все буде добре, ви не перша хто так на мене реагує. Я вже звикла.

- Тож які у вас проблеми? – запитала вона розгортаючи її анкету.

- Аборт і його наслідки.

- Скільки вам тоді було років?

- 20 – тихо відповіла Меланія, - Була занесена якась інфекція, потім кровотеча.

- А ви не думали про штучне запліднення? – лікар, заповняла якісь папери.

- Думала, зараз це поширене явище. Але в мене проблеми з овуляцією. Яйцеклітини не дозрівають. Причину лікарі так і не встановили.

- Нічого, встановимо. – підбадьорила її та.

- Роздягайтесь, я вас огляну, а потім вже назначу вам комп'ютерну діагностику і необхідні аналізи.

Готуючись до огляду, Меланія думала про Ореста. Цікаво як він там? Зайшовши у клініку вони розійшлись у різних

напрямках і домовились зустрітись у холі, після консультацій з лікарями. Її страх потрохи відступав. На це щемливе обстеження її вмовив Орест, вона погодилась лиш заради нього, сама давно не вірила у те, що їй судилось стати мамою. Щастя приходить лиш невеличкими порціями, в цьому Меланія пересвідчилась, на власному досвіді. Поки лікар метушилась із приладами, Меланія знову поринула у свої спогади. Вона й досі пам'ятає, як Орест жартома, коли приходив до Олени, називав її 13-ти літню вискочку, своєю другою нареченою. От вже ж, як вони були схожі з сестрою, ну дві краплі води. Різниця була тільки у віці. «Мала як підростеш, хочеш будеш моєю другою дружиною? Якщо твоя сестра не буде проти»: кепкував він Меланії. А вона червоніла як рак, і тікала з їхньої кімнати, під його гучний регіт. А бувало й таке, що й потім підкрадалась і підслуховувала, про що вони там щебечуть? Ніколи не знаєш який випадок із твого життя, чи якесь обмовлене слово, стане для тебе значущим і роковим.

- Коли у вас були останні місячні? – стурбовано запитала місіс Адамс, щупаючи її живіт.

- Не пам'ятаю, в мене цикл завжди скакав, приблизно тижнів 5 тому. А що? – У Меланії загуло у скронях.

- Як ви себе почуваєте, останнім часом? Вагу не втрачаєте? Апетит.

- Та наче все як завжди, вдумливо відповіла вона.

Меланія підняла очі догори і зустрілась поглядом з лікарем, і прочитала там тривогу.

- Щось погане? – в роті сухо як в пустелі.

- Я нічого не можу сказати відразу. Вам треба терміново на УЗД.

- А що таке, що це? – Меланія встала с крісла, і тремтячими руками почала одягатись.

- Не переживайте, це тільки мої припущення, заспокоювала лікарка.

- Скажіть вже, бо я зараз зомлію.

- Дуже схоже на пухлину. Я не хочу вас лякати, але... В будьякому випадку, комп'ютерна діагностика все прояснить. Заспокойтесь.

Щастя точно, ніколи не приходить одне, думала Меланія виходячи із кабінету. Вона морально себе підготувала, що на материнстві ці лікарі можуть остаточно поставити хрест. Але підозри на пухлину, вона ніяк не очікувала почути. Інколи їй здається що життя з нею грає у піжмурки, вона так віддано шукає розради у кожному закутку свого існування. Але їй вдається вхопити це за край хвосту, який постійно вислизає. І з кожним разом, ця розрада все старанніше ховається. Ну ось і прийшли, потрібний кабінет. Потрібні двері, ніби межа яка розділить її життя, на до і після. Бо з цих дверей вона вийде вже іншою. Щасливою чи у розпачі? Все в руках долі, яка звикла махати перед носом Меланії, одними лише розчаруваннями...

Вона м'яла в руках маленький папірець. Сухі слова, і купа термінів. Меланія сиділа у холі і чекала поки медсестра приведе Ореста. В нестерпному очікуванні, вона ламала пальці, дряпала нігтями м'яке сидіння. В голові - вулик від думок.

Коли вона побачила його усміхнене обличчя серед натовпу. Зірвалась блискавично з місця, побігла, не могла чекати. Вхопилась в нього, тонкими пальцями як п'явка.

- Меланія, це ти? – натягнуто промовив він.

- Оресте! Оресте! – почала захлинатись від сліз вона. Меланія вибухнула на нього емоціями, як повітряна кулька.

- Оресте! Оресте! – вона хотіла говорити далі, та повітря ніби не вистачало на повну фразу.

- Меланія що з тобою? – він злякався, обхопив її долонями, почав пестити її обличчя, Заспокойся люба, я тут, що трапилось? – вона плакала, а він хотів випити всі її слюзи, до найменшої крапельки.

- Оресте! – гучно вигукнула вона і залякла.

- Я слухаю кохана, - сказав тихо він і посунувся, не витримав напруження.

- 4 тижні! – сказала вона і знову захлинулась у плачу.
- Що, чотири, тижні, - поривчасто промовив він, і схопився за обличчя.
- 4 тижні і три дні, я на четвертому тижні, - нарешті видавила вона із себе.

Він обійняв її, і потягнув до себе. Таке буває тільки раз. Коли так хочеться у гору, а серце котиться до долу...

- Я кохаю тебе, - нишком промовив він, щоб не дай Боже, ніяке чуже вухо не впіймало ці слова, які належать тільки їй.
- Я буду дивитись на неї новими очима, - згодом додав Орест, витираючи її сльози.

«Кінець»

P.S

Через три місяці Орест поїхав до Лондону, аби пройти перший етап у підготовці до операції. Меланія чекала його вдома, її вагітність протікала без проблем. Той будинок що купив Орест, знесли, і зараз на цій ділянці великими темпами йде будівництво нового, за проектом Гордія. Хочуть встигнути до народження дитини. Злата захотіла проживати з батьком. Цю заяву вона зробила прямо на засіданні суду. Орест відмовився перевіряти своє батьківство. І не хотів піднімати цю тему, бо завжди вважав і буде вважати її своєю донькою.

Макс і Марина розійшлись, при цьому коханець привласнив собі майже половину її майна.

Дякую, всім хто прочитав. Бажаю Вам, у ці тижні Великого Посту, бути в гармонії з собою. Збагачуватись духовно. Нехай ваші очі бачать ясно, а серце ніколи не зазнає темряви. Сьогодні, десь в другій половині дня, я повідомлю результати вікторини. Слідкуйте за блогом. Вас чекають сюрпризи. Люблю Вас.

Кінець